

ДЖОУЗЕФ ДИЛЕЙНИ ЧИРАКЪТ НА ПРОГОНВАЩИЯ ДУХОВЕ

Част 1 от „Хрониките Уордстоун“

Превод от английски: Деница Райкова, 2014

chitanka.info

На Мари

*Най-високата точка в Графството е
белязана от мистерия, говори се, че веднъж в
страховита буря там загинал мъж, докато
приковавал зло, застрашаващо целия свят. След
това ледът завладял земята, а когато се
оттеглил, дори формите*

*на хълмовете и имената на градовете в
долините се били променили.*

*Сега, на тази най-висока точка на
възвишенията няма и следа от случилото се
толкова отдавна, но името му все още живее.
Нарича се Камъкът на Уордстоун.*

Как да разчитате символите на Прогонващия духове

Бета за богърт

Богърти

B

P ← разкъсвач

B

естествено обуздан/
естествено прикован

X ← категория

Грегори ← име

B

изкуствено обуздан/
изкуствено прикован

I – опасни

X – едва откриваеми

Призраци/Привидения

Y

Грегори

I – опасни

X – едва откриваеми

X ←

Вещици

O

Грегори

M ←

M – злонамерени

B – благосклонни

U – неосъзнати

Герците

Том

Томас Уорд е седми син на седми син. Това означава, че е роден със заложен дарби – дарби, които го правят идеално подходящ за чирак на Прогонващия духове. Той може да вижда и чува мъртвите и е естествен враг на тъмните сили. Но това не го предпазва да изпитва страх и Том ще се нуждае от целия си кураж, за да успее в онова, в което други двацет и деветима преди него са се провалили.

Прогонващия духове

Прогонващия духове е безспорен образ. Висок на ръст и страховит на вид. Носи дълго черно наметало с качулка, неизменна тояга и сребърна верига. Също като чирака си Том той е леворък и е седми син на седми син.

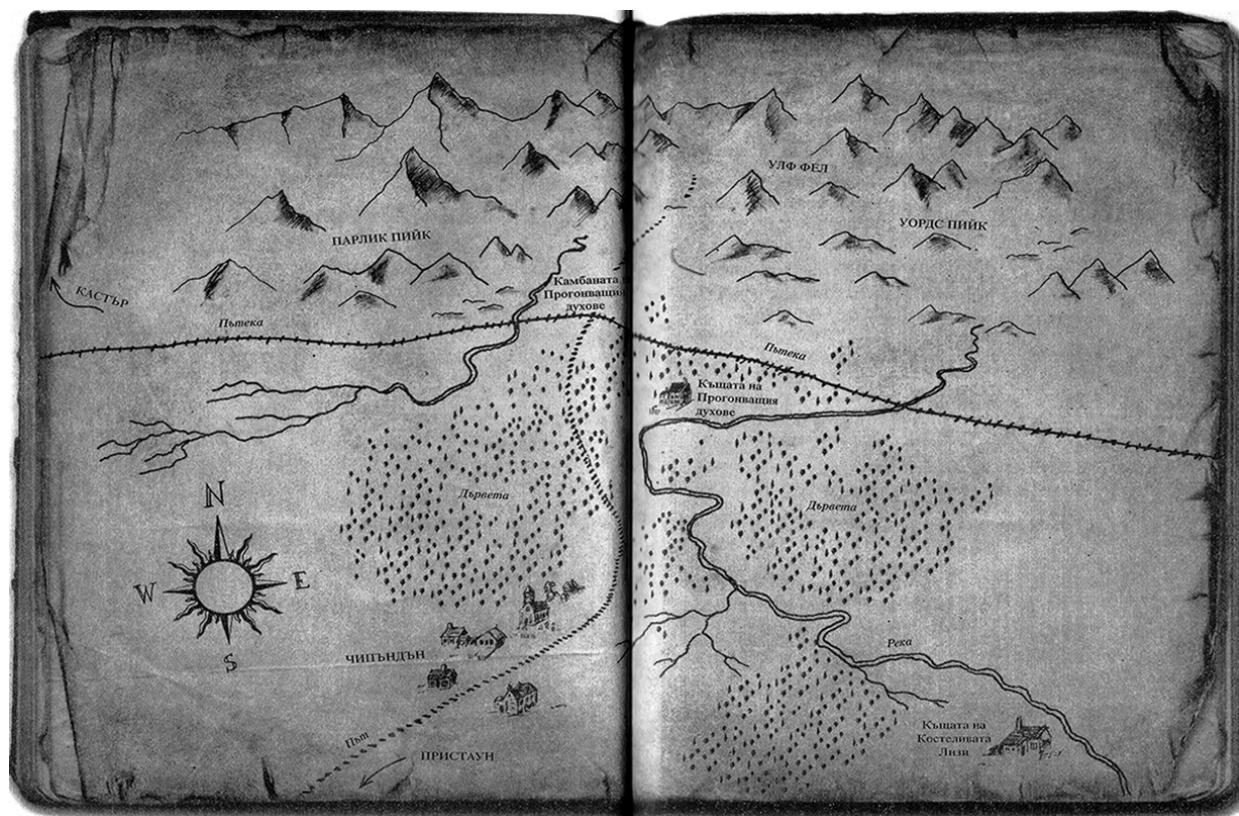
Вече повече от шейсет години той пази Графството от тъмните сили, които вилнеят нощем.

Алис

Том не може да определи дали Алис е добра, или зла. Тя всява ужас сред местните момчета от селото, произхожда от два от най-злите вещерски клана (Молкин и Дийн) и за нея се знае, че владее черна магия. Но Алис е обучена във вещерството против волята си и неколkokратно е помагала на Том в някои много критични моменти. Изглежда верен приятел, но дали може да ѝ се има доверие?

Мама

Майката на Том винаги е знаела, че той ще бъде чирак на Прогонващия духове. Тя го нарича „нейния дар за Графството“. Любяща майка и специалист по растения, билки и израждания, тя винаги е била различна. Гръцкият ѝ произход остава загадка. Всъщност около нея витаят и други загадъчни неща...

ГЛАВА 1

СЕДМИ СИН

Прогонващия духове пристигна по сумрак. Изминал бе дълъг и тежък ден и аз бях готов да вечерям.

— Сигурен ли сте, че е седми син? — попита той. Гледаше надолу към мен и клатеше подозрително глава.

Татко кимна.

— И вие също сте били седми син?

Тате кимна отново и взе да потропва нетърпеливо с крака, опръсквайки бричовете ми с капчици кафява кал и оборска тор. Дъждът капеше от козирката на шапката му. Валеше вече почти месец. По дърветата имаше млади листа, но пролетното време беше още далеч.

Татко беше фермер, както и неговият баща, а първото правило на фермерството е да не раздробяваш фермата. Не можеш просто да я поделиш между децата си; тя ще става все по-малка и по-малка с всяко поколение, докато накрая нищо не остане. Затова бащата оставя фермата си на най-големия си син. После намира занимания за останалите. Ако е възможно, се опитва да намери на всеки някакъв занаят.

За това му е нужна благосклонността на много хора. Един вариант е местният ковач, особено ако фермата е голяма и е възлагал на ковача много работа. Тогава има вероятност ковачът да предложи да вземе някого от синовете за чирак, но и така пак настаняваш само единия син.

Аз му бях седмият и докато стигне до мен, всички възможности за услуги вече бяха използвани. Татко беше толкова отчаян, че се опитваше да убеди Прогонващия духове да ме вземе за свой чирак. Или поне така си мислех по онова време. Трябваше да се досетя, че зад това стои мама.

Тя стоеше зад много неща. Много преди да се родя, именно с нейните пари била купена фермата ни. Как иначе би могъл да си я позволи един седми син? А мама не беше от Графството. Идваше от някаква страна, далеч отвъд морето. Повечето хора не се досещаха, но понякога, ако човек се заслушаше много внимателно, би доловил лека разлика в начина, по който тя произнасяше определени думи.

И въпреки това не си представяйте, че ме продаваха в робство или нещо от този род. И бездруго фермерската работа ми беше досадна, а това, което наричаха „градът“, не беше нещо повече от затънтено село. Със сигурност не и мястото, на което бих искал да прекарам остатъка от живота си. Така че в известен смисъл ми харесваше идеята да бъда гонител на духове; беше много по-интересно, отколкото да доя крави и да нахвърлям тор.

Въпреки това се чувствах нервен, защото си беше плашеща работа. Щях да се науча как да закрилям ферми и села от създания, които скитат в нощта. Обуздаването на таласъми, богърти и всевъзможни зли твари щеше да е всекидневна работа. Това вършеше Прогонващия духове, а аз щях да бъда негов чирак.

— На колко е години? — попита Прогонващия духове.

— Ще стане на тринайсет идния август.

— Дребничък е за възрастта си. Умее ли да чете и пише?

— Да — отвърна татко. — Умее и двете, а освен това знае гръцки. Майка му го научи и той го проговори почти преди да проходи.

Прогонващия духове кимна и погледна назад през калната пътека отвъд портата към фермата, сякаш се заслушваше за нещо. После сви рамене:

— Това е доста тежък живот дори за мъж, а камо ли пък за момче — каза той. — Мислите ли, че е готов за това?

— Силен е и ще стане едър като мен, когато порасне съвсем — рече татко, като изопна гръб и се изправи в цял ръст. Когато го стори, темето му стигна точно до брадичката на Прогонващия духове.

Внезапно Прогонващия духове се усмихна. Това беше най-последното нещо, което очаквах. Лицето му беше едро и изглеждаше като издялано от камък. Дотогава ми се бе струвал малко свиреп. Дългото му черно наметало и качулката го правеха да прилича на свещеник, но когато погледнеше право към теб, мрачното му изражение му придаваше по-скоро вид на палач, който преценява дали въжето ще те издържи.

Косата, стърчаща изпод предницата на качулката му, беше в тон с брадата му, която бе сива, но веждите му бяха черни и много рунтави. От ноздрите му също стърчаха доста многобройни черни косми, а очите му бяха зелени, същият цвят като моите.

После забелязах нещо друго у него. Носеше дълга тояга. Разбира се, бях я видял веднага щом той се показа, но това, за което не бях си дал сметка до този момент, беше, че я носи в лявата си ръка.

Означаваше ли това, че е левичар като мен?

Това беше нещо, навлякло ми безкрайни неприятности в селското училище. Дори бяха повикали местния свещеник да ме погледне и той не бе спрял да клати глава и да ми повтаря, че трябва да се преборя с това, преди да стане твърде късно. Не знаех какво искаше да каже. Никой от братята ми не беше левичар, нито пък баща ми. Мама обаче беше левичарка и това явно никога не я бе притеснявало особено, така че когато учителят заплаши да ме отучи от този навик с бой и върза перодръжката за дясната ми ръка, тя ме отведе от училището и от този ден нататък ме обучаваше у дома.

— Колко искате, за да го вземете? — попита татко, прекъсвайки мислите ми. Сега вече стигаме до същинския пазарлък.

— Две гвинеи за едномесечен изпитателен срок. Ако става за работата, ще се върна пак през есента и ще ми дължите още десет. Ако ли не, може да си го получите обратно и ще ми дадете само още една гвинея за усилията.

Татко кимна отново и сделката беше сключена. Влязохме в обора и гвинеите бяха платени, но те не си стиснаха ръцете. Никой не искаше да докосва ловец на духове. Татко беше истински смелчак дори само задето стоеше на шест фута от един такъв.

— Имам малко работа наблизко — каза Прогонващия духове, — но ще се върна за момчето на разсъмване. Гледайте да е готов. Не обичам да ме карат да чакам.

След като той си отиде, татко ме потупа по рамото:

— Вече те чака нов живот, сине — каза ми. — Върви да се изкъпеш. Приключи с фермерството...

Когато влязох в кухнята, брат ми Джак беше прегърнал с една ръка жена си Ели, а тя бе вдигнала лице към него и му се усмихваше.

Много харесвам Ели. Тя е топла и дружелюбна по начин, който те кара да чувстваш, че наистина я е грижа за теб. Мама казва, че за Джак било добре, дето се оженил за Ели, защото тя му помагала да не е толкова нервен.

Джак е най-старият и най-едрият от всички ни и както се шегува татко понякога, най-добре изглеждащият от една грозна пасмина. Несъмнено е едър и силен, но въпреки сините си очи и здрави червени бузи черните му рунтави вежди почти се сключват по средата, така че никога не съм бил съгласен с това. Но единственото, което никога не бих оспорил, е, че е успял да привлече мила и красива съпруга. Ели има коса с цвят като на най-хубавото сено три дни след добра жътва и кожа, която наистина сияе в светлината на свещите.

— Заминавам утре сутринта — избълвах на един дъх. — Прогонващия духове ще дойде за мен на разсъмване.

Лицето на Ели светна:

— Искаш да кажеш, че той се съгласи да те приеме?

Кимнах:

— Даде ми едномесечен изпитателен срок.

— О, браво на теб, Том. Наистина се радвам за теб — каза тя.

— Не го вярвам! — възкликна насмешливо Джак. — Ти — чирак на гонител на духове! Как можеш да вършиш такава работа, като още не можеш да спиш без свещ?

Засмях се на шегата му, но тя не беше безпочвена. Понякога ми се привиждаха разни неща в тъмното, а свещта беше най-добрият начин да ги държа надалеч, та да мога да поспя.

Джак се приближи към мен и с рев ме стисна с две ръце за главата и ме затегли към кухненската маса. Това беше представата му за шегата. Оказах достатъчно съпротива, за да му угодя, и след няколко секунди той ме пусна и ме потупа по гърба.

— Браво, Том — каза той. — Ще натрупаш състояние от тая работа. Има обаче само един проблем...

— Какъв? — попитах.

— Ще имаш нужда от всяко петаче, което припечелиш. Знаеш ли защо?

Свих рамене.

— Защото единствените приятели, които ще имаш, са тези, които си купиш!

Опитах се да се усмихна, но в думите на Джак имаше много истина. Един ловец на духове работеше и живееше сам.

— О, Джак! Не бъди жесток! — сгълча го Ели.

— Беше само шега — отвърна Джак, сякаш не можеше да разбере защо Ели вдига толкова шум за нищо.

Но Ели гледаше мен, а не Джак, и видях как лицето ѝ внезапно посърва.

— О, Том! — каза тя. — Това значи, че няма да си тук, когато се роди бебето...

Изглеждаше наистина разочарована и ми стана тъжно, че нямаше да бъда у дома да видя новородената си племенница. Мама беше казала, че бебето на Ели ще е момиче, а тя никога не грешеше за такива неща.

— Ще се върна да ви погостувам веднага щом мога — обещах.

Ели се опита да се усмихне, а Джак се приближи и положи ръка на раменете ми.

— Винаги ще имаш семейството си — каза той. — Винаги ще бъдем тук, ако имаш нужда от нас.

Час по-късно седнах да вечерям, знаейки, че на сутринта нямаше да съм тук. Татко каза благодарствената молитва преди хранене, както правеше всяка вечер, и всички промърморихме „Амин“ с изключение на мама. Тя просто гледаше надолу към храната си, както обикновено, вежливо изчаквайки края. Щом молитвата приключи, мама ми се усмихна леко. Това бе топла, специална усмивка и не мисля, че някой друг забеляза. Накара ме да се почувствам по-добре.

Огънят още гореше в решетката на огнището, изпълвайки кухнята с топлина. В центъра на голямата ни дървена маса имаше

месингов свещник, лъснат до такъв блясък, че можеше да се огледаш в него. Свещта беше направена от пчелен восък и беше скъпа, но мама не допускаше лой в кухнята заради миризмата. Татко вземаше повечето решения във фермата, но в някои отношения мама винаги постигаше своето.

Докато нападахме лакомо големите си чинии с димящо печено месо със зеленчуци, изведнъж осъзнах колко стар изглежда татко тази вечер — стар и уморен, — а по лицето му от време на време пробягваше изражение, в което имаше нотка на тъга. Но той се поободри, когато двамата с Джак взеха да обсъждат цената на свинското и дали сега е подходящият момент да повикат касапина, който колеше прасетата.

— По-добре да изчакаме още около месец — предложи татко. — Цената със сигурност ще се вдигне.

Джак поклати глава и започнаха да спорят. Беше приятелски спор, от онези, които семействата често водят, и ми беше ясно, че на татко му доставя удоволствие. Аз обаче не се включих. За мен всичко това беше свършило. Както ми каза татко, бях приключил с фермерството.

Мама и Ели се смееха тихичко на нещо. Опитах се да дочуя какво си говорят, но Джак вече беше в стихията си, гласът му се усилваше все повече и повече. Когато мама хвърли поглед към него през масата, разбрах, че ѝ беше втръснало от шумните му излияния.

В пълно неведение за погледите, които му хвърляше мама, и продължаващ да спори гръмко, Джак се пресегна за солницата и без да иска, я събори, разсипвайки малка конусовидна купчинка сол върху масата. На мига взе щипка сол и я хвърли през лявото си рамо. Това е старо суеверие от Графството. Смята се, че като направиш това, отблъскваш лошия късмет, който си предизвикал с разсипването на солта.

— Джак, и бездруго не ти трябва сол върху това — скара му се мама. — Солта разваля хубавото печено със зеленчуци и е оскърбление за готвачката!

— Съжалявам, мамо — извини се Джак. — Права си. Идеално е — точно както си е сега.

Тя му се усмихна, после кимна към мен:

— Както и да е, никой не обръща внимание на Том. Не е редно да се държите така с него през последната му вечер у дома.

— Добре съм, мамо — казах й. — Доволен съм просто да си седя тук и да слушам.

Мама кимна:

— Е, имам да ти казвам доста неща. След вечеря остани долу в кухнята и ще си поговорим.

Така че, след като Джак, Ели и татко се качиха горе да си легнат, седнах на един стол до огъня и търпеливо зачаках да чуя какво има да ми казва мама.

Мама не беше жена, която вдига твърде много шум. Отначало не каза много, освен да ми обясни какво ми опакова в багажа: чифт панталони, три ризи и два чифта хубави чорапи, замрежвани само по веднъж.

Седях загледан в жаравата от огъня, потропвайки с крака по големите каменни плочи на пода, докато мама придърпа своя люлеещ се стол и го сложи така, че да гледа право към мен. Черната й коса беше прошарена с няколко сиви кичура, но ако не броим това, си изглеждаше кажи-речи същата, както когато бях невръстно дете, стигащо почти до коленете й. Очите й още бяха ясни и с изключение на бледата кожа изглеждаше като олицетворение на здравето.

— Това е последният път за доста време напред, в който ще можем да поговорим — каза тя. — Голяма крачка е да напуснеш дома и да поемеш сам в света. Така че ако има нещо, което имаш нужда да кажеш, нещо, което трябва да попиташ, сега е моментът да го сториш.

Не ми хрумваше дори един-едничък въпрос. Всъщност не можех дори да мисля. Когато я чух да казва всичко това, усетих зад очите си да парят сълзи.

Тишината се проточи дълго. Чуваше се само потропването на краката ми по каменните плочи. Най-накрая мама въздъхна леко.

— Какво има? — попита тя. — Да не би котката да ти е отхапала езика?

Свих рамене.

— Стига си се въртял, Том, и се съсредоточи върху това, което казвам — рече предупредително мама. — Първо: Очакваш ли с

нетърпение утрешния ден и започването на новата си работа?

— Не съм сигурен, мамо — казах ѝ, спомняйки си шегата на Джак за това, че ще трябва да си купувам приятели. — Никой не иска да се приближава до гонител на духове. Няма да имам приятели. Ще бъда самотен през цялото време.

— Няма да е толкова лошо, колкото си мислиш — успокои ме мама. — Ще можеш да си говориш с господаря си. Той ще ти бъде учител и несъмнено в крайна сметка ще ти стане приятел. И непрекъснато ще си зает. Зает да учиш нови неща. Няма да имаш време да се чувстваш самотен. Не намираш ли цялото това нещо за ново и вълнуващо?

— Вълнуващо е, но работата ме плаши. Искам да я върша, но не знам дали мога. Част от мен иска да пътува и да види разни места, но ще бъде трудно вече да не живея тук. Всички ще ми липсват. Ще ми липсва това, че не съм си у дома.

— Не можеш да останеш тук — каза мама. — Баща ти вече е твърде стар, за да работи, и щом настъпи следващата зима, ще предаде фермата на Джак. Ели скоро ще роди бебето си, несъмнено първото от много; накрая тук няма да има място за теб. По-добре да свикнеш, преди това да се случи. Не можеш да си останеш у дома.

Гласът ѝ ми се стори студен и малко остър и когато я чух да ми говори така, в гърдите и гърлото ми се загнезди болка, така че едва можех да дишам.

Тогава просто ми се прииска да си легна, но тя имаше много за казване. Рядко я бях чувал да използва толкова много думи наведнъж.

— Имаш работа за вършене и ще я вършиш — каза тя строго, — и не само ще я вършиш; ще я вършиш добре. Омъжих се за татко ти, защото беше седми син. И му родих шестима синове, за да мога да имам теб. Ти си седми от седмина и имаш дарбата. Новият ти господар е още силен, но вече е попреминал разцвета си и времето му най-сетне свършва.

От почти шейсет години той върви по пътищата на Графството, изпълнявайки дълга си. Прави каквото трябва да бъде сторено. Скоро ще бъде твой ред. И ако не го направиш ти, кой тогава ще го стори? Кой ще се грижи за обикновените хора? Кой ще ги закриля от злото? Кой ще пази фермите, селата и градовете, за да могат жените и децата да вървят по улиците и пътеките, без да се страхуват?

Не знаех какво да кажа и не можех да я погледна в очите. Просто се мъчех да удържа сълзите си.

— Обичам всички в тази къща — каза тя с омекнал глас, — но в цялото обширно Графство ти си единственият, който е наистина като мен. Засега си само момче, което тепърва има много да расте, но си седмият син на седми син. Имаш дарбата и силата да правиш това, което трябва да бъде направено. Знам, че ще се гордея с теб.

Е, сега — каза мама, като се изправи на крака — радвам се, че изяснихме това. Сега марш в леглото. Утре е голям ден и трябва да си в най-добрата си форма.

Тя ме прегърна и ми се усмихна топло, а аз наистина се постарях да бъда ведър и да отвърна на усмивката ѝ, но щом се качих в стаята си, седнах на ръба на леглото си, като просто се вирах с празен поглед и си мислех за онова, което мама ми беше казала.

Мама се ползва с голямо уважение в околността. Знае повече за растенията и лекарствата от местния лекар и когато има проблем с израждането на някое бебе, акушерката винаги праща да я повикат. Мама има много опит в това, което нарича „заклепени раждания“. Понякога някое бебе се опитва да се роди напред с краката, но майка ми я бива да ги обръща, докато са още в утробата. Десетки жени в Графството ѝ дължат живота си.

Във всеки случай така разправяше баща ми, но мама беше скромна и никога не споменаваше такива неща. Просто се справяше с онова, което трябваше да се направи, и знаех, че именно това очакваше от мен. Затова исках да я накарам да се гордее.

Но нима действително имаше това предвид, като каза, че се е омъжила за баща ми и е родила шестимата ми братя само за да може да роди мен? Не ми се струваше възможно.

След като премислих отново всичко, прекосих стаята, отидох до прозореца и седнах в старото раKITово кресло за няколко минути, вирайки се през прозореца, който гледаше на север.

Луната блестеше, къпейки всичко в сребристата си светлина. Можех да видя в отсрещния край на стопанския двор, отвъд двете ливади и северното пасбище, чак до границата на нашата ферма, която свършваше на половината път нагоре по Хълма на палача. Харесвах гледката. Харесвах Хълма на палача отдалече. Харесваше ми как това бе най-далечното нещо, което можеше да се види.

От години това беше обичайният ми ритуал, преди да се покатеря в леглото вечер. Имах навика да се взирам към онзи хълм и да си представям какво има от другата страна. Знаех, че всъщност са просто още поля, а после, две мили по-нататък, онова, което минаваше за местното село — половин дузина къщи, малка църква и дори още по-малко училище, — но въображението ми раждаше други неща. Понякога си представях високи зъбери с океан отвъд тях или може би гора, или голям град с високи кули и блещукащи светлини.

Но сега, докато се взирах към хълма, си спомних и страха си. Да, отдалече беше хубаво, но не беше място, до което някога бих искал да се приближа. Хълмът на палача, както може би сте се досетили, не беше получил името си току-така.

Преди три поколения из цялата страна бушувала война и мъжете от Графството изпълнили ролята си. Била онази най-ужасна от всички войни — жестока гражданска война, в която сред семействата настъпило разделение и в която понякога дори брат се биел срещу брата.

През последната зима от войната се завързала голяма битка на около миля на север, точно в покрайнините на селото. Когато най-сетне свършила, победоносната армия отвела пленниците си до този хълм и ги обесила по дърветата на северния му склон. Обесили и някои от собствените си войници; както твърдели — заради малодушие в лицето на врага; имаше обаче и друга версия на тази история. Говореше се, че някои от тези мъже били отказали да се бият срещу хора, които смятали за свои съседи.

Дори Джак никога не обичаше да работи близо до тази разделителна ограда, а кучетата отказваха да влязат на повече от няколко стъпки навътре в гората. Колкото до мен, тъй като усещам неща, които другите не могат, аз дори не можех да работя на северното пасбище. Разбирате ли, оттам ги чувах. Можех да чуя как въжетата скърцат, а клоните стенат под тежестта им. Можех да чуя мъртвите, задушаваци се и давещи се от другата страна на хълма.

Мама беше казала, че си приличаме. Е, тя със сигурност беше като мен в едно отношение: Знаех, че тя също можеше да вижда неща, които другите не можеха. Една зима, когато бях много малък и всичките ми братя живееха у дома, шумовете от хълма ставаха толкова ужасни нощем, че ги чувах дори от спалнята си. Братята ми не чуваха

нищичко, но аз чувах и не можех да заспя. Мама идваше в стаята ми всеки път, щом я виках, макар че трябваше да стане на разсъмване, за да се заеме със задачите си.

Най-накрая тя каза, че ще оправи положението и една нощ се изкачи по Хълма на палача сама и влезе сред дърветата. Когато се върна, всичко беше тихо и така си и остана в продължение на месеци след това.

Но имаше едно отношение, в което не си приличахме...

Мама беше много по-смела от мен!

ГЛАВА 2

НА ПЪТ

Бях накрак един час преди зазоряване, но мама беше вече в кухнята, приготвяйки любимата ми закуска — яйца с бекон.

Татко слезе долу, докато обирах чинията с последната си хапка хляб. Докато се сбогувахме, той измъкна нещо от джоба си и го сложи в ръцете ми. Беше кутийката с прахан и огниво, която бе принадлежала на собствения му баща и на дядо му преди това. Един от любимите ми спомени.

— Искам да вземеш това, сине — рече той. — Може да се окаже от полза в новата ти работа. И се върни да ни видиш скоро. Само задето си напуснал дома, не означава, че не можеш да се връщаш и да ни гостуваш.

— Време е да вървиш, синко — подкани ме мама, като прекоси кухнята да ме прегърна за последно. — Той е на портата. Не го карай да чака.

Бяхме семейство, което не обичаше да вдига твърде много шум, и тъй като вече се бяхме сбогували, излязох в двора сам.

Прогонващия духове беше от другата страна на портата — тъмен силует на фона на сивкавата утринна светлина. Качулката му беше вдигната и той стоеше изправен и висок, с тоягата в лявата си ръка. Тръгнах към него, понесъл малкия вързоп с вещите си, чувствайки се крайно неспокоен.

За моя изненада Прогонващия духове отвори портата и влезе в двора.

— Е, момче — рече той, — последвай ме! Няма да е зле да поемаме по пътя, по който смятаме да продължим.

Вместо да се отправи към пътя, той ме поведе на север, право към Хълма на палача, и скоро прекосяхме северното пасбище, а сърцето ми вече започваше да блъска в гърдите. Когато стигнахме разделителната ограда, Прогонващия духове се покатери през нея с ловкостта на човек на половината на неговите години, но аз замръзнах. Докато опирах ръце в горния ръб на оградата, вече чувах звуците от скърцането на дърветата с клони, огънати и приведени под тежестта на увисналите мъже.

— Какво става, момче? — попита Гонеция духове, като се обърна да погледне назад към мен. — Ако се плашиш от нещо на собствения си праг, няма да си ми много полезен.

Поех си дълбоко дъх и се покатерих през оградата. Започнахме да се изкачваме упорито нагоре. Светлината на зората потъмня, когато навлязохме в мрака на дърветата. Колкото по-нависоко се изкачвахме, сякаш толкова по-студено ставаше и затреперих. Това беше онзи студ, от който кожата ти настръхва и който кара косата на тила ти да се изправи. Беше предупреждение, че нещо не беше съвсем както трябва. Бях го изпитвал преди, когато се бе приближавало нещо, което не принадлежеше на този свят.

Щом стигнахме билото на хълма, можах да ги видя под мен. Трябва да бяха поне сто, понякога по двама-трима, увиснали от едно и също дърво: носеха войнишки униформи с широки кожени колани и големи ботуши. Ръцете им бяха вързани зад гърба и всички се държаха различно. Някои се бореха отчаяно, така че клонът над тях подскачаше и потрепваше, докато други просто се въртяха бавно на края на въжето, насочвайки се първо в една посока, после в другата.

Докато гледах, внезапно почувствах върху лицето си силен вятър — толкова студен и свиреп вятър, че не можеше да е природна стихия. Дърветата се сведоха ниско, а листата им се спаружиха и започнаха да падат. След броени мигове всички клони бяха голи. След като вятърът се укроти, Гонеция духове сложи ръка на рамото ми и ме поведе поблизо до обесените. Спряхме само на няколко стъпки от най-близкия.

— Погледни го — каза Гонеция духове. — Какво виждаш?

— Мъртъв войник — отвърнах с глас, който започваше да трепери.

— На колко години изглежда?

— Най-много седемнайсет.

— Добре. Браво, момче. Сега, кажи ми, още ли се чувстваш изплашен?

— Малко. Не ми харесва да съм толкова близо до него.

— Защо? Няма нищо, от което да се страхуваш. Нищо, което може да те нарани. Помисли си какво ли трябва да е било за него. Съсредоточи се по-скоро върху него, отколкото върху себе си. Как ли трябва да се е чувствал? Кое би било най-ужасното?

Опитах се да се поставя на мястото на войника и да си представя какво ли трябва да е било да умре по този начин. Болката и борбата за въздух сигурно са били ужасни. Но можеше да е имало нещо дори още по-лошо...

— Сигурно е знаел, че умира и че никога няма да се прибере отново у дома. Че никога няма да види отново семейството си — казах на Гонеция духове.

С тези думи ме заля вълна от тъга. После, още докато това се случваше, обесените започнаха бавно да изчезват, докато останахме сами на склона, а листата се появиха пак по дърветата.

— Как се чувстваш сега? Страх ли те е още?

Поклатих глава:

— Не — отвърнах. — Просто се чувствам тъжен.

— Добра работа, момче. Учиш се. Ние сме седмите синове на седми синове и имаме дарбата да виждаме неща, които другите не могат да виждат. Но тази дарба понякога е проклятие. Ако се страхуваме, ще допуснем неща, които се хранят с този страх. Страхът прави нещата по-лоши за нас. Разковничето е да се съсредоточиш върху това, което виждаш, и да спреш да мислиш за себе си. Всеки път се получава.

— Гледката беше ужасна, момче, но те бяха просто отвратителни видения — продължи Гонеция духове. — Не можем да направим кой знае какво по отношение на тях и те просто ще избледнеят и изчезнат, когато им дойде времето. След стотина години няма да е останало нищо.

Искаше ми се да му кажа, че мама направи нещо, за да ги укроти веднъж, но не го сторих. Щеше да е лошо начало, ако му възразя.

— Ако бяха призраци, това щеше да е друго нещо — каза Прогонващия духове. — С призраците можеш да поговориш и да им обясниш кое как е. Дори само да ги накараш да осъзнаят, че са мъртви, е голяма добрина и важна стъпка, за да ги накараш да продължат. Обикновено призракът е объркан дух, който е хванат като в капан на тази земя, но не знае какво се е случило. Така че те често се измъчват. Но пък други са тук с определена цел и може да имат да ти кажат разни неща. Но едно привидение е просто отломка от душа, която е продължила към по-добри неща. Тъкмо такива са тези, момче. Просто привидения. Видя ли дърветата да се променят?

— Листата опадаха и беше зима.

— Е, сега листата се върнаха. Следователно ти просто гледаше нещо от миналото. Само напомняне за нечестивите неща, които понякога се случват по тази земя. Обикновено, ако си смел, те не могат да те видят и не чувстват нищо. Едно привидение е просто като отражение върху водата на езеро, което си остава там, след като притежателят му продължи по пътя си. Разбираш ли какво искам да кажа?

Кимнах.

— Добре, значи едно нещо изяснихме. Ще си имаме работа с мъртвите от време на време, така че не е зле да свикнеш с тях. Както и да е, да потегляме. Доста път ни чака. Дръж, от сега нататък ще носиш това.

Прогонващия духове ми подаде голямата си кожена торба и без да погледне назад, се отправи нагоре по хълма. Последвах го през билото, после надолу през дърветата към пътя, който беше далечна сива резка, лъкатушеща на юг през зелените и кафяви кръпки на нивите.

— Пътувал ли си много, момче? — провикна се Преследващия духове през рамо. — Виждал ли си много от Графството?

Казах му, че никога не съм се отдалечавал на повече от шест мили от татковата ферма. Посещенията до местния пазар бяха най-големите пътувания, които бях предприемал.

Гонещия духове промърмори нещо под нос и поклати глава... Досетих се, че не беше твърде доволен от отговора ми.

— Е, пътешествията ти започват днес — рече той. — Отправляме се на юг към едно село на име Хоршоу. На съвсем малко повече от петнайсет мили по права линия е и трябва да сме там, преди да се стъмни.

Чувал бях за Хоршоу. Миньорско селце, притежаващо най-големите въглищни залежи в Графството, откъдето идваше добивът на десетки мини наоколо. Никога не бях очаквал да отида там и се чудех каква ли работа можеше да има Прогонващия духове на подобно място.

Той вървеше яростно и упорито, с големи крачки, които не му костваха никакви усилия. Едва смогвах да не изоставам, освен че носех собственото си вързопче с дрехи и други вещи. Сега в мен беше и торбата му, която сякаш ставаше по-тежка с всяка минута. После, просто за да станат нещата още по-лоши, заваля дъжд.

Около час преди пладне Прогонващия духове внезапно спря. Обърна се и се вгледа сурово в мен. Вече бях изостанал с десет крачки. Ходилата ме боляха и дори леко накуцвах. Пътят не беше много повече от изровена пътека, която бързо се превръщаше в кал. Точно когато го настигнах, си ударих палеца, подхлъзнах се и за малко не изгубих равновесие.

Той изцъка с език.

— Да не ти се зави свят, момче? — попита.

Поклатих глава. Искях да дам на ръката си почивка, но не ми се струваше правилно да оставя торбата му долу в калта.

— Това е добре — рече Прогонващия духове с едва доловима усмивка... А дъждът капеше от ръба на качулката му върху неговата брада. — Никога не се доверявай на замаян човек. Това е нещо, което си струва да помниш.

— Не съм замаян — възразих.

— Нима? — попита Прогонващия духове, повдигайки рунтавите си вежди. — Тогава трябва да е заради ботушите ти. Няма да са ти от голяма полза в тази работа.

Ботушите ми бяха същите като тези на татко и Джак, достатъчно здрави и подходящи за калта и животинския тор в стопанския двор, но такива, които изискват доста свикване. Един нов чифт обикновено ти костваше две седмици мазоли, преди краката ти да се нагодят.

Погледнах надолу към тези на Прогонващия духове. Бяха изработени от здрава, качествена кожа и имаха двойно удебелени подметки. Сигурно струваха цяло състояние, но предполагам, че за човек, който ходи много, си струваха всяко пени. Огъваха се, докато ходеше, и просто разбрах, че са били удобни още от първия миг, в който ги е обул.

— Хубавите ботуши са важни в тази работа — отбеляза Прогонващия духове. — Не разчитаме нито на човек, нито на животно да ни отведе където трябва да отидем. Ако разчиташ на собствените си два крака, те няма да те изоставят. Тъй че ако накрая реша да те приема, ще ти взема чифт ботуши точно като моите. Дотогава просто ще трябва да се справяш както можеш.

По пладне спряхме за кратка почивка, подслонявайки се от дъжда в изоставен навес за добитък. Прогонващия духове извади парче плат от джоба си и го разгъна. Показа се голяма буца кашкавал.

Отчупи малко и ми го подаде. Виждах бях и по-лошо, а и бях гладен, така че го погълнах лакомо. Прогонващия духове хапна само едно малко парче, преди да увие отново останалото и да го пхне обратно в джоба си.

Щом се измъкнахме от дъжда, той отметна качулката си назад, така че за първи път успях да го видя както трябва. Ако не броим брадата, обгръщаща цялото му лице, и очите на палач, най-забележителната му черта беше носът, сурово очертан и остър, с извивка, наподобяваща птичи клюн. Устата, когато бе затворена, почти се скриваше от мустаците и брадата. Самата брада ми се беше сторила сива на пръв поглед, но когато погледнах по-внимателно, опитвайки се да бъда възможно най-ненатрапчив, така че той да не забележи, видях, че там сякаш избликваха повечето цветове на дъгата. Имаше нюанси на червено, черно, кафяво и очевидно много сиво, но, както осъзнах по-късно, всичко зависеше от светлината.

— Слаба челюст, слаб характер — обичаше да казва татко и смяташе също, че някои мъже носят бради само за да скрият този факт. Когато човек погледнеше Преследващия духове обаче, можеше да види въпреки брадата, че челюстта му е издължена, а когато отвори уста, разкрива жълти зъби, много остри и по-подходящи за гложгане на червено месо, отколкото за гризгане на кашкавал.

Потръпвайки, внезапно осъзнах, че ми напомня на вълк. И не само заради начина, по който изглеждаше. Беше донякъде хищник, защото преследваше тъмните сили; ако преживяваше просто с отхапки от кашкавал, би бил вечно гладен и зъл. Ако завърших чиракуването си, щях да свърша точно като него.

— Гладен ли си още, момче? — попита той и зелените му очи се забиха сурово в моите, докато започнах да усещам леко замайване.

Бях подгизнал до кости и краката ме боляха, но най-вече бях гладен. Затова кимнах, надявайки си да ми предложи още малко храна, но той просто поклати глава и промърмори нещо неразбираемо. После отново ме погледна остро.

— Гладът е нещо, с което ще трябва да свикнеш — рече той. — Не ядем много, когато работим, а ако работата е много трудна, не ядем нищичко, докато не приключи. Постенето е най-безопасно, защото ни прави по-малко уязвими за тъмните сили. Прави ни по-силни. Така че не е зле да почнеш да се упражняваш отсега, защото, когато стигнем в Хоршоу, ще ти възложи едно малко изпитание. Ще трябва да прекараш една нощ в обитавана от духове къща. И ще бъдеш сам... Това ще ми покаже колко те бива всъщност.

ГЛАВА 3

„УОТЪРИ ЛЕЙН“ НОМЕР ТРИНАЙСЕТ

Стигнахме Хоршоу в момента, в който в далечината зазвъня черковна камбана. Беше седем часът и започваше да се смрачава. Вятърът навяваше ситен, но неспирен дъжд право в лицата ни, но все още беше достатъчно светло да преценя, че това не беше място, на което някога бих искал да живея, и че ще е най-добре да избегна дори и кратко посещение.

Хоршоу беше черно размазано петно на фона на зелените поля — унило, грозно местенце с около две дузини окаяни долепени една до друга къщи, сгъшени главно върху южния склон на влажен, мрачен хълм. Цялата област беше осеяна с мини, а Хоршоу се намиреше в центъра ѝ. Високо над селото имаше голяма купчина сгурия, бележеща входа към една мина. Зад купчината със сгурия бяха въглищните залежи, в които имаше достатъчно гориво, за да топлят и най-големите градове в Графството дори през най-дългите зими.

Скоро вървахме надолу през тесните, калдъръмени улици, като се притискахме плътно към мърлявите стени, за да направим път за каруците, натоварени с купчини черни буци въглища, мокри и блестящи от дъжда. Грамадните впрегатни коне, които ги теглеха, се напрягаха под тежестта на товарите си с копита, хлъзгащи се по лъскавите камъни на калдъръма.

Наоколо имаше малко хора, но дантелените пердета потрепваха, докато минавахме, а веднъж видяхме група навъсени миньори, които се изкачваха тежко по хълма, за да започнат нощната си смяна. Говореха на висок глас, но внезапно млъкнаха и се подредиха в колона по един, за да минат покрай нас, придържайки се към отсрещната страна на улицата. Един от тях наистина се прекръсти.

— Свиквай, момче — изръмжа Прогонващия духове. — Нужни сме, но рядко сме добре приети, а някои места са по-лоши от други.

Най-сетне свърнахме зад един ъгъл и излязохме на най-окаяната, и бедна от всички улица. Никой не живееше там — веднага ставаше ясно. Първо, някои от прозорците бяха изпочупени, а други — заковани с дъски, и въпреки че беше почти тъмно, не се виждаха светлини. В единия край на улицата имаше изоставен склад на търговец на зърно с две големи дървени врати, зейнали разтворени и увиснали на ръждивите си панти.

Прогонващия духове спря пред най-последната къща. Беше онази на ъгъла — най-близо до склада, единствената къща на улицата, която имаше табелка с номер. Табелката беше изработена от метал и закована на вратата. Беше „тринайсет“, най-ужасното и нещастно от всички числа, а точно над него високо на стената имаше друга улична табела, висеща от един-единствен ръждив нит, която сочеше почти вертикално надолу към камъните на калдъръма. На нея пишеше: „Уотъри лейн“.

Тази къща имаше стъкла на прозорците, но дантелените пердета бяха пожълтели и по тях висяха паяжини. Това сигурно беше обитаваната от духове къща, за която ме беше предупредил господарят ми.

Прогонващия духове извади от джоба си ключ, отключи вратата и влезе пръв в тъмнината вътре. Отначало бях съвсем доволен просто да си стоя навън на ситния дъждец, но когато той запали свещ и я постави на пода близо до средата на малката предна стая, разбрах, че щях да се чувствам по-удобно в изоставен обор за крави. Не се виждаше нито една мебел, само гол под от големи каменни плочи и купчина мръсна слама под прозореца. Освен това стаята беше влажна, въздухът — много влажен и студен, а на светлината на потрепващата свещ видях, че дъхът ми излиза на облачета пара.

Онова, което видях, беше достатъчно неприятно, но това, което той каза, беше още по-ужасно:

— Е, момче, имам дела за вършене, затова ще потеглям, но по-късно ще се върна. Знаеш ли какво трябва да правиш?

— Не, сър — отвърнах, наблюдавайки потрепващата свещ, разтревожен, че можеше да угасне всеки миг.

— Е, каквото ти казах по-рано. Не слушаше ли? Трябва да бъдеш нащрек, не да се унасяш в бленуване. Както и да е, не е нещо трудно — обясни той, почесвайки се по брадата, сякаш в нея пълзеше нещо. — Просто трябва да прекараш нощта тук сам. Водя всичките си нови чираци в тази стара къща през първата им нощ, за да разбере колко им е куражът. О, има обаче едно нещо, което не съм ти казал. В полунощ ще очаквам да слезеш в избата и да се изправиш срещу онова, което дебне там. Справиш ли се с това, е твърде вероятно да те приема за постоянно. Някакви въпроси?

Имах въпроси и още как, но бях твърде изплашен, за да искам да чуя отговорите. Затова просто поклатих глава и се опитах да удържа треперенето на горната си устна.

— Как ще разбереш кога е полунощ? — попита той.

Свих рамене. Доста ме биваше да отгатвам кое време е по положението на слънцето или на звездите и ако някога се събудех посред нощ, почти винаги знаех точно кое време е, но тук не бях толкова сигурен. На някои места времето сякаш се движи по-бавно и имам предчувствие, че тази стара къща щеше да е едно от тях.

Внезапно си спомних часовника на църквата.

— Току-що мина седем часът — рекох. — Ще се ослушвам за дванайсет удара на часовника.

— Е, сега поне си буден — каза Прогонващия духове с лека усмивка. — Когато часовникът удари дванайсет, вземи остатъка от свещта и го използвай, за да стигнеш долу до избата. Дотогава спи, ако успееш. Сега слушай внимателно — трябва да запомниш три важни неща. Не отваряй входната врата на никого, колкото и силно да чука, и не закъснявай да слезеш в избата.

Той пристъпи към предната врата.

— Какво е третото нещо? — провикнах се в последния момент.

— Свещта, момче. Каквото и друго да правиш, не я оставяй да изгасне...

После той си отиде, затваряйки вратата след себе си, и аз останах съвсем сам. Предпазливо вдигнах свещта, отидох до кухненската врата и надникнах вътре. Там нямаше нищо освен каменен умивалник. Задната врата беше затворена, но вятърът още виеше под прага ѝ. Отдясно имаше други две врати. Едната беше отворена и можех да видя голите дървени стълби, които водеха към спалните на горния етаж. Другата, най-близката до мен, беше затворена.

Нещо в тази затворена врата ме обезпокои, но реших да погледна набързо. Нервно хванах дръжката на бравата и дръпнах вратата. Беше трудно да я помръдна и за момент изпитах зловещо чувство, че някой я държи затворена от другата страна. Когато дръпнах още по-силно, тя се отвори с рязко движение и аз загубих равновесие. Залитнах две стъпки назад и едва не изпуснах свещта.

Каменни стъпала водеха надолу в тъмнината; бяха почернели от въглищен прах. Правеха завой наляво, така че не можех да видя право надолу в избата, но нагоре по тях се разнесе студен полъх, от който пламъкът на свещта започна да играе и потрепва. Затворих бързо вратата и се върнах в предната стая, затваряйки и кухненската врата.

Внимателно оставих свещта на пода в ъгъла, най-далече от вратата и прозореца. Щом се уверих, че няма да се преобърне, се огледах за място на пода, където можех да спя. Нямаше кой знае какъв избор. Със сигурност нямаше да спя на влажната слама, затова се настаних в средата на стаята.

Големите каменни плочи бяха твърди и студени, но аз затворих очи. Заспах ли, щях да съм далеч от тази зловеща стара къща и щях да бъда напълно уверен, че ще се събудя точно преди полунощ.

Обикновено заспивам лесно, но сега беше различно. Не преставах да треперя от студ, а вятърът започваше да блъска стъклата на прозорците. От стените се носеха и шумолящи, и потрепващи звуци. Просто мишки — повтарях си. Определено бяхме свикнали с тях във фермата. Но после внезапно отнякъде долу, в дълбините на тъмната изба, се разнесе стряскащ нов звук.

Отначало беше слаб и ме накара да напрегна слух, но постепенно се усили, докато вече не се съмнявах какво чувам. Долу в избата ставаше нещо, което не би трябвало да се случва. Някой копаеше ритмично, обръщайки тежката пръст с остра метална лопата. Първо се разнесе стърженето на металния ръб, удрящ се в каменна повърхност,

последвано от тих, жвакащ, всмукващ звук, когато лопатата се заби дълбоко в тежката глина и я освободи от пръстта.

Това продължи няколко минути, докато шумът спря така внезапно, както беше започнал. Стана съвсем тихо. Дори мишките спряха да тропат. Сякаш къщата и всичко в нея бе затаило дъх. Знам, че аз бях.

Тишината приключи с отекващ звук от думкане. Последва цяла поредица от думкащи звуци с определен ритъм. Думкания, които ставаха по-силни. И по-силни. И се приближаваха...

Някой се изкачваше от избата по стълбите.

Грабнах свещта и се свих в най-далечния ъгъл. Туп, туп... все по-близо и по-близо, разнесе се звукът от тежки ботуши. Кой ли можеше да копае там долу в тъмнината? Кой ли можеше да се качва по стълбите сега?

Но може би въпросът не беше кой се качваше по стълбите. Може би въпросът беше какво...

Чух отварянето на вратата към избата и глухия тропот на ботуши в кухнята. Оттеглих се пак в ъгъла, опитвайки се да се смаля, докато чаках кухненската врата да се отвори.

И тя наистина се отвори, много бавно, със силно скърцане. Нещо пристъпи в стаята. Тогава почувствах студ. Истински студ. Онзи студ, който ми подсказваше, че наблизо има нещо, чието място не беше на тази земя. Беше като студенината на Хълма на палача, само че далеч, далеч по-ужасно.

Повдигнах свещта. Пламъкът ѝ потрепваше и хвърляше зловещи сенки, които танцуваха по стените и тавана.

— Кой е там? — попитах. — Кой е там? — с глас, треперещ дори по-силно от ръката, с която държах свещта.

Отговор не последва. Дори вятърът отвън беше замлъкнал.

— Кой е там? — провикнах се отново.

Отново никакъв отговор, но невидими ботуши застъргаха по каменните плочи, докато пристъпваха към мен. Идваха все по-близо и по-близо... и вече дочух дишане. Нещо голямо дишаше тежко. Звучеше като грамаден впрегатен кон, който току-що бе извлякъл тежък товар нагоре по стръмен хълм.

В последния момент стъпките се отклониха от мен и спряха близо до прозореца. Бях затаил дъх и нещото до прозореца, изглежда,

дишаше и за двама ни, поемайки големи глътки въздух в дробовете си, сякаш все не можеше да се насити.

Точно когато вече не можех да издържам, съществото издаде огромна въздишка, която прозвуча едновременно уморена и тъжна, и невидимите ботуши застъргаха пак по плочите — тежки стъпки, които се отдалечиха от прозореца, обратно към вратата. Когато започнаха да слизат с глух тропот надолу по стъпалата на избата, най-сетне можех отново да дишам.

Сърцето ми започна да бие по-бавно, ръцете ми престанаха да треперят и постепенно се успокоих. Трябваше да се овладее. Бях изплашен, но ако това беше най-лошото, което щеше да се случи тази нощ, то аз се бях справил с него, бях издържал първото си изпитание. Щях да бъда чирак на Прогонващия духове, така че щеше да ми се наложи да свикна с места като тази обитавана от духове къща. Това си вървеше с работата.

Някъде след около пет минути се почувствах по-добре. Дори си помислих да направя нов опит да заспя, но както казва понякога татко: „Няма покой за грешниците“. Е, не знам какво бях прегрешил, но внезапно се разнесе нов звук, който ме смути.

Отначало беше слаб и далечен — някой чукаше по някаква врата. Настъпи пауза, а после се случи отново. Три отчетливи потропвания, този път малко по-близо. Нова пауза и още три потропвания.

Не ми отне много време да разгада какво ставаше. Някой тропаше силно по всяка врата на улицата, приближавайки се все повече и повече до номер тринайсет. Когато най-сетне стигнаха до обитаваната от духове къща, трите потропвания по предната врата бяха достатъчно силни да събудят и мъртвите. Дали нещото в избата щеше да се качи по стъпалата, за да отговори на този повик? Чувствах се хванат в капан между двете: нещо отвън, което искаше да влезе; нещо долу, което искаше да бъде свободно.

А после изведнъж всичко беше наред. От другата страна на предната врата ме повика един глас — глас, който разпознах.

— Том! Том! Отвори вратата! Пусни ме да вляза!

Беше мама. Толкова се зарадвах да я чуя, че се втурнах към предната врата, без да мисля. Навън валеше и тя щеше да се намокри.

— Бързо, Том, бързо! — извика мама. — Не ме карай да чакам.

Вече повдигах резето, за да отворя, когато си спомних предупреждението на Прогонващия духове: „*Не отваряй входната врата на никого, колкото и силно да чука...*“.

Но как можех да оставя мама там навън в тъмното?

— Хайде, Том! Пусни ме вътре! — обади се отново гласът.

Спомняйки си какво беше казал Прогонващия духове, аз си поех дълбоко дъх и се опитах да помисля. Здравият разум ми казваше, че не може да е тя. Защо би ме последвала чак дотук? Откъде щеше да знае къде отиваме? А и мама не би пътувала сама. Татко или Джак биха я придружили.

Не, отвън чакаше нещо друго. Нещо без ръце, което въпреки това можеше да тропа на вратата. Нещо без крака, което въпреки това можеше да стои на плочника.

Чукането започна да се усилва.

— Моля те, пусни ме вътре, Том — изрече умолително гласът. — Как можеш да бъдеш толкова суров и жесток? Студено ми е, мокра съм и съм уморена.

Накрая съществото започна да плаче и тогава разбрах със сигурност, че това не можеше да е мама. Мама беше силна. Мама никога не плачеше, независимо колко лошо ставаше положението.

След няколко мига звуците затихнаха и спряха напълно. Легнах на пода и се помъчих да заспя отново. Непрекъснато се обръщах ту на едната, ту на другата страна, но колкото и да се опитвах, не можех да заспя. Вятърът заблъска стъклата на прозорците още по-силно, а на всеки час и половин час часовникът на църквата удряше, приближавайки ме до полунощ.

Колкото повече наближаваше времето да сляза по стъпалата на избата, толкова по-нервен ставах. Наистина исках да издържа изпитанието на Прогонващия духове, но... о, как копнеех да съм си обратно у дома в хубавото си, безопасно, топло легло.

И тогава, точно след като часовникът бе ударил само веднъж — единайсет и половина, — копаенето започна отново...

Отново чух бавното думкане от тежки ботуши, изкачващи се по стъпалата на избата. Още веднъж вратата се отвори и невидимите ботуши влязоха в предната стая. Досега вече единствената част от мен, която се движеше, беше сърцето ми, което блъскаше толкова силно в гърдите ми, та ми се струваше, че всеки миг ще ми счупи ребрата. Но

този път ботушите не се отклониха към прозореца. Продължиха да приближават. *Трон! Трон! Трон!* Идваха право към мен.

Почувствах как ме вдигат грубо за косата и кожата на тила, точно както майка котка носи котенцата си. После невидима ръка се обви около тялото ми, притискайки ръцете ми от двете страни на тялото. Опитах се да си поема дъх през зъби, но бе невъзможно. Нещо смазваше гърдите ми.

Носеха ме към вратата на избата. Не можех да видя какво беше това, което ме носеше, но чувах хрипливото му дишане и започнах да се боря, обзет от паника, защото разбрах точно какво щеше да се случи. Някак разбрах защо отдолу се беше чувал звук от копаене. Щях да бъда отнесен долу по стъпалата на избата в тъмнината и знаех, че там долу ме очакваше гроб. Щях да бъда погребан жив.

Бях обзет от ужас и се опитах да извикам, но положението беше по-лошо — не просто бях хванат в здрава хватка. Бях парализиран и не можех да помръдна дори едно мускулче.

Внезапно започнах да падам...

Озовах се на четири крака, втренчен в отворената врата на избата, само на сантиметри от най-горното стъпало. В паника, със сърце, биещо толкова бързо, че не можех да преброя ударите, се изправих със залитане на крака и затръшнах вратата на избата. Все още разтреперан, се върнах в предната стая, за да открия, че едно от трите правила на Прогонващия духове бе нарушено.

Свещта беше угаснала...

Когато тръгнах към прозореца, внезапен проблясък на светлина освети стаята, последван от силен трясък на гръмотевица почти точно над главата ми. Проливен дъжд се блъскаше с рев в къщата и караше стъклата на прозорците да дрънчат, а предната врата — да скърца и стене, сякаш нещо се опитваше да влезе вътре.

Взирах се нещастно навън няколко минути, гледайки проблясващите мълнии. Беше ужасна нощ, но въпреки че светкавиците ме плашеха, бих дал всичко, за да съм там навън, вървейки по улиците. Всичко друго, само да не се налага да слизам в онази изба.

В далечината часовникът на църквата започна да бие. Преброих ударите, бяха точно дванайсет. Сега трябваше да се изправя лице в лице с онова, което беше в избата.

Точно тогава, когато нова мълния освети стаята, забелязах големите следи от стъпки по пода. Отначало си помислих, че са на Прогонващия духове, но бяха черни, сякаш грамадните ботуши, които ги бяха оставили, са били покрити с въглищен прах. Идваха от посоката на кухненската врата, отиваха почти до прозореца, а после правеха завой и се връщаха обратно в посоката, от която бяха дошли. Обратно до избата. Надолу в тъмното, където трябваше да отида!

Заставяйки се да продължа напред, затърсих опипом с ръка по пода остатъка от свещта. После потърсих пипнешком вързопчето с дрехите си. В средата му беше завита кутийката с прахан и огниво, която татко ми беше дал.

Търсейки опипом в тъмното, изтърсих купчинката прахан на пода и с помощта на камъка и метала произведох няколко искри. Разпалих купчинката дърва, докато избухна в пламък, точно колкото да запаля свещта. Татко едва ли бе и предполагал, че подаръкът му ще се окаже така полезен толкова скоро.

Когато отворих вратата на избата, последва нова мълния и внезапен трясък на гръмотевица, който разтнесе цялата къща и отекна с тътен надолу по стъпалата пред мен. Заслизах към избата. Ръката ми трепереше, а угарката от свещта танцуваше, докато чудати сенки потрепваха по стената.

Не исках да слизам там долу, но провалях ли се в изпитанието, поставено ми от Прогонващия духове, вероятно щях да съм на път към къщи в мига, щом се съмнеше. Представих си срама си, ако трябваше да кажа на мама какво се е случило.

След осем стъпала свърнах зад ъгъла, така че избата се показва. Не беше голяма, но в ъглите ѝ имаше тъмни сенки, които светлината на свещта не можеше да достигне напълно, а от тавана като тънки, тъмни завеси висяха паяжини. По пръстения под бяха пръснати малки парчета въглища и големи дървени щайги, а до голямо буре за бира стоеше стара дървена маса. Заобиколих бурето за бира и забелязах нещо в далечния ъгъл. Нещо точно зад щайгите, което ме изплаши толкова много, че за малко не изпуснах свещта.

Беше тъмен силует, почти като вързоп парцали, който издаваше шум. Слаб, ритмичен звук, като дишане.

Направих една крачка към парцалите; после още една, използвайки цялата сила на волята си, за да накарам краката си да се

движат. Точно тогава, когато стигнах толкова близо, че можех да го докосна, нещото внезапно се разрасна. От сянка върху пода то започна да се изправя пред мен, докато стана три или четири пъти по-голямо.

Едва не побягнах. Създанието беше високо, тъмно, качулато и ужасяващо, със зелени, блестящи очи.

Едва тогава забелязах тоягата, която държеше в лявата си ръка.

— Какво те задържа? — запита Прогонващия духове. — Закъсня почти с пет минути!

ГЛАВА 4

ПИСМОТО

— Живях в тази къща като дете — рече Прогонващия духове — и съм виждал неща, от които ти би умрял от страх, но бях единственият, който можеше да ги вижда, и татко ме биеше, задето разправам лъжи. Нещо излизаше от избата. За теб трябва да е било същото. Прав ли съм?

Кимнах.

— Е, не е нищо тревожно, момче. Това е просто още едно привидение, отломка от неспокойна душа, продължила към по-добри неща. Ако не изостави лошата част от себе си, той ще е закотвен тук до края на вечността.

— Какво е направил? — попитах, а гласът ми отекна като ехо от тавана.

Прогонващия духове поклати печално глава:

— Бил миньор, чиито дробове били толкова съсипани, че не можел да работи повече. Прекарвал дните и нощите си, кашляйки и мъчейки се да диша, а бедната му съпруга издържала и двамата. Работела в пекарница, но за жалост и на двамата, била много красива жена. Няма много жени, на които можеш да имаш вяра, а пък красивите са най-лоши от всички.

За да станат нещата още по-лоши, той бил ревнив мъж, а болестта му го озлобила. Една вечер тя много закъсняла от работа и той много пъти отивал до прозореца, крачейки напред-назад,

разгневявайки се все повече и повече, защото мислел, че тя е с друг мъж.

Когато тя най-сетне влязла, той бил толкова разярен, че разбил главата ѝ с голяма буца въглища. После я оставил там, умираща върху каменните плочи, и слязъл в избата да изкопае гроб. Тя била още жива, когато се върнал, но не можела да помръдне, нито дори да извика. Това е ужасът, който ни спохожда, защото точно така се чувствала тя, докато той я вдигал и отнасял долу в тъмнината на избата. Била го чула да копае. Знаела какво се готви да направи.

По-късно същата нощ той се самоубил. Това е тъжна история, но макар сега да са в покой, неговото привидение е още тук, а също и нейните последни спомени, и двете — достатъчно силни, за да измъчват хора като нас. Ние виждаме неща, които другите не могат, което е едновременно благословия и проклятие. Много е полезно в нашия занаят обаче.

Потръпнах. Беше ми жал за горката съпруга, която беше убита, жал ми беше и за миньора, който я беше убил. Жал ми беше дори за Прогонващия духове. Представете си да сте принудени да прекарате детството си в къща като тази.

Погледнах надолу към свещта, която бях оставил в средата на масата. Беше почти догоряла и пламъкът започваше последния си потрепващ танц, но Прогонващия духове не показваше никакъв признак, че иска да се връща на горния етаж. Не ми харесваха сенките по лицето му. Изглеждаше, сякаш постепенно се изменяше, сякаш му растеше зурла или нещо подобно.

— Знаеш ли как превъзмогнах страха си? — попита той.

— Не, сър.

— Една нощ бях толкова ужасен, че изпищях, преди да успея да се възпра. Разбудих всички и разгневен, баща ми ме вдигна за тила и ме отнесе надолу по стълбите в тази изба. После взе чук и закова вратата след мен.

Не бях много голям. Вероятно най-много на седем. Качих се обратно по стъпалата, пицейки с все сила, дращех и блъсках по вратата. Но баща ми беше суров човек и ме остави съвсем сам в тъмното и трябваше да стоя там с часове, дълго след зазоряване. След известно време се успокоих и знаеш ли какво направих тогава?

Поклатих глава, опитвайки се да не гледам лицето му. Очите му блестяха много ярко и приличаше на вълк повече от всякога.

— Слязох по стъпалата и седнах в избата в тъмнината. После си поех три пъти дълбоко дъх и се изправих лице в лице със страха си. Изправих се лице в лице със самата тъмнина, която е най-ужасяващото от всичко, особено за хора като нас, защото създанията идват при нас в тъмното. Намират ни с шепоти и приемат форми, които само нашите очи могат да видят. Но аз го направих и когато излязох от тази изба, най-лошото беше свършило.

В този момент свещта догоря и после угасна, потапяйки ни в пълна тъмнина.

— Това е то, момче — каза Прогонващия духове. — Тук сме само ти, аз и тъмнината. Можеш ли да понесеш това? Бива ли те за мой чирак?

Гласът му звучеше различно, някак по-дълбок и чужд. Вече си го представях на четири крака, с вълча козина, покриваща лицето му, с удължаващи се зъби. Треперех и не можах да проговоря, докато не поех третия си дълбок дъх. Едва тогава му отговорих. Отговорът ми беше такъв, както татко винаги казваше, когато трябваше да направи нещо неприятно или трудно.

— Все някой трябва да го направи — казах. — Така че може със същия успех да съм аз.

Прогонващия духове сигурно беше сметнал това за забавно, защото смехът му изпълни цялата изба, преди да отекне с тътен нагоре по стълбите и да се слее със следващата гръмотевица, която си проправяше път надолу.

— Преди близо тринайсет години — каза Прогонващия духове — ми беше изпратено едно запечатано писмо. Беше кратко и написано по същество, и беше на гръцки. Изпращаше го майка ти. Знаеш ли какво пишеше там?

— Не — казах тихо, питайки се какво ще последва.

— „Току-що родих момче — пишеше тя, — и той е седми син на седми син. Името му е Томас Дж. Уорд и той е моят дар за Графството. Когато порасне достатъчно, ще ви пратим вест. Обучете го добре. Той ще бъде най-добрият чирак, когото сте имали и също така ще ви бъде последният“.

— Ние не си служим с магия, момче — рече Прогонващия духове с глас, съвсем малко по-силен от шепот в тъмнината. — Главните сечива на нашия занаят са здравият разум, куражът и воденето на точни записки, за да можем да се учим от миналото. Преди всичко ние не вярваме в пророчествата. Не вярваме, че бъдещето е определено. Така че ако написаното от майка ти се сбъдне, тогава това е, защото ние го правим да се сбъдне. Разбираш ли?

В гласа му имаше нотка на гняв, но знаех, че не е насочен към мен, затова просто кимнах в тъмнината.

— Колкото до това, че си дарът на майка си за Графството, абсолютно всеки един от моите чираци беше седми син на седми син. Затова не почвай да си мислиш, че си нещо специално. Предстои ти много учене и много тежък труд.

Членовете на семейството могат да бъдат досадни — продължи Прогонващия духове след известна пауза; гласът му беше по-мек, гневът си беше отишъл. — Сега са ми останали само двама братя. Единият е майстор на ключалки и се погаждаме добре, но другият не ми е говорил от повече от четирийсет години, макар че още живее тук в Хоршоу.

Докато тръгнем от къщата, бурята беше изчерпала силата си и слънцето се виждаше. Докато Прогонващия духове затваряше входната врата, забелязах за първи път какво беше издълбано в дървото.

У
Х
Грегъри

Прогонващия духове кимна към него:

— Използвам знаци като този, за да предупреждавам други, които умеят да ги разчитат, или понякога само за да раздвижа собствената си памет. Ще разпознаеш гръцката буква „гама“. Това е знакът за призрак или привидение. Кръстчето долу вдясно е римската цифра десет, която е най-ниската от всички степени. Всичко над шеста степен е просто привидение. В тази къща няма нищо, което може да ти навреди, не и ако си смел. Помни — тъмните сили се хранят от страха. Бъди смел и никое привидение не може да стори кой знае какво.

Само да бях знаел това още отначало!

— Вземи се в ръце, момче — каза Прогонващия духове. — Лицето ти почти се е смъкнало в ботушите! Е, може би това ще те ободри. — Измъкна буцата кашкавал от джоба си, отчупи малко парче и ми го подаде. — Сдъвчи това — каза, — но не го поглъщай всичкото наведнъж.

Последвах го надолу по настланата с калдъръм улица. Въздухът беше влажен, но поне не валеше, а на запад облаците приличаха на агнешка вълна на фона на небето и започваха да се разкъсват и разделят на неравни ивици.

Напуснахме селото и продължихме на юг. Точно досами селото, където калдъръмената улица се превръщаше в кален път, имаше малка църква. Изглеждаше занемарена — от покрива липсваха плочи, а боята от входната врата се лющеше. Почти не бяхме видели жива душа, откакто напуснахме къщата, но сега на прага стоеше стар мъж. Косата му беше бяла и сплъстена, мазна и чорлава.

Тъмните му дрехи показваха, че е свещеник, но когато се приближихме към него, изражението на лицето му беше това, което всъщност привлече вниманието ми. Гледаше ни намръщено, с разкривено лице. А после драматично направи огромен кръстен знак, като почти се изправи, когато го започна, изпълвайки показалеца на дясната си ръка толкова високо в небето, колкото можеше. Бях виждал свещеници да правят кръстния знак преди, но никога с такъв широк, преувеличен жест, изпълнен с толкова много гняв. Гняв, който изглеждаше насочен към нас.

Предположих, че имаше някакво оплакване срещу Прогонващия духове или може би срещу работата, която той вършеше. Знаех, че това

занятие кара повечето хора да се чувстват нервни, но никога не бях виждал подобна реакция.

— Какво му имаше? — попитах, след като го отминахме и бяхме достатъчно далече да не може да ни чуе.

— Свещеници! — процеди Прогонващия духове с гняв, остро долавящ се в гласа му. — Знаят всичко, но не виждат нищо! А този е по-лош от повечето. Това е другият ми брат.

Щеше да ми хареса да узная повече, но проявих благоразумието да не продължа да го разпитвам. Струваше ми се, че ми предстои да уча много за Прогонващия духове и миналото му, но усещах, че имаше неща, които щеше да ми каже едва когато беше напълно готов.

Така че просто го последвах на юг, носейки тежката му торба и мислейки си за онова, което мама беше написала в писмото. Тя никога не се перчеше и не говореше необмислено. Мама казваше само онова, което трябваше да бъде казано, така че наистина обмисляше всяка дума. Обикновено просто се захващаше с нещата и правеше каквото е необходимо. Прогонващия духове ми беше казал, че няма начин привиденията да бъдат обуздани, но мама веднъж бе накарала привиденията на Хълма на палача да замлъкнат.

Да бъдеш седми син на седми син, не беше нищо кой знае колко специално в този занаят — беше нужно единствено за да бъдеш приет като чирак на Прогонващия духове. Аз обаче знаех, че има нещо друго, което ме правеше различен.

Бях също и син на мама.

ГЛАВА 5

БОГЪРТИ И ВЕЩИЦИ

Отправяхме се към онова, което прогонващия духове наричаше своята „Зимна къща“.

Докато вървахме, последните утринни облаци се стопиха и внезапно осъзнах, че в слънцето има нещо различно. Дори в Графството слънцето понякога свети през зимата, което е добре, защото обикновено означава, че поне не вали дъжд; но във всяка нова година има момент, когато изведнъж усещаш топлината му за първи път. Съвсем същото е като завръщането на стар приятел.

Прогонващия духове сигурно си беше мислил почти същите неща, защото внезапно се закова намясто, изглежда ме косо и ми отправи една от редките си усмивки.

— Това е първият ден на пролетта, момче — рече той, — затова ще отидем в Чипъндън.

Подобно изказване ми се стори странно. Винаги ли ходеше в Чипъндън през първия ден на пролетта и ако беше така, защо? Така че го попитах.

— Лятното жилище. Зимуваме досами Ангълсарк Мур, а лятото прекарваме в Чипъндън.

— Никога не съм чувал за Ангълсарк Мур. Къде е това? — попитах.

— В далечната южна част на Графството, момче. Това е мястото, където съм роден. Живяхме там, докато баща ми ни премести в Хоршоу.

Все пак поне бях чувал за Чипъндън, така че се почувствах по-добре. Изведнъж осъзнах, че като чирак на Прогонващия духове щях да пътувам много и щеше да ми се наложи да се науча да се ориентирам.

Без повече бавене сменихме посоката, отправяйки се на североизток към далечните хълмове. Не зададох повече въпроси, но тази нощ, когато отново се подслонихме в студен обор, а вечерята беше просто още няколко хапки кашкавал, на стомаха ми взе да му се струва, че са ми прерязали гърлото. Никога не бях изпитвал такъв глад.

Зачудих се къде ли ще отседнем в Чипъндън и дали там щяхме да намерим нещо свястно за ядене. Не познавах никого, който да е бил някога там, но се предполагаше, че това е далечно, неприветливо място някъде из скалистите склонове — далечните сиво-пурпурни хълмове, които едва се виждаха от татковата ферма. Винаги ми приличаха на грамадни спящи зверове, но вината за това вероятно бе на един от чичовците ми, който ми разказваше такива истории. Нощем, казваше той, те започвали да се движат, а към зазоряване понякога цели села изчезвали от лицето на земята, смазани и превърнати в прах под тежестта им.

На другата сутрин тъмни сиви облаци закриваха отново слънцето и изглеждаше, сякаш ще почакаме още известно време, за да видим втория ден на пролетта. Вятърът също се усилваше, дърпайки дрехите ни, когато постепенно започнахме да се изкачваме, и караше птиците да летят стремително из цялото небе, докато облациите се гонеха на изток, за да скрият хребетите на скалистите възвишения.

Придвижвахме се бавно и бях благодарен за това, защото и на двете ми пети се бе появил по един тежък мазол. Така че денят беше доста напреднал, когато приближихме Чипъндън. Светлината вече започваше да помръква.

Дотогава, макар че още беше много ветровито, небето се бе прояснило и пурпурните хълмове се очертаваха рязко на хоризонта. Прогонващия духове не беше говорил много по време на пътуването,

но сега звучеше почти развълнуван, докато съобщаваше едно по едно имената на възвишенията. Имаше имена от рода на Парлик Пайк, който беше най-близкият до Чипъндън. Други — някои видими, други — скрити и далечни — наричаха се Мелор Нол, Садъл Фел и Улф Фел^[1].

Когато попитах господаря си дали на Улф Фел има вълци, той се усмихна мрачно.

— Нещата се променят бързо тук, момче — каза той, — и трябва винаги да сме нащрек.

Когато се показаха първите покриви на селото, Прогонващия духове посочи към тясна пътека, която се отклоняваше от пътя и се виеше нагоре покрай малък, бълбукащ поток.

— Къщата ми е в тази посока — рече той. — Маршрутът е малко по-дълъг, но това значи, че можем да избегнем минаването през селото. Обичам да стоя надалече от хората, които живеят там. Те също предпочитат така.

Спомних си какво беше казал Джак за Прогонващия духове и сърцето ми се сви. Беше се оказал прав. Това беше самотен живот. Накрая човек се принуждаваше да работи сам.

По всеки бряг имаше по няколко съсухрени дървета, вкопчили се в склона, за да устоят на силата на вятъра, но после изведнъж, точно пред нас, се появи гора от черничеви и ясенови дървета. Когато влязохме, вятърът замря до далечна въздишка. Беше просто голяма група дървета, може би няколкостотин, които ни правеха завет от блъскащия вятър, но след няколко мига осъзнах, че е нещо повече.

Бях забелязал преди как от време на време някои дървета са шумни, вечно скърцащи с клони или шумолящи с листата си, докато други почти не издават звук. Отгоре можех да чуя далечния полъх на вятъра, но вътре в гората единствените звуци, които се чуваха, бяха тези на ботушите ни. Всичко бе съвсем тихо — цяла гора, пълна с дървета, толкова тихи, че нагоре и надолу по гръбнака ми пробягна тръпка. Почти ме накара да си помисля, че дърветата ни подслушваха.

После излязохме на едно сечище и точно пред нас се появи къща. Беше заобиколена от висок глогов жив плет, така че се виждаха само горният ѝ етаж и покривът. От комина се издигаше стълб бял дим. Отиваше право във въздуха, безпрепятствено, докато, точно над дърветата, вятърът го прогонваше на изток.

Тогава забелязах, че къщата и градината са разположени в една падина на склона. Сякаш някакъв услужлив гигант бе минал насам и беше изгребал земята с ръка.

Последвах Прогонващия духове покрай живия плет, докато стигнахме до метална порта. Портата беше малка, не по-висока от кръста ми, боядисана в яркозелено — работа, свършена толкова наскоро, че се зачудих дали боята бе изсъхнала напълно и дали ще изцапа ръката на Прогонващия духове, която вече посягаше към резето.

Внезапно се случи нещо, от което дъхът ми секна. Преди Прогонващия духове да докосне резето, то се вдигна самичко и портата бавно се люшна и се отвори, сякаш побутната от невидима ръка.

— Благодаря ти — чух да казва Прогонващия духове.

Предната врата не се помръдна сама, защото първо трябваше да бъде отключена с големия ключ, който Прогонващия духове измъкна от джоба си. Изглеждаше подобен на онзи, с който беше отключил вратата на къщата на „Уотъри Лейн“.

— Това същият ключ, който използвахте в Хоршоу, ли е? — попитах.

— Да, момче — отвърна той, като хвърли поглед надолу към мен, докато отваряше вратата. — Брат ми, ключарят, ми го даде. Отваря повечето ключалки, стига да не са твърде сложни. Доста полезен се оказва в нашия занаят.

Вратата поддаде със силно скърцане и дълбок стон и аз последвах Прогонващия духове в малък, мрачен коридор. Отдясно имаше стръмно стълбище, а отляво — тесен, настлан с плочи проход.

— Остави всичко в подножието на стълбите — каза Прогонващия духове. — Хайде, момче. Не се помайвай. Няма време за губене. Обичам храната си много гореща и прясна!

Така че, оставяйки торбата му и вързопа ми където беше казал, аз го последвах надолу по прохода към кухнята и апетитния мирис на гореща храна.

Когато стигнахме там, не останах разочарован. Напомни ми за мамината кухня. В големи саксии върху широкия перваз на прозореца растяха билки, а залязващото слънце изпъстряше стаята с листовидни сенки. В далечния ъгъл ярко пламтеше огън, изпълвайки помещението с топлина, а точно в центъра на настлания с каменни плочи под имаше

голяма дъбова маса. Върху нея видях две огромни празни чинии, а в центъра ѝ, пет подноса, отрупани с храна, редом до кана, пълна догоре с горещ, вдигащ пара сос.

— Сядай и нападай, момче — подкани ме Прогонващия духове и на мен не ми трябваше втора покана.

Сипах си големи резени пилешко и говеждо, едва оставяйки достатъчно място в чинията си за купчината печени картофи и зеленчуци, които последваха. Накрая покрих всичко със сос, толкова вкусен, че само мама би могла да приготви по-хубав.

Зачудих се къде ли бе готвачката и как бе разбрала, че пристигаме точно по това време, за да сложи горещата храна готова на масата. Имах купища въпроси, но освен това бях уморен, затова запазих цялата си енергия за яденето. Когато най-сетне преглътнах последната си хапка, Прогонващия духове вече беше излъскал собствената си чиния.

— Наслаждаваш ли се на това? — попита той.

Кимнах, прекалено сит, за да говоря. Спеше ми се.

— След като си карал толкова време само на кашкавал, винаги е хубаво да се прибереш у дома и да те чака топло ядене — каза той. — Тук си хапваме добре. Това ни наваксва за моментите, когато работим.

Кимнах отново и започнах да се прозявам.

— Утре ни чака много работа, затова върви да си лягаш. Твоята стая е със зелената врата, в най-горния край на първото стълбище — каза ми Прогонващия духове. — Наспи се добре, но остани в стаята си и не скитай наоколо през нощта. Ще чуеш биене на звънец, когато закуската е готова. Слез веднага щом го чуеш — когато някой е приготвил хубава храна, може да се ядоса, ако я оставиш да изстине. Но недей да слизаш и твърде рано, защото това може да е също толкова лошо.

Кимнах, благодарих му за яденето и тръгнах надолу по прохода към предната част на къщата. Торбата на Прогонващия духове и моят вързоп бяха изчезнали. Чудейки се кой ли може да ги е преместил, аз се качих по стълбите да си легна.

Новата ми стая се оказа много по-голяма от спалнята ми у дома, която трябваше да дели с двама от братята си. В тази нова стая имаше място за легло, масичка със свещ, стол и скрин, но въпреки това още

оставаше и много място за разхождане. А там, върху скрина, ме чакаше вързопът с вещите ми.

Точно срещу вратата имаше голям прозорец от две вертикално отварящи се части, разделен на осем стъкла, толкова дебели и неравни, че не можех да видя кой знае какво отвън, освен цветни спирали и извивки. Прозорецът изглеждаше, сякаш не бе отворен от години. Леглото беше избутано плътно до стената под прозореца, така че си изхлузих ботушите, коленичих върху юргана и се опитах да отворя прозореца. Макар че беше малко неподатлив, се оказа по-лесно, отколкото изглеждаше. С шнура повдигнах долната половина на прозореца с поредица резки дърпания, точно толкова, колкото да подам глава навън и да се огледам по-хубаво наоколо.

Видях под себе си обширна ливада, разделена на две от пътека бели ситни камъчета, която се губеше в дърветата. Над дърветата вдясно бяха скалистите хълмове, най-близкият — толкова близо, та ми се струваше, че можех едва ли не да се пресегна и да го докосна. Поех през зъби дълбока глътка прохладен свеж въздух и подуших тревата, преди да дръпна глава обратно вътре и да развия вързопчето с нещата си. Побраха се с лекота в най-горното чекмедже на скрина. Докато го затварях, внезапно забелязах надписите по далечната стена, в сенките срещу долния край на леглото.

Беше покрита с имена, всичките надраскани с черно мастило върху голата мазилка. Някои имена бяха по-големи от други, сякаш онези, които ги бяха написали, се смятаха за много важни. Много от тях бяха избледнели с времето и се зачудих дали това бяха имената на други чираци, които бяха спали в същата тази стая. Дали да добавя името си, или да изчакам до края на първия месец, когато можеше да бъде приет за постоянно? Нямах перодръжка или мастило, така че това беше нещо, за което трябваше да помисля по-късно, но огледах стената по-внимателно, опитвайки се да определя кое беше най-скорошното име.

Реших, че беше „БИЛИ БРАДЛИ“ — то ми се струваше най-ясно и беше сместено в малко пространство, докато стената се изпълваше. За няколко мига се зачудих какво ли правеше Били Бradли сега, но бях уморен и готов за сън.

Чаршафите бяха чисти, а леглото — подканващо, така че, без да губя повече време, се съблякох и още в мига, щом главата ми се допря

до възглавницата, заспах.

Когато отворих очи, слънцето струеше през прозореца. Бях сънувал и бях разбуден внезапно от някакъв шум. Помислих си, че вероятно е звънецът за закуска.

Тогава се почувствах разтревожен. Наистина ли беше прозвучал звънецът долу, за да ме повика на закуска, или беше някакъв звънец в съня ми? Как можех да бъда сигурен? Какво се предполагаше да направя? Изглежда, щях да си навлека неприятности с готвачката независимо дали ще сляза по-рано, или по-късно. Така че, решавайки, че вероятно бях чул звънеца, аз се облякох и слязох веднага на долния етаж.

На път за долу чух от кухнята да долита дрънчене на тенджери и тигани, но в мига, щом отворих вратата, всичко потъна в гробна тишина.

Тогава допуснах грешка. Трябваше да се върна право горе, защото беше очевидно, че закуската не беше готова. Чиниите от снощната вечеря бяха разчистени, но масата беше още гола, а огнището беше пълно със студена пепел. Всъщност кухнята бе мразовита и по-лошо, сякаш ставаше по-студена с всяка секунда.

Грешката ми беше, че пристъпих към масата. Едва го бях сторил, когато чух нещо да издава някакъв звук точно зад мен. Звукът беше гневен. В това нямаше съмнение. Беше отчетливо съскане от гняв и много близо до лявото ми ухо. Толкова близо, че почувствах дъха му.

Прогонващия духове ме беше предупредил да не слизам по-рано и внезапно почувствах, че съм в истинска опасност.

Веднага щом ми хрумна тази мисъл, нещо ме удари много силно по тила. Залитнах към вратата, като едва не загубих равновесие и не паднах с главата напред.

Не ми трябваше второ предупреждение. Побягнах навън от стаята, нагоре по стълбите. После, на половината път, застигнах. Най-горе стоеше някой. Някой висок и заплашителен, със силует, очертан на фона на светлината от вратата на стаята ми.

Спрях, несигурен накъде да поема, докато ме успокои познат глас. Беше Прогонващия духове.

За първи път го виждах без дългото му черно наметало. Носеше черна туника и сиви бричове и можах да видя, че макар да беше висок мъж с широки рамене, останалата част от тялото му беше слаба, вероятно, защото в някои дни успяваше да гризне само малко кашкавал. Приличаше на най-добрите фермерски работници, когато поостарят. Някои, разбира се, просто затлъстяват, но мнозинството — като онези, които татко наема понякога за прибирането на реколтата сега, когато повечето ми братя напуснаха дома — са слаби, с издръжливи, жилави тела. „По-слаб значи по-годен“, казва винаги татко и сега, като гледах Прогонващия духове, разбрах защо можеше да върви толкова отривисто и толкова продължително, без да си почине.

— Предупредих те да не подраняваш със слизането — каза той тихо. — Няма съмнение, че си изял някой плесник. Нека това да ти е за урок, момче. Следващия път може да бъде далеч по-лошо.

— Стори ми се, че чух звънеца — оправдах се. — Но трябва да е бил някакъв звънец в съня ми.

Прогонващия духове се засмя меко:

— Това е един от първите и най-важни уроци, които един чирак трябва да научи — каза той, — разликата между събуждането и сънуването. Някои така и не я усвояват.

Той поклати глава, пристъпи към мен и ме потупа по рамото.

— Ела, ще те разведе из градината. Все отнякъде трябва да започнем и така ще убием малко време, докато закуската стане готова.

Когато Прогонващия духове ме изведе през задната врата на къщата, видях, че градината беше много обширна, много по-голяма, отколкото изглеждаше отвън през живия плет.

Тръгнахме на изток, примигвайки на ранното утринно слънце, докато стигнахме широка ливада. Предната вечер си бях помислил, че градината е изцяло заобиколена от живия плет, но сега осъзнах, че съм сбъркал. В плета имаше пролуки, а точно напред беше гората. Пътеката от бял чакъл разделяше моравата и изчезваше в дърветата.

— В действителност има повече от една градина — каза Прогонващия духове. — Три всъщност и до всяка се стига по пътека като тази. Ще погледнем първо източната градина. Достатъчно

безопасна е, когато слънцето е изгряло, но никога недей да вървиш по тази пътека след мръкване. Е, освен ако нямаш основателна причина, и със сигурност никога, когато си сам.

Нервно последвах Прогонващия духове към дърветата. В края на моравата тревата беше по-висока и осеяна с диви зюмбюли. Харесвам дивите зюмбюли, защото цъфтят през пролетта и винаги ми напомнят, че дългите, горещи дни на лятото не са твърде далече, но сега едва ги погледнах втори път. Сутрешното слънце беше скрито от дърветата, а въздухът внезапно беше станал много по-хладен. Това ми напомни за посещението ми в кухнята. Имаше нещо странно и опасно в тази част на гората и сякаш постепенно ставаше по-студено, колкото по-навътре отивахме сред дърветата.

Високо над нас имаше гнезда на врани и от остриите, гневни крясъци на птиците ме побиваха много по-силни тръпки, отколкото от студа. Бяха музикални, кажи-речи, колкото тате, който имаше навика да почва да пее, щом стигнем до края на доенето. Вкиснеше ли се някой път млякото, мама обвиняваше него.

Прогонващия духове спря и посочи към земята на около пет крачки напред.

— Какво е това? — попита той с глас, съвсем леко по-силен от шепот.

Тревата беше напълно окосена и в центъра на голямата „кряпка“ гола земя имаше надгробен камък. Беше вертикален, но наклонен леко наляво. На земята пред него шест фута пръст бяха оградени с бордюр от по-малки камъни, което беше необичайно. Имаше обаче и нещо друго, още по-странно: най-отгоре върху участъка от пръст и прикрепени с болтове към външните камъни лежаха тринайсет дебели метални решетки.

Преброих ги два пъти просто за да съм сигурен.

— Е, хайде момче — зададох ти въпрос. Какво е това?

Устата ми беше толкова суха, че едва можех да говоря, но успях да изпелтеча три думи:

— Това е гроб...

— Добро момче. Уцели от първия път. Да забелязваш нещо необичайно? — попита той.

Дотогава вече въобще не можех да говоря. Затова просто кимнах. Той се усмихна и ме потупа по рамото.

— Няма от какво да се страхуваш. Това е просто една мъртва вещица и доста немошна при това. Погребали са я на неосветена земя извън един църковен двор, на не много километри оттук. Но тя все успявала да издрапа на повърхността. Нахоках я едно хубавичко, но тя не щеше да слуша, затова се погрижих да я доведа тук. Това кара хората да се чувстват по-добре. Така могат да продължат спокойно с живота си. Не искат да мислят за такива неща. Това е наша работа.

Кимнах отново и внезапно осъзнах, че не дишам, затова поех през зъби дълбока глътка въздух и напълних дробовете си. Сърцето ми блъскаше като чук в гърдите, заплашвайки да изхвъркне всеки момент, и треперех от глава до пети.

— Не, сега тя не създава големи тревоги — продължи Прогонващия духове. — Понякога, по пълнолуние, можеш да я чуеш как се размърдва, но ѝ липсват сили да излезе на повърхността, а железните решетки и бездруго биха я спрели. Но там по-надалече сред дърветата има по-лоши неща — каза той, като посочи на запад с кокалестия си пръст. — С още двайсетина крачки можеш да стигнеш дотам.

По-лоши? Какво можеше да бъде по-лошо? Чудех се, но знаех, че и бездруго нямаше да ми каже.

— Има още две вещици. Едната е мъртва, а другата е жива. Мъртвата е погребана вертикално, с главата надолу, но въпреки това един-два пъти всяка година трябва да изправяме решетките над гроба ѝ. Просто стой надалече след смрачаване.

— Защо са я погребали надолу с главата? — попитах.

— Това е добър въпрос, момче — рече Прогонващия духове. — Разбираш ли, духът на една мъртва вещица е това, което обикновено наричаме „обвързан с костите“, Те са хванати като в капан в костите си и някои дори не знаят, че са мъртви. Първо пробваме да ги погребем нагоре с главата и за повечето това е достатъчно. Всички вещици са различни, но някои са наистина упорити. Все още свързана с костите си, вещица като тази усилено се мъчи да се върне в света. Сякаш искат да се родят отново, затова трябва да ги затрудняваме и да ги погребваме, обърнати иначе. Не е лесно да излязат с краката напред. Понякога човешките бебета имат същия проблем. Но тя все още е опасна, така че стой надалече.

Гледай да не се доближаваш до живата. Тя ще е по-опасна мъртва, отколкото жива, защото на толкова могъща вещица изобщо няма да ѝ е трудно да се върне в света. Точно затова я държим в яма. Казва се Майка Молкин и си говори сама. Е, всъщност е по-скоро шепот. Тя е истинско олицетворение на злото, но е в ямата си отдавна и по-голямата част от силата ѝ е попила в земята. Страшно би ѝ харесало да се докопа до момче като теб. Така че стой надалече. Обещай ми сега, че няма да се приближаваш. Да те чуя как го казваш...

— Обещавам да не се приближавам — прошепнах, чувствайки се неспокоен заради цялата история. Струваше ми се ужасно жестоко да държиш което и да било живо същество — дори една вещица — в земята и не можех да си представя мама да хареса особено много тази идея.

— Това се казва добро момче. Не искаме повече произшествия като онова тази сутрин. Има и по-лоши неща от това, да получиш шамар зад врата. Далеч по-лоши.

Вярвах му, но не исках да слушам за това. И все пак той имаше да ми показва други неща, така че ми бяха спестени още стряскащи думи от негова страна. Изведе ме от гората и закрачи към друга ливада.

— Това е южната градина — каза Прогонващия духове. — И тук не идвай след мръкване.

Гъсти клони скриваха бързо слънцето, а въздухът постепенно ставаше по-хладен, затова разбрах, че се приближаваме към нещо лошо. Той спря на десетина крачки от голям камък, който лежеше проснат на земята, близо до корените на един дъб. Покриваше участък, малко по-широк от гроб, а ако се съдеше от частта над земята, камъкът беше и много дебел.

— Какво мислиш, че е погребано отдолу? — попита Прогонващия духове.

Опитах се да си придам увереност:

— Друга вещица?

— Не — каза Прогонващия духове. — За вещица не ти трябва толкова много камъни. Желязото обикновено върши работа. Но създанието тук отдолу може да се измъкне през железни решетки, докато мигнеш. Погледни внимателно камъка. Можеш ли да видиш какво е издълбано върху него?

Кимнах. Разпознах буквата, но не знаех какво означава.

— Това е гръцката буква „бета“ — каза Прогонващия духове. — Това е знакът, с който обозначаваме богърт. Диагоналната черта означава, че е бил изкуствено прикован под този камък, а името отдолу ти казва кой го е направил. Най-долу вдясно е римската цифра „едно“. Това значи, че съществото е богърт от първа степен и е много опасно. Както споменах, използваме степени от едно до десет. Помни това — някой ден може да ти спаси живота. Десета степен е толкова слаба, че повечето хора дори не биха забелязали присъствието ѝ. Първата степен може като нищо да те убие. Струваше ми цяло състояние да уредя да донесат този камък тук, но си заслужавахме всяко пени. Сега този богърт е обвързан. Изкуствено пленен е и ще си стои там, докато Гавраил надуне рога си.

Има много неща, които трябва да научиш за богъртите, момче, и ще започна обучението ти веднага след закуска, но има една важна разлика между онези, които са обвързани, и онези, които са свободни. Един свободен богърт често може да пътува на мили от дома си и ако има подобна склонност, да върши безкрайни пакости. Ако някой богърт е особено пакостлив и отказва да се вразуми, тогава наша работа е да го обуздаем. Ако го сторим добре, наричаме това „изкуствено обуздан богърт“. Тогава изобщо не може да помръдне. Разбира се, далеч по-лесно е да се каже, отколкото да се направи.

Внезапно Прогонващия духове се намръщи, сякаш си беше спомнил нещо неприятно.

— Един от чираците ми попадна в сериозна беда, докато се опитваше да обуздае един богърт — каза той, поклащайки печално глава, — но тъй като е едва първият ти ден, още няма да говорим за това.

Точно тогава от посоката на къщата в далечината се чу звукът от звънец. Прогонващия духове се усмихна:

— Будни ли сме, или сънуваме? — попита той.

— Будни.

— Сигурен ли си?

Кимнах.

— В такъв случай хайде да вървим да ядем — каза той. — Ще ти покажа другата градина, щом се заситим.

[1] Садъл Фел — Седловидния хълм; Улф Фел — Вълчия хълм.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

МОМИЧЕ С ОСТРОВЪРХИ ОБУВКИ

Кухнята се беше променила след последното ми посещение. В решетката на огнището бе стъкнат малък огън, а на масата имаше две чинии с бекон и яйца. Имаше също и прясно изпечен самун хляб и голяма бучка масло.

— Лапай, момче, преди да изстине — покани ме Прогонващия духове.

Залових се незабавно с яденето и не ни отне много време да довършим двете пълни чинии и да изядем и половината самун. После Прогонващия духове се облегна назад на стола си, подръпна брадата си и ми зададе един важен въпрос:

— Не мислиш ли — попита той с очи, втренчени право в моите, — че това беше най-вкусният бекон и яйца, който някога си вкусвал?

Не бях съгласен. Закуската беше добре приготвена. Наистина добра, спор няма, по-вкусна от кашкавала, но бях опитвал и по-добро. Бях вкусвал по-хубави неща всяка сутрин, когато живеях у дома. Мама беше далеч по-добра готвачка, но не мислех, че това е отговорът, който Прогонващия духове търсеше. Затова изрекох малка безвредна лъжа, неистина, която всъщност не нанася никаква вреда и може да направи хората по-щастливи, като я чуят.

— Да — съгласих се, — това беше най-хубавата закуска, която съм опитвал. Съжалявам, че слязох прекалено рано и обещавам да не

се повтори.

Щом чу това, Прогонващия духове се ухили толкова широко, та си помислих, че лицето му ще се разцепи на две; после той ме тупна силно по гърба и ме изведе отново в градината.

Когато вече бяхме навън, усмивката му най-сетне помръкна.

— Браво, момче — рече той. — Има две неща, които се поддават добре на ласкателство. Първото е жена, а второто е богърт. Действа им всеки път.

Е, не бях видял никаква следа от жена в кухнята, така че се потвърждаваше онова, което бях заподозрял — че някой богърт приготвяше храната ни. Това беше изненада, най-слабо казано. Всички смятаха, че един гонител на духове е убиец на богърти или че ги приковава на едно място така, че не можеха да вършат никакви пакости. Кой би повярвал, че е наел един такъв да му готви и чисти?

— Това е западната градина — каза ми Прогонващия духове, когато тръгнахме по третата пътека, а белият чакъл скърцаше под краката ни. — Безопасно място е независимо дали е ден, или нощ. Самият аз често идвам тук, когато имам проблем, който имам нужда да обмисля.

Минахме през друга пролука в живия плет и скоро вървахме през дърветата. Веднага почувствах разликата. Птиците пееха, а дърветата се поклащаха леко на утринния ветрец. Това беше по-щастливо място.

Продължихме да вървим, докато излязохме от дърветата и се озовахме на склон с изглед към скалистите хълмове от дясната ни страна. Небето беше толкова ясно, че можех да видя стените, построени от камъни без хоросан между тях, които разделяха пониските склонове на нивя и бележеха територията на всеки фермер. Всъщност гледката се простираше чак до хребетите на най-близкото скалисто възвишение.

Прогонващия духове посочи с жест към дървена пейка вляво от нас.

— Вземи да поседнеш, момче — подкани ме той.

Направих каквото ми каза и седнах. За няколко мига Прогонващия духове се взря в мен, със зелени очи, приковани върху моите. После закрачи нагоре-надолу пред пейката, без да проговори. Вече не ме гледаше, а се взираше в пространството с празно изражение в очите. Отметна назад дългия си черен плащ и пхна ръце в

джобовете на бричовете си, после, съвсем внезапно, седна до мен и започна да задава въпроси.

— Колко различни типа богърти мислиш, че съществуват?

Нямах понятие.

— Вече познавам два типа — казах, — *свободните* и *обвързаните*, но не мога дори бегло да предположа какви са другите.

— Това е двойно похвално, момче. Запомнил си каквото съм те научил и показва, че си човек, който не прави безпочвени догадки. Виждаш ли, има толкова различни типове богърти, колкото и типове хора, и всеки си има собствен характер. След като казах това, обаче има някои видове, които могат да бъдат разпознати и назовани. Понякога — заради формата, която приемат, а понякога — заради поведението им и пакостите, които измислят.

Той бръкна в десния си джоб и измъкна малка книга, подвързана с черна кожа. После ми я подаде.

— Вземи, това вече е твое — рече. — Грижи се за него и каквото и да правиш, не го губи.

Мирисът на кожа беше много силен, а книгата изглеждаше чисто нова. Бях малко разочарован, когато я отворих и открих, че е пълна с празни страници. Предполагам, че бях очаквал да е пълна с тайните на занаята на Прогонващия духове — но не, изглежда, от мен се очакваше да ги запиша, защото след това Прогонващия духове извади перодръжка и шишенце мастило от джоба си.

— Пригответи се да си водиш записки — каза той, като стана и закрачи отново напред-назад около пейката. — И внимавай да не разлееш мастилото, момче. Не го доим от кравите.

Успях да махна запушалката на шишенцето, после много внимателно топнах в него връхчето на перодръжката и отворих книгата на първата страница.

Прогонващия духове вече беше започнал урока и говореше много бързо.

— Първо, има космати богърти, които приемат образа на животни. Повечето са кучета, но има и почти толкова котки, а и някоя и друга коза. Не забравяй обаче да включиш и конете — те могат да бъдат много хитри. Независимо в какъв образ са, косматите богърти могат да се разделят на такива, които са враждебни, дружелюбни или нещо по средата.

После има „блъскащи богърти“, понякога превръщащи се в „хвърлячи на камъни“, които могат много да се разгневят, когато бъдат предизвикани. Един от най-противните видове е разкъсвачът на добитък, защото също толкова много обича и човешка кръв. Но не оставай с мисълта, че ние, гонителите на духове, си имаме работа само с богърти, защото неспокойните мъртъвци също никога не са много далече. После, сякаш не стига това, ами и вещиците са истински проблем в Графството. Сега нямаме местни вещици, за които да се тревожим, но на изток, близо до Пендъл Хил, те са истинска заплаха. И помни — не всички вещици са еднакви. Делят се приблизително на четири категории — злонамерени, благосклонни, погрешно обвинени и неосъзнати.

Досега вече, както може би сте се досетили, бях истински загазил. Първо, той говореше толкова бързо, че не бях успял да запиша нито думичка. Второ, дори не знаех всички дълги думи, с които си служеше. Точно тогава обаче той замълча. Мисля, че сигурно беше забелязал зашеметеното изражение на лицето ми.

— Какъв е проблемът, момче? — попита той. — Хайде, изплуй камъчето. Не се страхувай толкова да задаваш въпроси.

— Не разбрах всичко, което казахте за вещиците — отвърнах. — Дори не зная какво значи „злонамерен“. Нито пък „благосклонен“.

— Злонамерен значи зъл и коварен — обясни той. — Благосклонен значи добър. А „неосъзната вещица“ означава вещица, която не знае, че е такава, а понеже е жена, това я прави двойно по-опасна. Никога не вярвай на жена — обясни Прогонващия духове.

— Майка ми е жена — рекох, внезапно почувствал се малко ядосан — и й имам доверие.

— Майките обикновено са жени — отбеляза Прогонващия духове. — И обикновено са напълно достойни за доверие, стига да си им син. Иначе внимавай! Някога имах майка и й се доверявах, така че добре помня чувството. Харесваш ли момичетата? — попита той изведнъж.

— Всъщност не познавам много момичета — признах. — Нямам никакви сестри.

— Е, в такъв случай можеш да станеш лесна жертва на хитрините им. Така че бъди нащрек със селските момичета. Особено

такива, които носят островърхи обувки. Запиши си това. Със същия успех можеш да започнеш и оттук.

Зачудих се какво ли му беше толкова ужасното да носиш островърхи обувки. Знам, че мама нямаше да е доволна от това, което Прогонващия духове току-що беше казал. Тя вярваше, че човек трябва да приема хората каквито са, а не да разчита на нечие друго мнение. И въпреки това какъв избор имах? Така че най-горе на първата страница написах: „*Селски момичета с островърхи обувки*“.

Той ме загледа как пиша, после поиска книгата и перодръжката.

— Виж — каза, — ще трябва да си водиш бележки по-бързо. Има много да учиш и не след дълго ще си изписал дузина тефтери, но засега три-четири заглавия ще са достатъчни за начало.

После написа „*Космати богърти*“ най-горе на втората страница. После „*Блъскащи богърти*“ най-горе на третата страница; после най-накрая „*Вещици*“ най-горе на четвърта страница.

— Ето — каза. — Това ти дава начало. Просто записвай всичко, което научи днес, под едно от тези четири заглавия. Но сега — към един по-неотложен въпрос. Трябват ни провизии. Така че слез до селото или утре ще гладуваме. Дори най-добрият готвач ме може да готви без продукти. Помни, че всичко отива в торбата ми. Тя е при месаря, така че иди първо там. Просто попитай за поръчката на господин Грегъри.

Той ми даде малка сребърна монета, предупреждавайки ме да не изгубя рестото, после ме изпрати надолу по хълма по най-краткия път към селото.

Скоро вървах отново през дърветата, докато най-сетне стигнах до ограда със стъпала, която ме изведе на стръмен, тесен път. Стотина крачки по-надолу завих зад един ъгъл и пред погледа ми се показаха сивите плочи на покривите на Чипъндън.

Селото беше по-голямо, отколкото очаквах. Имаше поне стотина къщи, кръчма, училищна сграда и голяма църква с камбанария. Не се виждаше и следа от пазарен площад, но настланата с калдъръм главна улица, която се спускаше доста стръмно, беше пълна с жени с препълнени с покупки кошници, които забързано влизаха и излизаха от магазините. От двете страни на улицата чакаха коне и каруци, затова беше ясно, че тук идваха на пазар жените на местните фермери, а без съмнение и хора от селцата наблизо.

Съвсем лесно намерих магазина на месаря и се присъединих към опашката от шумни весели жени, до една провикващи се към месаря — весел, едър червендалест мъж с рижа брада. Той, изглежда, познаваше всяка от тях по име, а те неспирно се смееха на шегите му, които се лееха бързо една след друга. Не разбирах повечето от тях, но жените със сигурност ги разбираха и явно наистина се забавляваха.

Никой не ми обърна особено внимание, но най-сетне стигнах до тезгяха и беше мой ред да бъда обслужен.

— Дойдох за поръчката на господин Грегъри — казах на месаря.

Щом проговорих, магазинът утихна и смехът спря. Месарят се пресегна зад тезгяха и извади голям чувал. Можех да чуя как хората шушукат зад гърба ми, но дори напрягайки слух, не можах да доловя напълно какво казваха. Когато хвърлих поглед зад гърба си, те гледаха навсякъде другаде, но не и към мен. Някои дори бяха забили поглед в пода.

Дадох на месаря сребърната монета, проверих си внимателно рестото, благодарих му и изнесох чувала от магазина, мятайки го на рамо, когато излязох на улицата. Посещението в бакалницата не ми отне почти никакво време. Продуктите там бяха вече увити, така че сложих пакета в чувала, който сега започваше да ми се струва тежичък.

Дотогава всичко беше минало добре, но докато влизах в пекарницата, видях шайката момчета.

Бяха седем-осем, насядали на една градинска стена. В това нямаше нищо странно освен факта, че не разговаряха помежду си — всички бяха заети да се взират в мен с гладни изражения, като глутница вълци, следящи всяка моя стъпка, докато се приближавах към пекарницата.

Когато излязох от магазина, те още бяха там и сега, щом започнах да се изкачвам по хълма, тръгнаха след мен. Е, макар и да бях твърде голямо съвпадение да помисля, че просто бяха решили да тръгнат нагоре по същия хълм, не се разтревожих твърде много. С шестимата си братя имахме доста голям опит в битките.

Чувах звука от ботушите им все по-близо и по-близо. Настигаха ме доста бързо, но може би това беше, защото вървах все по-бавно и по-бавно. Нали разбирате, не исках да си помислят, че съм уплашен, а и във всеки случай чувалът беше тежък, а хълмът, по който се изкачвах, бе много стръмен.

Настигнаха ме, когато ми оставаха към дузина крачки до прелеза, точно там, където пътят разделяше на две малката гора: дърветата протягаха пълзящите си клони от двете страни, за да закрийт утринното слънце.

— Отвори чувала и дай да видим какво имаме — рече един глас зад гърба ми.

Беше висок, плътен глас, свикнал да нарежда на хората какво да правят. У него имаше сурова опасна нотка, която ми подсказа, че собственикът му обичаше да причинява болка и винаги дебнеше за следващата си жертва.

Обърнах се с лице към него, но стиснах чувала още по-силно, задържайки го здраво върху рамото си. Онзи, който бе проговорил, беше главатарят на бандата. Нямаше съмнение в това. Останалите имаха слаби, изпити лица, сякаш се нуждаеха от едно хубаво ядене, но той изглеждаше, все едно ядеше за всички. Беше поне с една глава по-висок от мен, с широки плещи и врат като на бик. Лицето му също беше широко, с червени бузи, но очите му бяха много малки и сякаш изобщо не мигаше.

Предполагам, че ако той не беше там и ако не се беше опитал да ме тормози, може би щях да отстъпя. В края на краищата някои от момчетата изглеждаха полумъртви от глад, а в торбата имаше много ябълки и кейкове. От друга страна, не бяха мои, че да ги раздавам.

— Това не е мое — казах. — На господин Грегъри е.

— Последният му чирак не допускаше това да го смущава — каза тарторът, като приближи едрото си лице към моето. — Той отваряше чувала за нас. Ако имаш малко ум в главата и ти ще сториш същото. Не го ли направиш по лесния начин, тогава ще трябва да е по-трудния. Но това няма да ти хареса особено, а в крайна сметка резултатът ще е същият.

Бандата започна да се приближава и почувствах как някой зад мен дърпа чувала. Дори тогава отказах да го пусна и в отговор се втренчих в свинските очички на предводителя, усилено опитвайки се да не мигам.

В този момент се случи нещо, което завари неподготвени всички ни. Дърветата някъде вдясно от мен се раздвижиха и всички погледнахме натам.

В сенките се появи тъмен силует и когато очите ми се нагодиха към полумрака, видях, че е момиче. Тя се движеше бавно към мен, но приближаването ѝ бе толкова тихо, че игла да паднеше, щеше да се чуе... и толкова плавно, че тя сякаш по-скоро се носеше, а не вървеше. После спря точно досами сенките на дърветата, сякаш не искаше да излезе на слънчева светлина.

— Защо просто не го оставите на мира? — запита тя. Уж беше въпрос, но тонът на гласа ѝ ми подсказа, че по-скоро беше заповед.

— Теб пък какво те засяга? — попита главатарят на шайката, като издаде брадичка напред и стисна юмруци.

— Не за мен трябва да се тревожиш — отговори тя от сенките. — Лизи се върна и ако не направиш каквото казвам, ще отговаряш пред нея.

— Лизи? — попита момчето, като отстъпи назад.

— Костеливата Лизи. Тя ми е леля. Не ми казвай, че не си чувал за нея...

Имали ли сте някога чувството, че времето забавя ход толкова много, че сякаш почти спира? Слушали ли сте някога звука на часовник, когато на следващото „тик“ сякаш му трябва цяла вечност, за да последва последното „так“? Е, усещането беше точно такова, докато, съвсем внезапно, момичето изсъска високо през стиснатите си зъби. После проговори отново.

— Хайде — каза тя. — Изчезвайте! Пръждосвайте се: побързайте или сте мъртви!

Въздействието върху бандата бе незабавно. Зърнах израженията по лицата на някои от тях и видях, че бяха не просто изплашени. Бяха ужасени и на косъм от паниката. Водачът им се въртна на пети и веднага побягна надолу по хълма с останалите плътно зад него.

Не знаех защо бяха толкова уплашени, но и на мен ми идеше да побягна. Момичето се взираше в мен с широко отворени очи и се чувствах неспособен да контролирам крайниците си както трябва. Чувствах се като мишка, парализирана от втренчения поглед на белка, която се готви да скочи всеки момент.

Заставих левия си крак да се раздвижи и бавно обърнах тяло към дърветата, за да последвам посоката, която носят ми сочеше, но все още стисках чувала на Прогонващия духове. Която и да беше тя, все още не смятах да го пускам.

— Няма ли и ти да побегнеш? — попита ме тя.

Поклатих глава, но устата ми беше много суха и не можех да си имам доверие, за да пробвам да проговоря. Знаех, че думите ще излязат объркани.

Тя вероятно беше някъде около моята възраст — може би малко по-малка. Лицето ѝ беше доста хубавичко, с големи кафяви очи, високи скули и дълга черна коса. Носеше черна рокля, пристегната на кръста с парче бяла връв. Но докато попивах с поглед всичко това, внезапно забелязах нещо, което ме обезпокои.

Момичето носеше островърхи обувки и незабавно си спомних предупреждението на Прогонващия духове. Но не отстъпих, решен да не бягам като другите.

— Няма ли да ми благодариш? — попита тя. — Бъди така вежлив да кажеш няколко думи за благодарност.

— Благодаря — рекох неубедително, едва успявайки да изрека думата от първия опит.

— Е, това е някакво начало — каза тя. — Но за да ми благодариш подобаващо, трябва да ми дадеш нещо, нали? Един кейк и една ябълка ще свършат работа засега. Не искам много. В чувала има колкото щещ и Стария Грегъри няма да забележи, а и да разбере, няма да каже нищо.

Бях потресен, като я чух да нарича Прогонващия духове „Стария Грегъри“. Знаех, че нямаше да му хареса да бъде наричан така и това ми даде да разбере две неща. Първо, момичето не хранеше особено уважение към него, и второ, ни най-малко не се боеше от него. Там, откъдето идвах, повечето хора потръпваха дори при мисълта, че Прогонващия духове може да е в околността.

— Съжалявам — казах, — но не мога да направя това. Не са мои, та да ги раздавам.

Тогава тя ме изгледа сурово и дълго време не проговори. В един момент си помислих, че ще ми изсъска през зъби. Отвърнах на погледа ѝ, опитвайки се да не мигам, докато най-накрая слаба усмивка освети лицето ѝ и тя проговори отново.

— Тогава ще трябва да се задоволя с едно обещание.

— Обещание ли? — попитах, чудейки се какво имаше предвид.

— Обещание да ми помогнеш точно както ти помогнах аз. Точно сега не ми трябва помощ, но може би някой ден може да ми потърбва.

— Добре — казах й. — Ако някога в бъдеще ти потрябва помощ, просто ме помоли.

— Как се казваш? — попита тя, като ми отправи наистина широка усмивка.

— Том Уорд.

— Е, аз се казвам Алис и живея ей там — посочи назад през дърветата. — Аз съм любимата племенница на Костеливата Лизи.

„Костеливата Лизи“ беше странно име, но щеше да е грубо да спомена това. Която и да беше, името й се беше оказало достатъчно да изплаши селските момчета.

Това беше краят на разговора ни. После и двамата се обърнахме да си вървим всеки по своя път, но докато се отдалечавахме, Алис извика през рамо:

— И да внимаваш. Не искаш да свършиш като последния чирак на Стария Грегъри.

— Какво стана с него? — попитах.

— По-добре питай Стария Грегъри! — извика тя и изчезна обратно между дърветата.

Когато се върнах, Прогонващия духове провери внимателно съдържанието на чувала, като отмяташе нещата от един списък.

— Имаше ли някакви неприятности долу в селото? — попита той, след като най-сетне свърши.

— Няколко момчета ме последваха нагоре по хълма и искаха да отворя чувала, но аз им отказах — рекох.

— Това е било много смело от твоя страна — каза Прогонващия духове. — Следващия път няма да има нищо лошо, ако им дадеш няколко ябълки и сладкиши. Животът и така е достатъчно тежък, а някои от тях са от много бедни семейства. Винаги поръчвам допълнителни продукти, в случай че помолят за нещо.

Тогава се почувствах подразнен. Само ако ми беше казал това предварително!

— Не исках да го правя, без първо да ви попитам — казах.

Прогонващия духове повдигна вежди.

— Искаше ли да им дадеш няколко ябълки и сладкиши?

— Не ми харесва да се заяждат с мен — казах, — но някои от тях изглеждаха наистина гладни.

— Тогава следващия път се довери на инстинкта си и използвай интуицията си — рече Прогонващия духове. — Довери се на вътрешния си глас. Той рядко греши. Един гонител на духове разчита много на това, защото понякога въпросът може да е на живот и смърт. Така че това е още нещо, което трябва да разберем за теб. Дали на инстинкта ти може да се разчита, или не.

Той направи пауза, взирайки се сурово в мен, зелените му очи обходиха лицето ми с търсещ поглед.

— Някакви неприятности с момичета? — попита внезапно.

Понеже още бях афектиран, не отговорих направо на въпроса му.

— Абсолютно никакви неприятности — отговорих.

Не беше лъжа, защото Алис ми беше помогнала, което беше обратното на „неприятност“. И все пак знаех, че той всъщност искаше да разбере дали съм срещнал някакви момичета, и знаех, че трябваше да му кажа за нея. Особено след като тя носеше островърхи обувки.

Като чирак допуснах много грешки и тази ми беше втората сериозна такава — че не казах на Прогонващия духове цялата истина.

Първата, още по-сериозна, беше обещанието ми на Алис.

ГЛАВА 7

ВСЕ НЯКОЙ ТРЯБВА ДА ГО НАПРАВИ

След това животът ми навлезе в изпълнено с всекидневни задължения русло. Прогонващия духове ме учеше бързо и ме караше да пиша, докато китката ме заболеше, а очите ми започнеха да парят.

Един следобед той ме отведе до далечния край на селото, отвъд последната каменна селска къща до малък кръг от върби, които в Графството се наричат *повет* или *радостта на пътника*. Беше мрачно и унило място и там, увиснало от един клон, имаше въже. Вдигнах поглед и видях голяма месингова камбана.

— Когато някой се нуждае от помощ — каза Прогонващия духове, — не идва до къщата. Никой не идва, освен ако не бъде поканен. Много държа на това. Идват тук долу и звънят с тази камбана. Тогава ние отиваме при тях.

Бедата беше, че дори след като бяха минали цели седмици, никой не идваше да звънне с камбаната и стигах по-далече от западната градина само когато дойдеше време да взема провизиите за седмицата от селото. Освен това бях самотен, тъгувайки за семейството си, така че беше хубаво, дето Прогонващия духове все ми намираше работа — това означаваше, че нямах време да се отдавам на самотата. Винаги си лягах уморен и заспивах в мига, щом главата ми докоснеше възглавницата.

Уроците бяха най-интересната част от всеки ден, но не научавах много за привиденията, призраците и вещиците. Прогонващия духове

ми беше казал, че главната тема през първата година на един чирак са богъртите, заедно с предмети от рода на ботаниката, което означаваше научаване на всичко за растенията, някои от които бяха наистина полезни като лекарства или можеха да се ядат, ако човек нямаше друга храна. Но уроците ми не се състояха само от писане. Част от работата беше точно толкова тежка и изморителна, колкото всичко, което бях вършил у дома в нашата ферма.

Започна се в една топла, слънчева сутрин, когато Прогонващия духове ми каза да оставя настрана тефтера си и ме поведе към южната си градина. Даде ми да нося две неща: лопата и дълъг дървен аршин.

— Свободните богърти се придвижват по лей-линии — обясни той. — Но понякога нещо се обърква. Може да е резултат от буря или може би дори земетресение. В Графството няма жив човек, който да помни сериозно земетресение, но това е без значение, защото всички лей-линии са взаимно свързани и нещо, случващо се в една, дори на хиляда мили разстояние, може да наруши покоя във всички останали. Тогава богъртите засядат с години на едно и също място и ги наричаме „естествено приковани“. Често пъти не могат да помръднат на повече от няколко дузини крачки във всяка посока и не предизвикват особени неприятности. Не и ако случайно не се приближиш твърде много до някого. Понякога обаче могат да се заклецят на смущаващи места, близо до някоя къща или дори вътре в нея. Тогава може да се наложи да преместиш богърта оттам и изкуствено да го обвържеш с друго място.

— Какво е лей-линия? — попитах.

— Не всички са на едно мнение, момче — каза ми той. — Някои смятат, че това са просто древни пътеки, които кръстосват земята, пътеките, по които нашите предци вървели в древни времена, когато мъжете били истински мъже, а тъмните сили си знаели мястото. Здравето било по-добро, животът — по-дълъг, и всички били щастливи и доволни.

— Какво се случило?

— Ледът слязъл от севера и земята изстинала за хиляди години — обясни Прогонващия духове. — Било толкова трудно да оцелееш, че хората забравили всичко, което били научили. Старото познание било маловажно. Да се топлиш и да се храниш било всичко, което имало значение. Когато ледът най-сетне отстъпил, оцелелите били ловци,

облечени в животински кожи. Били забравили как да засаждат растения и да отглеждат животни. Тъмнината била всемогъща.

Е, сега е по-добре, макар че все още имаме да извървим дълъг път. Всичко, което е останало от онези времена, са лей-линиите, но истината е, че те са нещо повече от обикновени пътеки. Лей-линиите са всъщност силови линии дълбоко под земята. Тайни невидими пътища, които свободните богърти могат да използват, за да пътуват с голяма скорост. Тъкмо тези свободни богърти създават най-много неприятности. Когато не са добре дошли, това ги разгневява. Правят номера — понякога опасни номера — а това означава работа за нас. После трябва да бъдат изкуствено „приковани“ в някоя яма. Точно като тази, която ще изкопаеш сега...

Това е подходящо място — каза той, като посочи към земята близо до голям, прастар дъб. — Мисля, че между корените би трябвало да има достатъчно място.

Прогонващия духове ми даде аршин, за да мога да направя ямата точно шест фута дълга, шест фута дълбока и три фута широка. Дори на сянка беше твърде топло за копаене и ми трябваша много часове да я изкопая както трябва, защото Прогонващия духове обичаше да изпипва нещата докрай.

След като изкопах ямата, трябваше да приготвя миризлива смес от сол, железни стружки и специално лепило, направено от кости.

— Солта може да изгори някой богърт — каза Прогонващия духове. — Желязото, от друга страна, заземява нещата — точно както една мълния губи силата си, щом проникне в пръстта, желязото понякога може да изцеди силата и същността на създанията, които витаят в тъмното. Може да прекрати пакостите на досадни богърти. Използвани заедно, солта и желязото образуват бариера, която богъртът не може да пресече. Всъщност солта и желязото могат да бъдат полезни в много ситуации.

След като разбърках сместа в голяма метална кофа, с голяма четка намазах вътрешността на ямата. Беше като боядисване, но трудно и полагането на слоя от сместа трябваше да е съвършено, за да попречи дори: на най-ловкия и хитър богърт да избяга.

— Бъди много старателен, момче — заръча ми Прогонващия духове. — Един богърт може да се измъкне през дупка, не по-голяма от главичка на топлийка.

Разбира се веднага щом ямата беше завършена така, както искаше Прогонващия духове, трябваше да я запълня и да започна отново. Караше ме да копая по две ями седмично за упражнение, което беше тежка, потна работа и поглъщаше голяма част от времето ми. Беше и малко плашещо, защото работех близо до ями, в които имаше истински богърти, и дори посред бял ден мястото беше зловещо. Забелязах обаче, че Прогонващия духове никога не се отдалечаваха твърде много и винаги изглеждаше бдителен и нащрек, казвайки ми, че никога не можеш да си позволиш да рискуваш с богъртите, дори когато са обуздани.

Прогонващия духове ми каза също и че ще трябва да опозная всеки сантиметър от Графството — всичките му градове и села и най-бързия маршрут между две точки. Проблемът беше, че макар Прогонващия духове да казваше, че оставил много карти горе в библиотеката си, изглежда, аз винаги трябваше да правя нещата по трудния начин, така че за начало той ме накара сам да начертая карта.

В центъра ѝ бяха къщата и градините му и тя трябваше да включва селото и най-близките скалисти възвишения. Идеята беше тя постепенно да се разраства и да включва все по-голяма и по-голяма част от близката околност. Но рисуването не беше силната ми страна, а както казах, Прогонващия духове обичаше да изпипва нещата до съвършенство, така че за разрастването на картата беше нужно дълго време. Едва тогава той започна да ми показва собствените си карти, но ме караше да прекарвам повече време да ги съвам внимателно след това, отколкото в истинското им изучаване.

Започнах също и да си водя дневник. Прогонващия духове ми даде друг тефтер за това, казвайки ми за ен-ти път, че трябва да записвам миналото, за да мога да се уча от него. Аз обаче не пишех в него всеки ден. Понякога бях твърде уморен, а понякога китката ме наболяваше твърде много от бързото писане в другия ми тефтер, докато се опитвах да записвам достатъчно бързо думите на Прогонващия духове.

После, една сутрин на закуска, когато се навършваше точно един месец от пребиваването ми при Прогонващия духове, той попита:

— Какво мислиш дотук, момче?

Зачудих се дали говореше за закуската. Може би щеше да има второ блюдо, за да ни компенсира за бекона, който тази сутрин беше

леко прегорен. Затова просто свих рамене. Не исках да обидя богърта, който вероятно подслушваше.

— Е, това е тежка работа и не бих те винил, ако решиш да се откажеш от нея сега — рече той. — След като първият месец мине, винаги давам на всеки нов чирак възможност да си отиде у дома и да си помисли много внимателно дали иска да продължи, или не. Би ли искал да направиш същото?

Положих всички усилия да не изглеждам твърде развълнуван и нетърпелив, но не можах да попреча на усмивката да се разлее по лицето ми. Бедата беше, че колкото по-широко се усмихвах, толкова по-нещастен изглеждаше Прогонващия духове. У мен се загнезди чувството, че той искаше да остана, но нямах търпение да тръгна. Мисълта да видя отново семейството си и да вкуся гозбите на мама ми се струваше като сън.

Отправих се вкъщи, преди да изтече часът.

— Ти си смело момче, а умът ти е остър — каза ми той на портата. — Издържа едномесечния си изпитателен срок, затова можеш да кажеш на баща си, че ако искаш да продължиш, ще го посети през есента да си прибера десетте гвинеи. Имаш качествата да станеш добър чирак, но зависи от теб, момче. Ако не се върнеш, тогава ще знам, че си решил да не го правиш. В противен случай ще те очаквам обратно до края на седмицата. После ще те подложат на петгодишно обучение, с което ще станеш почти толкова добър в тази работа, колкото съм аз.

Потеглих към дома с леко сърце. Разбирате ли, не исках да казвам на Прогонващия духове, но в мига, когато ми беше дал шанса да се прибера у дома и може би никога да не се върна, аз вече бях решил да направя тъкмо това. Тази работа беше ужасна. От това, което Прогонващия духове ми беше казал, отделно от самотата, работата беше опасна и ужасяваща. В действителност никого не го беше грижа дали ще живееш, или ще умреш. Хората просто искаха да ги отървеш от каквото там ги тормозеше, но не се замисляха дори за миг какво можеше да ти коства.

Прогонващия духове беше описал как веднъж за малко не бил убит от богърт. В един миг създанието се беше преобразило — от блъскащ богърт в хвърляч на камъни — и едва не му беше разбило главата с камък, голям колкото юмрука на ковач. Каза, че дори още не

му били платили, но очаквал да вземе парите другата пролет. Е, другата пролет беше далече, така че каква полза имаше? Докато се отправях към дома, ми се струваше, че щеше да ми е по-добре да работя във фермата.

Лошото беше, че дотам имаше почти два дни път, а ходенето пеш ми даваше много време да мисля. Спомних си колко се бях отегчавал понякога във фермата. Можех ли наистина да понеса да работя там до края на живота си?

След това започнах да си мисля какво щеше да каже мама. Тя наистина беше твърдо решена да стана чирак на Прогонващия духове и ако се откажех, щях силно да я разочаровам. Така че най-трудната част щеше да бъде да ѝ кажа и да видя как ще реагира.

До смрачаване на първия ден от пътуването си към дома бях довършил всичкия кашкавал, който Прогонващия духове ми бе дал за из път. Затова на следващия ден спрях само веднъж, за да си измия краката в един поток, и стигнах у дома точно преди вечерното доене.

Когато отворих портата към двора, татко тъкмо се отправяше към обора на кравите. Като ме видя, лицето му светна в широка усмивка. Предложих да помогна с доенето, за да можем да поговорим, но той ми каза да влизам веднага вътре и да поговоря с мама.

— Липсваше ѝ, момче. Страшно ще се зарадва да те види.

Потупвайки ме по гърба, той тръгна да се заеме с доенето, но преди да съм направил и половин дузина крачки, Джак излезе от плевнята и се запъти право към мен.

— Какво те води обратно толкова скоро? — попита той. Стори ми се леко хладен. Е, честно казано, беше по-скоро студен, отколкото хладен. Лицето му бе някак разкривено, сякаш се опитваше едновременно да се намръщи и да се ухили.

— Прогонващия духове ме изпрати у дома за няколко дни. Трябва да реша дали да продължа, или не.

— И какво ще правиш?

— Ще го обсъдя с мама.

— Няма съмнение, че ще постигнеш своето, както обикновено — заяви Джак.

Сега вече Джак определено се мръщеше и това ме накара да почувствам, че нещо се беше случило, докато бях отсъствал. Защо иначе внезапно беше станал толкова недружелюбен? Дали защото не искаше да се прибирам у дома?

— И не мога да повярвам, че взе татковата кутийка с прахан и огниво — каза той.

— Той ми я даде — оправдах се. — Искаше да я взема.

— Предложи я, но това не означаваше непременно да я вземеш. Проблемът при теб е, че мислиш само за себе си. Помисли си за горкия татко. Той обича тази кутийка с прахан и огниво.

Не казах нищо, защото не исках да влизам в спор. Знаех, че той греши. Татко искаше да взема кутийката с прахана и огнивото, сигурен бях в това.

— Докато съм отново тук, ще мога да помагам с работата — казах, опитвайки се да сменя темата.

— Ако наистина искаш да си заслужиш издръжката, тогава вземи да нахраниш прасетата! — провикна се той, докато се обръщаше да си тръгне. Това беше работа, която, никой от нас не обичаше много. Прасетата бяха едри, космати, смрадливи и винаги толкова гладни, че никога не беше безопасно да им обърнеш гръб.

Въпреки всичко, което Джак каза, все пак се радвах да съм у дома. Докато прекосях двора, хвърлих поглед нагоре към къщата. Пълзящите рози на мама покриваха по-голямата част на стената отзад и винаги вирееха добре, макар да гледаха на север. Сега тепърва покарвах, но към средата на юни щяха да са покрити с червени цветове.

Задната врата вечно заяждаше, защото веднъж къщата беше ударена от мълния. Вратата се беше подпалила и беше сменена, но рамката все още беше леко изкривена, затова трябваше да бутна силно, за да я насиля и отворя. Струваше си, защото първото нещо, което видях, беше усмихнатото лице на мама.

Тя седеше в своя стар люлеещ се стол в далечния ъгъл на кухнята — място, до което залязващото слънце не можеше да стигне. Ако светлината беше прекалено ярка, я боляха очите. Мама предпочиташе зимата пред лятото и нощта пред деня.

Тя страшно се зарадва да ме види и отначало се опитах да не бързам да ѝ съобщя, че се прибирам за постоянно. Събрах смелост и се

престорих, че съм щастлив, но тя, както винаги, проникваше в душата ми. Никога нищо не можех да скрия от нея.

— Какво има? — попита тя.

Свих рамене и се опитах да се усмихна, вероятно справяйки се дори по-зле от брат ми с прикриването на чувствата си.

— Говори — рече тя. — Няма смисъл да го държиш вътре у себе си.

Дълго време не отговорих, защото се опитвах да намеря начин да го облека в думи. Ритъмът на маминия люлеещ се стол постепенно се забави, докато най-после напълно спря. Това винаги беше лош знак.

— Издържах едномесечния си изпитателен срок и господин Грегъри каза, че от мен зависи дали ще продължа, или не. Но съм самотен, мамо — признах най-сетне. — Точно толкова лошо е, колкото очаквах. Нямам приятели. Никой на моята възраст, с когото да си говоря. Чувствам се толкова самотен — бих искал да се върна и да работя тук.

Можех да наговоря още неща и да й кажа колко щастливи бяхме едно време във фермата, когато всичките ми братя живееха у дома. Не го сторих — знаех, че и на нея й липсваха. Помислих си, че ще прояви съчувствие заради това, но грешах.

Настъпи дълга пауза, преди мама да проговори, и можех да чуя как Ели мете в съседната стая, пеейки си тихичко, докато работеше.

— Самотен? — попита мама с глас, изпълнен повече с гняв, отколкото със съчувствие. — Как може да си самотен? Имаш себе си, нали? Ако някога изгубиш себе си, тогава ще си наистина самотен. Междувременно... престани да се оплакваш. Вече си почти мъж, а един мъж трябва да работи. Откак съществува светът, мъжете вършат работа, която не харесват. Защо за теб трябва да е различно по някакъв начин? Ти си седмият син на седми син и това е работата, която си роден да вършиш.

— Но господин Грегъри е обучавал и други чираци — избълвах на един дъх. — Един от тях би могъл да се върне и да се грижи за Графството. Защо трябва да бъда аз?

— Обучавал е мнозина, но твърде малко са завършили обучението си — каза мама, — а онези, които са успели, изобщо не могат да се сравняват с него. Те са вероломни или слаби, или малодушни. Вървят по нечестен път, вземат пари за твърде малки

постижения. Така че сега си останал само ти, синко. Ти си последният шанс. Последната надежда. Някой трябва да го направи. Някой трябва да се изправи срещу тъмнината. А ти си единственият, който може.

Столът започна да се люлее отново, бавно набирайки скорост.

— Е, радвам се, че изяснихме това. Искаш ли да изчакаш вечерята, или да ти сложа ядене веднага щом го извадя от фурната? — попита мама.

— Не съм ял нищо цял ден, мамо. Дори не съм закусвал.

— Е, има заешка яхния. Това би трябвало да те поободри.

Седнах на кухненската маса, чувствайки се толкова унил и тъжен, колкото не помнех да съм бил някога, докато мама се суетеше около печката. Заешката яхния ухаеше вкусно и устата ми се напълни със слюнка. Никой не готвеше по-добре от мама и си струваше да се прибера у дома, дори само заради едно ядене.

С усмивка мама пренесе голяма димяща чиния яхния и я постави пред мен.

— Ще отида да ти приготвя стаята — каза тя. — Така и така си тук, може да поостанеш ден-два.

Промърморих някаква благодарност и без да губя време, започнах да се храня. Веднага щом мама се качи горе, Ели влезе в кухнята.

— Хубаво е да те видя отново тук, Том — каза тя с усмивка. После сведе поглед към щедро отрупаната ми с храна чиния. — Искаш ли хляб с това?

— Да, моля — казах и Ели ми намаза с масло три дебели филии, а после седна срещу мен на масата. Довърших всичко, без нито веднъж да си поема въздух, обирайки накрая чинията си с последния голям резен прясно изпечен хляб.

— По-добре ли се чувстваш сега?

Кимнах и се опитах да се усмихна, но разбрах, че не се беше получило както трябва, защото Ели внезапно доби разтревожено изражение.

— Не можех да не дочуя какво каза на майка си — рече тя. — Сигурна съм, че не е чак толкова лошо. Всичко е само защото работата е съвсем нова и непозната. Скоро ще свикнеш с работата. Във всеки случай не е нужно да се връщаш веднага. След няколко дни у дома ще

се почувстваш по-добре. Винаги си добре дошъл тук, дори когато фермата ще принадлежи на Джак.

— Не мисля, че Джак е особено доволен да ме види.

— Защо, какво те кара да казваш това? — попита Ели.

— Просто не ми се стори особено дружелюбен, това е всичко. Мисля, че не ме иска тук.

— Не се тревожи за големия си лош брат. Много лесно мога да го вразумя.

Тогава се усмихнах истински, защото беше вярно. Както каза веднъж мама, Ели можеше да върти Джак на малкия си пръст.

— Тревожи го главно това — каза Ели, като поглади с ръка корема си. — Сестрата на майка ми умря при раждане и семейството ни още говори за това до ден-днешен. Това изнервя Джак, но аз изобщо не се тревожа, защото съм на възможно най-доброто място, където майка ти се грижи за мен. — Тя направи пауза. — Но има и друго. Новата ти работа го тревожи.

— Изглеждаше напълно доволен от нея, преди да замина — казах.

— Правеше го за теб, защото си му брат и го е грижа за теб. Но работата, която човек, прогонващ духове, върши, плаши хората. Прави ги неспокойни. Предполагам, че ако беше заминал направо, вероятно всичко щеше да е наред. Но Джак каза, че в деня, когато си заминал, първо си превалил билото на хълма и си влязъл в гората и че оттогава кучетата са неспокойни. Сега отказват дори да влязат в северното пасбище.

Джак мисли, че си пробудил нещо. Предполагам, че всичко се свежда до това — продължи Ели, като потупа леко корема си. — Той просто се държи закрилнически, това е всичко. Загрижен е за семейството си. Но не се тревожи. В крайна сметка всичко ще се нареди.

В края на краищата останах три дни, опитвайки се да си придам смелост, но накрая усетих, че беше време да си вървя. Мама беше последният човек, когото видях, преди да си тръгна. Бяхме сами в кухнята и тя стисна ръката ми и ми каза, че се гордее с мен.

— Ти си нещо повече от седем пъти по седем — каза тя, като ми се усмихна топло. — Ти си също и мой син и имаш силата да направиш това, което трябва да бъде направено.

Съгласих се с кимване, защото исках да бъде щастлива, но усмивката се изпари от лицето ми веднага щом излязох от двора. Унило поех обратно към къщата на Прогонващия духове, със свито сърце, чувствайки се наранен и разочарован, че мама отказваше да ме приеме обратно у дома.

Валя по целия път на връщане към Чипъндън и когато пристигнах, бях изстинал, мокър и нещастен. Но когато стигнах до входната порта, за моя изненада резето се вдигна самичко, а портата се люшна и се отвори, без да я докосвам. Това беше един вид приветствие за „добре дошъл“, насърчение да вляза, нещо, за което смятах, че е запазено само за Прогонващия духове. Предполагам, че трябваше да съм доволен от това, но не бях. Само ми се струваше зловещо.

Почуках на вратата три пъти, преди най-накрая да забележа, че ключът беше в ключалката. Тъй като чуването ми беше останало без отговор, превъртах ключа, после леко отворих вратата.

Проверих всички стаи на долния етаж освен една. После се провикнах нагоре по стълбите. Нямаше отговор, затова рискувах и влязох в кухнята.

В решетката на огнището пламтеше буен огън, а масата беше сложена за един. В центъра ѝ имаше огромен, димящ глинен съд с месо и зеленчуци. Бях толкова гладен, че си сипах и почти бях изял всичко, когато видях бележката под солницата.

Заминах на изток до Пендъл. Става дума за някакъв проблем с вещица, затова ще отсъствам известно време. Разполагай се като у дома си, но не забравяй да вземеш провизиите за тази седмица. Както обикновено, чувалът ми е при месаря, така че иди първо там.

Пендъл беше голямо скалистو възвишение, всъщност почти планина, далече в източния край на Графството. Цялата тази област гъмжеше от вещици и беше рисковано човек да ходи там, особено сам.

Това ми напомни отново колко опасна можеше да бъде работата на Прогонващия духове.

В същото време обаче не можех да не изпитам мъничко раздразнение. Толкова време чакам нещо да се случи; после в мига, щом заминавам, Прогонващия духове тръгва без мен!

Онази нощ спях добре, но не толкова дълбоко, че да не чуя звънеца, който ме викаше на закуска.

Слязох долу навреме и бях възнаграден с най-хубавия бекон с яйца, който бях ял в къщата на Прогонващия духове. Бях толкова доволен, че точно преди да стана от масата, проговорих високо, служейки си с думите, които татко изричаше всяка неделя след обяда.

— Това наистина си го биваше — казах. — Моите комплименти за готвача.

Едва бях проговорил, когато огънят припламна ярко в решетката на огнището и се разнесе котешко мъркане. Не виждах котка, но звукът, който издаваше, беше толкова силен, че съм готов да се закълна, че стъклата на прозорците дрънчаха. Очевидно бях казал каквото трябва.

Така че, чувствайки се много доволен от себе си, потеглих към селото да прибера провизиите. Слънцето блестеше от синьо, безоблачно небе, птиците пееха, а след дъжда от предишния ден целият свят изглеждаше ярък, блестящ и нов.

Започнах от месарницата, откъдето взех чувала на Прогонващия духове, продължих към магазина на бакалина и приключих в този на хлебаря. Няколко селски момчета се бяха облегли на стената наблизо. Не бяха толкова много като миналия път, а главатарят им, едрото момче с бичия врат, не беше с тях.

Спомняйки си какво беше казал Прогонващия духове, тръгнах право към тях.

— Съжалявам за миналия път — казах, — но съм нов и не разбирах правилата както трябва. Господин Грегъри каза, че всеки може да получи по една ябълка и един сладкиш. — С тези думи отворих чувала и подадох на всяко момче точно каквото бях обещал. Очите им се отвориха толкова широко, че без малко не изскочиха от орбитите и всеки промърмори някаква благодарност.

В горния край на уличката ме чакаше някой. Беше момичето на име Алис и отново стоеше в сянката на дърветата, сякаш слънчевата светлина не ѝ харесваше.

— Можеш да си вземеш ябълка и сладкиш — предложих ѝ.

За моя изненада тя поклати глава.

— В момента не съм гладна — отвърна. — Но има нещо, което наистина искам. Нужно ми е да спазиш обещанието си. Трябва ми помощ.

Свих рамене. Обещанието си е обещание и добре си спомнях, че съм го дал. Така че какво друго можех да направя, освен да удържа на думата си?

— Кажи ми какво искаш и ще направя всичко по силите си — отвърнах.

Лицето ѝ отново светна в наистина широка усмивка. Тя носеше черна рокля и имаше остри обувки, но онази усмивка някак ме накара да забравя всичко това. И въпреки това следващите ѝ думи ме разтревожиха и доста развалиха остатъка от деня.

— Няма да ти кажа сега — рече тя. — Ще ти кажа тази вечер, със сигурност, точно когато слънцето залезе. Ела при мен, когато чуеш камбаната на Стария Грегъри.

Чух камбаната точно преди залез-слънце и със свито сърце заслизах надолу по хълма към кръга от върби, където пътеките се пресичаха. Не ми се струваше правилно тя да звъни така с камбаната. Не и ако нямаше работа за Прогонващия духове, но някак се съмнявах в това.

Далече отгоре последните лъчи на слънцето къпеха билата на възвишенията в слабо оранжево сияние, но отдолу сред полета беше сиво и пълно със сенки.

Потръпнах, когато видях момичето, защото то дърпаше въжето само с една ръка и въпреки това караше езиците на голямата камбана да танцуват буйно. Въпреки тънките си ръце и тясната талия тя сигурно беше много силна.

Тя спря да звъни веднага щом показах лицето си, и опря ръце на хълбоците си, докато клоните продължаваха да се поклащат и тресат над главите ни. В продължение на цяла вечност просто се гледахме

втренчено, докато погледът ми беше привлечен надолу към една кошница в краката и. Вътре имаше нещо, покрито с черна кърпа.

Тя повдигна кошницата и я протегна към мен.

— Какво е това? — попитах.

— Това е за теб, за да можеш да спазиш обещанието си.

Приех я, но не се чувствах много щастлив. Любопитен, посегнах вътре да повдигна черната кърпа.

— Не, остави я — изсъска Алис с остра нотка в гласа. — Не оставяй въздуха да стигне до тях, иначе ще се развалят.

— Какво са? — попитах. Ставаше все по-тъмно с всяка минута и започвах да се изнервям.

— Просто кексчета.

— Много ти благодаря — казах.

— Не са за теб — рече тя с лека усмивка, играеща в тъгълчетата на устатата ѝ. — Тези сладкиши са за Старата Майка Молкин.

Устата ми пресъхна, а по гръбнака ми пробяга мразовита тръпка. Майка Молкин, живата вещица, която Прогонващия духове държеше в една яма в градината си.

— Не мисля, че това ще се хареса на господин Грегъри — отбелязах. — Той ми каза да стоя далече от нея.

— Стария Грегъри е много жесток човек — каза Алис. — Горката Майка Молкин е в онази влажна, тъмна дупка в земята вече от почти тринайсет години. Редно ли е да се отнасяш толкова лошо с една старица?

Свих рамене. Самият аз не бях доволен от това. Беше трудно да защитавам постъпката му, но той беше казал, че има много основателна причина за нея.

— Виж — каза тя, — няма да загазиш, защото изобщо не е нужно Стария Грегъри да разбира. Ти просто ще ѝ отнесеш малка утеха. Любителите ѝ сладкиши, приготвени от близки хора. В това няма нищо лошо. Просто нещо, което да ѝ поддържа силите и да я пази от студа. Той се просмуква право в костите ѝ.

Отново свих рамене. Изглежда, всички най-убедителни доводи бяха на нейна страна.

— Така че просто ѝ давай по едно кексче всяка нощ. Три кексчета за три нощи. Най-добре го прави в полунощ, защото именно тогава огладнява най-силно. Дай ѝ първото тази нощ.

Алис се обърна да си върви, но спря и се обърна да ми се усмихне.

— Ние с теб бихме могли да станем добри приятели — каза тя с дяволита усмивка.

После изчезна в сгъстяващите се сенки.

ГЛАВА 8

СТАРАТА МАЙКА МОЛКИН

Обратно в хижата на Прогонващия духове започнах да се тревожа, но колкото повече мислех за това, толкова по-неясни бяха мислите ми. Знаех какво щеше да каже Прогонващия духове. Щеше да изхвърли кексчетата и да ми изнесе дълъг урок за вещиците и проблемите с момичетата, които носят островърхи обувки.

Той не беше тук, така че тази възможност отпаднаше. Две неща ме накараха да навляза в тъмнината на източната градина, където той държеше вещиците. Първото бе обещанието ми към Алис.

„Никога не давай обещание, което не си подготвен да спазиш“ — винаги ми казваше татко. Така че нямах голям избор. Той ме беше научил да отличавам правилното от погрешното и само защото бях чирак на Прогонващия духове, не означаваше да променям всичките си навици.

Второ, не одобрявах една старица да бъде държана като затворничка в дупка в земята. Да причиниш това на мъртва вещица ми се струваше разумно, но не и на жива. Помня как се запитах какво ли ужасно престъпление беше извършила, за да заслужи това.

Какво лошо можеше да има просто да ѝ дам три кексчета? Малко утеха от семейството ѝ срещу студа и влагата — това беше всичко. Прогонващия духове ми беше казал да се доверявам на инстинктите си

и след като съпоставих ползите и вредите, почувствах, че постъпвам правилно.

Единственият проблем беше, че трябваше да занеса кексчетата сам, в полунощ. Дотогава вече става доста тъмно, особено ако няма луна.

Приближих се до източната градина, носейки кошницата. Беше тъмно, но съвсем не толкова тъмно, колкото бях очаквал. Първо, зрението ми винаги е било доста остро нощем. Мама винаги се оправя добре в тъмното и мисля, че съм го наследил от нея. И второ, нощта беше безоблачна и лунната светлина ми помагаше да си проправям път.

Когато навлязох сред дърветата, изведнъж стана по-студено и потръпнах. Докато стигна до първия гроб, онзи с каменния бордюр и тринайсетте решетки, вече чувствах още по-силен студ. Точно там беше погребана първата вещица. Тя беше немощна, с малко сили или така беше казал Прогонващия духове. Тук нямаше нужда да се тревожа, казах си, опитвайки се с всички сили да го повярвам.

Да реша да дам кексчетата на Майка Молкин посред бял ден беше едно, но сега, долу в градината, когато приближаваше полунощ, вече не бях толкова сигурен. Прогонващия духове ми беше казал да стоя надалече след мръкнало. Беше ме предупредил неведнъж, така че това трябва да беше важно правило, което аз сега нарушавах.

Чуваха се всевъзможни слаби звуци. Шумоленето и потрепването вероятно не беше нищо особено, просто малки създания, които бях обезпокоил, отдръпващи се от пътя ми, но ми напомниха, че нямах право да бъда тук.

Прогонващия духове ми беше казал, че другите две вещици са на двайсестина крачки по-нататък, затова отброих стъпките си внимателно. Те ме отведоха до втори гроб, който беше досущ като първия. Приближих се, просто за да се уверя. Имаше решетки и се виждаше земята точно под тях, силно отъпкана пръст без дори едно-единствено стръкче трева. Тази вещица беше мъртва, но все още беше опасна. Тя беше онази, която беше погребана надолу с главата. Това означаваше, че петите и бяха някъде точно под пръстта.

Когато се вгледах в гроба, ми се стори, че видях нещо да се размърдва. Беше нещо като потрепване; вероятно просто плод на въображението ми или може би някакво малко животно — мишка или невестулка, или нещо подобно. Продължих бързо нататък. Ами ако е било пръст от крак?

След още три крачки стигнах до мястото, което търсех — в това нямаше съмнение. Отново имаше каменен бордюр с тринайсет решетки. Имаше обаче три разлики. Първо, мястото под решетките беше квадрат, а не четириъгълник. Второ, беше по-голямо, може би четири на четири крачки. Трето, под решетките нямаше отъпкана пръст, само много черна дупка в земята.

Спрях като закован и се послушах внимателно. Досега не беше имало кой знае какъв шум, само слабото шумолене на нощните създания и лек ветрец. Толкова лек ветрец, че почти не го бях усетил. Усетих го обаче, когато спря. Внезапно всичко стана много неподвижно, а гората изведнъж утихна неестествено.

Разбирате ли, послушах се, за да се опитам да чуя вещицата, а сега усетих, че тя слушаше мен.

Тишината сякаш се проточи цяла вечност, докато внезапно долових слабо дишане от ямата. Този звук някак направи движението възможно, така че предприех още няколко стъпки, докато вече стоях много близо до ръба на ямата, а палецът на крака ми почти докосваше каменния бордюр.

В този момент си спомних нещо, което Прогонващия духове ми беше казал за Майка Молкин...

„По-голямата част от силата ѝ е попила в земята, но страшно би ѝ харесало да се докопа до момче като теб.“

Така че отстъпих назад — не твърде далече, но думите на Прогонващия духове ме бяха накарали да се замисля. Ами ако от ямата се подадеше ръка и ме сграбчеше за глезена?

Обзет от желание да приключа с това, тихо извиках надолу в тъмнината:

— Майко Молкин — казах, — донесох ти нещо. Подарък от семейството ти. Там ли си? Слушаш ли?

Нямаше отговор, но ритъмът на дишането отдолу сякаш се учести. Затова, без да губя повече време и обзет от отчаяно желание да се върна в топлината на къщата на Прогонващия духове, бръкнах в

кошницата и потърсих опипом под покривалото. Пръстите ми се сключиха върху едно от кексчетата. На пипане беше някак меко и поресто и малко лепкаво. Измъкнах го и го протегнах през решетките.

— Това е просто едно кексче — казах меко. — Надявам се да те накара да се почувстваш по-добре. Утре вечерта ще ти донеса още едно.

С тези думи пуснах кексчето и го оставих да падне в тъмнината.

Трябваше да се върна в къщата незабавно, но останах още няколко секунди да слушам. Не знам какво очаквах да чуя, но беше грешка.

В ямата настъпи движение, сякаш нещо се влачеше по земята. А после чух как вещицата започва да яде кексчето.

Мислех си, че някои от братята ми издаваха неприятни звуци на масата, но това беше далеч по-лошо. Звучеше дори по-отвратително от големите ни космати прасета със зурли в копанята — смесица от гъгнене, сумтене и дъвчене, съчетана с тежко дишане. Не знаех дали кексчето ѝ харесваше, или не, но определено го ядеше доста шумно.

Тази нощ ми беше много трудно да заспя. Неспирно си мислех за тъмната яма и се тревожех, че ще трябва да я посетя отново на следващата нощ.

Едва успях да слеза навреме за закуска и беконът беше прегорен, а хлябът — малко тричав. Не можех да разбера защо беше така — бях купил хляба пресен от пекаря едва предния ден. Не само това, ами и млякото се беше вкиснало. Възможно ли беше да е защото богъртът ми беше ядосан? Знаеше ли какво бях намислил? Дали беше развалил закуската като един вид предупреждение?

Фермерската работа е тежка и бях свикнал с това. Прогонващия духове не ми беше оставил никакви задачи за вършене, затова няхах нищо, с което да запълня деня си. Все пак се качих до библиотеката, мислейки си, че той вероятно нямаше да има нищо против, ако си намерех нещо полезно за четене, но за мое разочарование вратата беше заключена.

Така че какво можех да направя, освен да изляза на разходка? Реших да изследвам скалистите възвишения, като първо се изкача по Парлик Пайк. На билото седнах върху каменната пирамида и се възхитих на гледката.

Беше ясен, светъл ден и оттам горе можех да видя Графството, разстилащо се под мен, с далечното море като подканваща, проблясваща синева, далече на северозапад. Скалистите възвишения сякаш продължаваха до безкрайност — големи хълмове с имена като Калдър Фел и Стейк Хаус Фел — толкова много, та ми се струваше, че ще ми е нужен дял живот да ги проуча.

Наблизо беше Улф Фел и това ме накара да се запитам дали в околността наистина има вълци. Вълците можеха да бъдат опасни и се говореше, че зиме, когато времето е студено, те понякога ловували на глутници. Е, сега беше пролет и със сигурност не виждах никаква следа от тях, но това не означаваше, че ги няма. Това ме накара да осъзная, че да съм горе на възвишенията след падането на нощта можеше да е доста стряскащо.

Не толкова страховито обаче, реших аз, колкото да се налага да отида и да дам на Майка Молкин още едно от кексчетата, а твърде скоро слънцето започна да потъва на запад и аз бях принуден да заслизам отново към Чипъндън.

Отново се намерих, понесъл кошницата през тъмнината на градината. Този път реших да приключа бързо със задачата. Без да губя време, пуснах второто лепкаво кексче през решетките в черната яма.

Едва когато беше твърде късно, в същата секунда, когато то се отдели от пръстите ми, забелязах нещо, което изпрати ледена тръпка право в сърцето ми.

Решетките над ямата бяха огънати. Миналата нощ бяха съвършено прави, тринайсет успоредни железни пръчки. Сега тези в центъра бяха широки почти колкото да провреш глава през тях.

Можеше да ги е огънал някой отвън, над земята, но се съмнявах в това. Прогонващия духове ми беше казал, че градините и къщата се охраняват и че никой не може да влезе. Не беше казал как и чрез какво, но предполагах, че ги пази някакъв богърт. Може би същият, който приготвяше храната.

Така че това трябваше да е дело на вещицата. Сигурно някак се беше изкатерила по страната на ямата и беше започнала да обработва решетките. Внезапно истината за това, което се случваше, просветна в ума ми.

Бях се оказал толкова глупав! Кексчетата я правеха по-силна.

Чух я отдолу в тъмнината, как започна да яде второто кексче, издавайки същите ужасни дъвчеши, гъгнеши и сумтящи звуци. Напуснах бързо дърветата и се върнах в къщата. Доколкото можех да предположа, тя може би дори нямаше да има нужда от третото кексче.

След още една безсънна нощ бях взел решение. Реших да отида да видя Алис, да ѝ върна последното кексче и да ѝ обясня защо не можех да удържа на обещанието си.

Първо трябваше да я намеря. Веднага след закуска слязох до гората, където се бяхме срещнали за първи път, и тръгнах през нея към далечния ѝ край. Алис беше казала, че живее „ей там“, но не се виждаше и следа от постройки, само ниски хълмове и още гори в далечината.

Мислейки си, че ще е по-бързо, ако помоля да ме упътят, слязох в селото. Наоколо имаше изненадващо малко хора, но както и бях очаквал, някои от момчетата се мотаеха близо до пекарницата. Изглежда, това беше любимото им място. Може би им харесваше миризмата. Знам, че на мен ми харесваше. Прясно изпеченият хляб има едно от най-хубавите ухания на света.

Не бяха много дружелюбни, като се има предвид, че при последната ни среща бях дал по един сладкиш и по една ябълка на всеки. Това вероятно беше, защото този път едрото момче със свински очички беше с тях. И все пак те ме изслушаха. Не исках да навлизам в подробности — само им казах, че трябва да намеря момичето, което бяхме срещнали в края на гората.

— Знам къде може да е — рече едрият, като се намръщи силно, — но ще си глупак да идеш там.

— Че защо?

— Не я ли чу какво каза? — попита той, като повдигна вежди. — Рече, че Костеливата Лизи ѝ е леля.

— Коя е Костеливата Лизи?

Те се спогледаха и поклатиха глави, сякаш бях луд. Защо всички освен мен бяха чували за нея?

— Лизи и баба ѝ прекарвали цяла зима тук, преди Стария Грегъри да се справи с тях. Татко ми все приказва за тях. Били, кажи-речи, най-страховитите вещици, съществували някога по тия места. Обаче

живеели с някакво точно толкова страховито създание. Приличало на човек, но било наистина голямо, с толкова много зъби, че едва се побирали в устата му. Това ми разправи тате. Рече, че тогава, през оная дълга зима, хората никога не излизали след мръкнало. Няма що, голям преследвач на духове ще излезе от тебе, щом дори не си чувал за Костеливата Лизи.

Никак не ми хареса как звучеше това. Осъзнах, че наистина съм бил глупав. Само да бях казал на Прогонващия духове за разговора ми с Алис, гой щеше да разбере, че Лизи се е върнала и щеше да направи нещо по въпроса.

Според бащата на едрото момче, Костеливата Лизи беше живяла в една ферма на около три мили югоизточно от дома на Прогонващия духове. Била изоставена от години и никой не ходел там. Така че най-вероятно беше сега да е отседнала там. Това ми се струваше доста логично, защото се намираше в посоката, която ми беше показала Алис.

Точно тогава група хора с унили лица излезе от църквата. Свърнаха зад ъгъла в нестройна колона и се отправиха нагоре по хълма към скалистите възвишения, със селския свещеник начело. Бяха облечени в топли дрехи и много от тях носеха бастуни.

— За какво е всичко това? — попитах.

— Някакво дете се изгубило снощи — отговори едно от момчетата, като се изплю на калдъръма. — Тригодишно. Мислят, че се е залутало там нагоре. Имай предвид, че не е първият. Преди два дни едно бебе изчезна от някаква ферма отвъд Лонг Ридж. Било твърде невръстно, за да върви, така че трябва да са го отнесли. Мислят, че може да е работа на вълци. Зимата беше тежка, а това понякога ги кара да се връщат.

Указанията, които ми дадоха, се оказаха доста добри. Дори с връщането до къщата, за да взема кошницата на Алис, пак мина по-малко от час, преди да се покаже къщата на Лизи.

В този момент, на ярката слънчева светлина, повдигнах покривалото и разгледах последното от трите кексчета. Миришеше гадно, но на вид беше още по-зле. Изглеждаше като направено от малки късчета месо и хляб, плюс други неща, които не можах да

разпознава. Беше мокро и много лепкаво и почти черно. Никои от съставките не бяха изпечени, а само някак притиснати заедно. После забелязах нещо още по-ужасно. По кексчето пълзяха мънички бели неща, които приличаха на ларви.

Потръпнах, покрих го с кърпата и слязох надолу по хълма до много занемарената ферма. Оградите бяха изпочупени, половината покрив на обора липсваше и нямаше и следа от животни.

Едно нещо обаче истински ме разтревожи. От комина на фермерската къща излизаше дим. Това означаваше, че някой си беше у дома и аз започнах да се тревожа за създанието, което имаше толкова зъби, че едва се побираха в устата му.

Какво бях очаквал? Щеше да е трудно. Как, да му се не види, можех да успея да говоря с Алис, без да ме видят другите членове на семейството ѝ?

Когато спрях на склона, опитвайки се да измисля какво да правя, проблемът ми се реши сам. Слаба, тъмна фигура излезе от задната врата на фермерската къща и започна да се изкачва по хълма право към мен. Беше Алис — но откъде беше разбрала, че съм там? Между фермерската къща и мен имаше дървета, а прозорците гледаха в обратната посока.

И въпреки това тя не се изкачваше по хълма случайно. Тръгна право нагоре към мен и спря на около пет крачки разстояние.

— Какво искаш? — изсъска. — Глупак си, че идваш тук. Имаш късмет, че тези вътре спят.

— Не мога да направя това, за което ме помоли — казах, протягайки кошницата към нея.

Тя скръсти ръце и се навъси.

— Защо не? — запита. — Обеща, нали?

— Ти не ми каза какво ще стане — рекох. — Тя изяде вече две кексчета и те я правят по-силна. Вече е огънала решетките над ямата. Още едно кексче и ще бъде свободна... и мисля, че го знаеш. Не беше ли това замисълът през цялото време? — обвиних я, започвайки да изпитвам гняв. — Ти ме изигра, затова обещанието вече не се брои.

Тя пристъпи към мен, но сега собственият ѝ гняв беше заместен от нещо друго. Внезапно придоби изплашено изражение.

— Идеята не беше моя. Накараха ме да го направя — каза тя, като посочи надолу към фермата. — Ако не направиш каквото обеща,

лошо ни се пише и на двамата. Хайде, дай ѝ третото кексче. Какво лошо може да стане? Майка Молкин плати цената. Време е да я пуснем да си върви. Хайде, дай ѝ кексчето и тази нощ тя ще си отиде и няма да те безпокои никога повече.

— Мисля, че господин Грегъри трябва да е имал много основателна причина да я затвори в онази яма — казах бавно. — Аз съм само новият му чирак, така че откъде мога да знам кое е най-добро? Когато се върне, смятам да му разкажа всичко, което се случи.

Алис се усмихна лекичко — една от онези усмивки, които човек отправя, когато знае нещо, което ти не знаеш.

— Няма да се върне — каза тя. — Лизи е помислила за всичко. Нашата Лизи има добри приятели близо до Пендъл. Всичко биха сторили за нея. Те подмамиха Стария Грегъри. Когато е на път, ще си получи всичко, което си е заслужил. Досега вероятно вече е мъртъв и на два метра под земята. Само почакай и ще видиш дали съм права. Скоро няма да си в безопасност дори там горе в къщата му. Някоя нощ ще дойдат за теб. Освен, разбира се, ако не помогнеш сега. В такъв случай може и да те оставят на мира.

Щом тя изрече това, аз ѝ обърнах гръб и започнах да се изкачвам по хълма, оставяйки я да стои там. Мисля, че ме повика няколко пъти, но аз не слушах. Онова, което беше казала за Прогонващия духове, се въртеше като вихър в ума ми.

Едва по-късно си дадох сметка, че все още нося кошницата, затова хвърлих нея и последното кексче в една река. После, обратно в къщата на Прогонващия духове, не ми отне много време да проумея какво се бе случило и да реша какво да правя по-нататък.

Цялото нещо беше планирано от началото. Бяха подмамили Прогонващия духове да заминат, знаейки, че като нов чирак, аз още ще съм твърде неопитен и ще е лесно да ме измамат.

Не вярвах, че Прогонващия духове ще е толкова лесен за убиване, иначе нямаше да е оцелял толкова много години, но не можех да разчитам, че ще се върне навреме да ми помогне. По някакъв начин трябваше да попреча на Майка Молкин да се измъкне от ямата.

Отчаяно се нуждаех от помощ и си помислих да сляза до селото, но знаех, че наблизко имаше по-специална помощ. Затова отидох в кухнята и седнах на масата.

Всеки момент очаквах да получа някой шамар зад врата, затова говорех бързо. Обясних всичко, което се беше случило, без да пропускам нищо. После казах, че вината е моя и много учтиво попитах дали мога да получа помощ.

Не знам какво очаквах. Не се чувствах глупаво, говорейки на празния въздух, защото бях много разстроен и уплашен, но докато тишината се удължаваше, постепенно осъзнах, че си губя времето. Защо му беше на богърта да ми помага? Доколкото знаех, той беше пленник, обвързан от Прогонващия духове с къщата и градината. Можеше да е просто роб, отчаяно копнеещ да бъде свободен. Можеше дори да е щастлив, задето съм загазил.

Точно когато се канех да се откажа и да изляза от кухнята, си спомних нещо, което татко често казваше, преди да отидем на местния пазар: „Всеки си има цена. Просто трябва да му направиш предложение, което е изгодно за него, но не те ощетява твърде много“.

Затова направих на богърта едно предложение...

— Ако ми помогнеш сега, няма да го забравя — казах. — Когато стана следващият Прогонващ духове, всяка неделя ще ти давам свободен ден. В този ден ще си приготвям сам храната, за да можеш да си починеш и да правиш каквото ти душа иска.

Внезапно почувствах нещо да се отърква в крака ми под масата. Разнесе се също и някакъв звук — слабо мъркане — и една едра рижа котка се показва с ленива дебнеща походка и се отправя бавно към вратата.

Сигурно е била под масата през цялото време — това ми подсказваше здравият разум. Аз обаче знаех друго, затова последвах котката навън в коридора и после нагоре по стълбите, където тя спря пред заключената врата на библиотеката. После потри гръб в нея, както правят котките с краката на масите. Вратата бавно се отвори и разкри повече книги, отколкото някой би могъл да прочете за един живот, подредени спретнато на безброй редици от успоредни рафтове. Пристъпих вътре, чудейки се откъде да започна. А когато се обърнах отново, голямата рижа котка се бе изпарила.

Заглавието на всяка книга бе прилежно изписано върху корицата. Много бяха написани на латински и доста — на гръцки. Нямаше прах или паяжини. Библиотеката беше точно толкова чиста и грижливо поддържана, колкото и кухнята.

Тръгнах покрай първата редица, докато нещо привлече погледа ми. Близко до прозореца имаше три много дълги лавици, пълни с подвързани с кожа тефтери, досущ като онзи, който Прогонващия духове ми беше дал, но най-горната полица съдържаше по-големи книги с дати върху кориците. Изглежда, всяка отбелязваше период от по пет години, затова взех онази в края на рафта и я отворих внимателно.

Разпознах почерка на Прогонващия духове. Прелиствайки страниците, си дадох сметка, че това бе нещо като дневник. Там беше отбелязана всяка работа, която бе вършил, времето, което му беше отнело пътуването, и сумата, която му бяха платили. Най-важното — обясняваше точно как е бил укротен всеки богърт, призрак и вещица.

Върнах книгата на лавицата и хвърлих поглед по протежение на останалите гръбчета на книгите. Дневниците стигаха почти чак до днешно време, но се връщаха стотици години назад. Или Прогонващия духове беше много по-стар, отколкото изглеждаше, или по-ранните книги бяха написани от други гонители на духове, които бяха живели преди векове. Внезапно се зачудих дали, дори ако Алис бе права и Прогонващия духове не се върнеше, беше възможно да успея да науча всичко, което трябваше да знам, само като изучавах онези дневници. И още по-добре — някъде в онези безброй хиляди страници можеше да има информация, която би ми помогнала сега.

Как можех да я намеря? Е, можеше и да отнеме време, но вещицата беше в ямата от почти тринайсет години. Трябваше да има описание как Прогонващия духове я беше пленил там. После изведнъж на един по-долен рафт видях нещо още по-добро.

Имаше още по-големи книги, всяка посветена на определена тема. На едната пишеше „Драconi и червеи“. Тъй като бяха подредени по азбучен ред, не ми отне много време да открия точно каквото търсех.

„Вещици“.

Отворих я с треперещи ръце, за да открия, че е разделена на четири предвидими части...

„Злонамерените“, „Добронамерените“, „Погрешно обвинените“ и „Неосъзнатите“.

Бързо обърнах на първия раздел. Всичко беше написано със спретнатия почерк на Прогонващия духове и отново внимателно

подредено по азбучен ред. След броени секунди намерих страница, озаглавена „Майка Молкин“.

Оказа се по-лошо, отколкото бях очаквал. Майка Молкин беше невъобразимо зла. Живяла беше на много места и във всяка област, където бе оставала, се бе случвало нещо ужасно, като най-лошото беше станало в едно мочурище на запад от Графството.

Тя живеела в една ферма там, предлагайки място за отсядане на млади бременни жени, които очаквали бебета, но си нямали съпрузи, които да ги издържат. Така се сдобила с титлата „Майка“. Това продължило с години, но някои от младите жени не били видени никога повече.

Тя самата имала син, който живеел с нея там — млад мъж с невероятна сила, на име Тъск^[1]. Имал големи зъби и толкова плашел хората, че никой не се приближавал до мястото. Но накрая местните се разбунтували и Майка Молкин била принудена да избяга в Пендъл. След като заминала, открили първия от гробовете. Имало цяло поле, пълно с кости и гниеца плът, главно останките на децата, които убивала, за да утолява жаждата си за кръв. Някои от телата били на жени. В тези случаи тялото било смазано, ребрата — счупени или пукнати.

Момчетата от селото бяха споменали за създание с толкова много зъби, че не се побирали в устата му. Можеше ли това да е Тъск, синът на Майка Молкин? Син, който вероятно е убивал онези жени, смазвайки ги, за да изцеди живота от тях?

При тази мисъл ръцете ми затрепериха толкова силно, че едва можех да държа книгата достатъчно стабилно, за да я чета. Изглежда, някои вещици използваха „магия с кости“. Бяха некромати, които получават сила като призовават мъртвите. Но Майка Молкин беше още по-лоша. Майка Молкин използваше „магия с кръв“. Получаваше силата си, като използваше човешка кръв и особено обичаше детската кръв.

Помислих си за черните, лепкави кексчета и потръпнах. Едно дете беше изчезнало от Лонг Ридж. Дете, твърде малко, за да ходи. Костеливата Лизи ли го беше отвлякла? Дали кръвта му беше използвана за приготвянето на онези кексчета? Ами второто дете, онова, което селяните търсеха? Ако Костеливата Лизи беше отвлякла и него, готово за момента, в който Майка Молкин се измъкнеше от ямата

си, за да използва кръвта му за магията си? Сега детето можеше да е в къщата на Лизи!

Насилих се да продължа да чета.

Преди тринайсет години, в началото на зимата Майка Молкин дошла да живее в Чипъндън, довеждайки със себе си внучката си, Костеливата Лизи. Когато се върнал от зимната си къща в Ангълсарк, Прогонващия духове незабавно се разправил с нея. След като прогонил Костеливата Лизи, той оковал Майка Молкин със сребърна верига и я отнесъл до ямата в градината си.

Прогонващия духове, изглежда, спореше със себе си в този разказ. Явно не му харесваше да я погребва жива, но обясняваше защо е трябвало да го направи. Вярваше, че е твърде опасно да я убие — веднъж погубена, тя имаше силата да се върне и тогава щеше да е още по-силна и по-опасна отпреди.

Въпросът беше: Дали тя все още можеше да избяга? С едно кексче беше успяла да огъне решетките. Въпреки че нямаше да получи третото, двете можеха и да са достатъчни. В полунощ тя все още можеше да се измъкне от ямата. Какво да сторя?

Щом беше възможно да оковеш вещица със сребърна верига, тогава може би щеше да си струва да опиташ да приковеш някоя върху огънатите решетки, за да ѝ попречиш да се измъкне от ямата си. Бедата беше, че сребърната верига на Прогонващия духове беше в торбата му, която винаги бе с него.

На излизане от библиотеката видях нещо друго. Беше до вратата, затова не го бях забелязал на влизане. Представляваше дълъг списък от имена върху пожълтяла хартия, точно трийсет на брой и до едно написани с почерка на Прогонващия духове. Собственото ми име, *Томас Дж. Уорд*, беше най-отдолу, а точно над него бе изписано името *Уилям Бradли*, което бе зачеркнато с хоризонтална линия; до него бяха буквите *RIP*^[2].

Тогава почувствах студ по цялото тяло, защото знаех, че означават „*Почивай в мир*“ и че Били Бradли е умрял. Повече от две трети от имената върху листа бяха зачеркнати; от тях — други деветима души бяха мъртви.

Предположих, че много бяха зачеркнати просто защото не са успели да станат чираци, може би дори не са успели да изкарат докрай първия месец. Повече ме тревожеха онези, които бяха умрели. Зачудих

се какво ли се беше случило с Били Брадли и си спомних думите на Алис: „Не искаш да свършиш като последния чирак на Стария Грегъри.“

Откъде знаеше Алис какво бе станало с Били? Вероятно просто всички в близката околност знаеха за това, докато аз бях външен човек. Или пък семейството ѝ беше имало нещо общо с това? Надявах се, че не, но това ми даде още една причина да се тревожа.

Без да губя повече време, слязох в селото. Месарят, изглежда, имаше начин да поддържа връзка с Прогонващия духове. Как иначе разполагаше с чувала, в който да слага месото? Затова реших да му разкажа за подозренията си и да се опитам да го убедя да претърси къщата на Лизи за изчезналото дете.

Беше късно следобед, когато пристигнах в магазина му и той беше затворен. Почуках на вратите на пет къщи, преди някой да дойде да отвори. Хората потвърдиха онова, което вече подозирах — месарят беше потеглил с другите мъже да претърсват скалистите възвишения. Щяха да се върнат чак по пладне на другия ден. Изглеждаше, че, след като претърсят тукашните възвишения, щяха да прекосят долината до селото в подножието на Лонг Ридж, където беше изчезнало първото дете. После щяха да проведат по-обширно издирване и да останат да пренощуват.

Трябваше да погледна истината в очите. Бях сам.

Едновременно тъжен и уплашен, аз се заизкачвах по улицата обратно към къщата на Прогонващия духове. Знаех, че ако Майка Молкин се измъкне от гроба си, детето ще е мъртво, преди да настъпи утрото.

Знаех също и че бях единственият, който изобщо можеше да се опита да направи нещо по въпроса.

[1] От англ. Tusk — голям зъб, бивна, вампирски зъб. — Б.пр. ↑

[2] От англ. Rest in Peace — „Почивай в мир“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

НА БРЕГА НА РЕКАТА

Обратно в къщата, отидох в стаята, където Прогонващия духове държеше дрехите си за път. Избрах едно от старите му наметала. Беше твърде голямо, разбира се, и подгъвът се спускаше почти до глезените ми, докато качулката непрекъснато падаше над очите ми. И все пак щеше да ме предпази от най-силния студ. Взех назаем и една от тоягите му, онази, която ми вършеше най-добра работа за подпиране — по-къса от другите и малко по-дебела в единия край.

Когато най-сетне тръгнах от къщата, наближаваше полунощ. Небето беше ясно и над дърветата тъкмо се издигаше пълна луна, но усещах мириса на дъжд, а вятърът от запад се усилваше.

Излязох в градината и се запътих право към ямата на Майка Молкин. Страхувах се, но все някой трябваше да го направи, а кой друг беше налице освен мен? Във всеки случай аз бях виновен за всичко. Само ако бях разказал на Прогонващия духове за срещата с Алис и за това, което беше казала на момчетата за завръщането на Лизи! Той щеше да се погрижи за всичко още тогава. Нямаше да го подмамат в Пендъл.

Колкото повече мислех за това, толкова по-лошо ставаше. Детето на Лонг Ридж можеше и да не умре. Чувствах се виновен, толкова виновен, и не можех да понеса мисълта, че друго дете може да умре и че ще съм виновен и за това.

Подминах втория гроб, където мъртвата вещица беше погребана надолу с главата, и тръгнах много бавно напред на пръсти, докато стигнах до ямата.

Сноп лунна светлина падаше през дърветата и я осветяваше, така че нямаше съмнение относно онова, което се бе случило.

Бях закъснял.

Решетките бяха огънати и раздалечени още повече, почти във формата на кръг. Дори месарят би могъл да провери масивните си рамене през пролуката.

Надникнах надолу в чернотата на ямата, но не можах да видя нищо. Предполагам, че таях слаба надежда да се е изтощила, огъвайки решетките, и сега да е твърде уморена, за да се изкатери навън.

Никакъв шанс. В този миг един облак се понесе и закри луната, правейки нощта много по-тъмна, но можах да видя огънатите папрати. Можех да видя посоката, в която беше поела. Имаше достатъчно светлина, за да проследя пътя ѝ.

Затова я последвах в мрака. Не се придвижвах твърде бързо и действах много, много предпазливо. Ами ако тя се криеше и ме чакаше някъде отпред? Знаех също и че вероятно не беше стигнала много далече. Първо, не бяха минали повече от пет минути след полунощ. Каквото и да имаше в кексчетата, които беше изяла, знаех, че черната магия сигурно е изиграла някаква роля във възвръщането на силите ѝ. За тази магия се предполага, че е по-силна през часовете на тъмнината — особено в полунощ. Беше изяла само две кексчета, не три, поне това беше в моя полза, но си мислех за ужасяващата сила, нужна, за да огъне онези решетки.

Веднъж излязъл от дърветата, открих, че е лесно да вървя по следата ѝ през тревата. Тя се бе отправила надолу по склона, но в посока, която щеше да я отведе далече от къщичката на Костеливата Лизи. Това отначало ме озадачи, но само докато си спомних реката в дерето отдолу. Една злонамерена вещица не можеше да пресече течаща вода — Прогонващия духове ме бе научил на това, — ето защо тя щеше да е принудена да се придвижва по бреговете ѝ, докато реката направи завой и се оттегли, оставяйки пътя ѝ чист.

Щом приближих реката, спрях за малко на склона и претърсих местността отдолу. Луната излезе иззад облака, но отначало, дори с

нейна помощ, не можех да видя нищо долу край реката, защото и по двата бряга имаше дървета, които хвърляха тъмни сенки.

И тогава внезапно забелязах нещо много странно. По близкия бряг имаше сребриста следа. Виждаше се само там, където я докосваше луната, но изглеждаше точно като блестящата диря, оставена от охлюв. Няколко секунди по-късно видях тъмен, обвит в сенки силует, целият прегърбен, вървейки с тътрене на крака много близо до речния бряг.

Тръгнах надолу по хълма, колкото можех по-бързо. Намерението ми беше да пресека пътя ѝ, преди да стигне до завоя на реката и да успее да се запъти право към дома на Костеливата Лизи. Успях да го сторя и застанах там, с реката от дясната ми страна, в посока надолу по течението. Но следваше трудната част... Сега трябваше да се изправя лице в лице с вещицата.

Треперех и се тресях... и бях толкова останал без дъх, та бихте си помислили, че кажи-речи цял час съм тичал нагоре-надолу по възвишенията. Беше смесица от страх и нерви и имах чувството, че коленете ми ще се подгънат всеки момент. Единствено като се подпирах тежко на тоягата на Прогонващия духове, успяхах изобщо да остана на крака.

Като за река тази не беше чак толкова широка, но беше дълбока, придошла от пролетните дъждове толкова, че почти бе излязла от бреговете си. Освен това водата течеше бързо, движейки се устремено, от мен към тъмнината под дърветата, където беше вещицата. Гледах много внимателно, но въпреки това ми трябваше доста време да я открия.

Майка Молкин се движеше към мен. Беше сянка, по-тъмна от сенките на дърветата, от онази чернота, в която можеш да паднеш, тъмнина, която те поглъща завинаги. Тогава я чух дори над шума от бързотечащата река. Не беше само звукът от босите ѝ крака, които издаваха шум като от плъзгане, докато идваха към мен през високата трева досами потока. Не — имаше и други звуци, които тя издаваше с устата и може би с носа си. Същите звуци, каквито беше издавала, когато ѝ дадох кексчета. Разнесоха се звуци от сумтене и пухтене, които отново извикаха в паметта ми спомена за косматите ни прасета, лочещи от копанята. После се чу различен звук, като от всмукване.

Когато тя излезе на открито изпод дърветата, лунната светлина падна върху нея и я видях истински за пръв път. Главата ѝ беше сведена ниско, лицето ѝ — скрито от оплетена буйна сиво-бяла коса, така че изглеждаше, сякаш бе забила поглед в краката си, които едва се виждаха под тъмната рокля, спускаща се до глезените ѝ. Носеше също и черно наметало — и то или беше твърде дълго за нея, или от годините, които бе прекарала във влажната земя, се беше смалила. Наметката висеше до земята зад нея и, изглежда, именно тази наметка, влачеща се по тревата, оставяше сребристата следа.

Роклята ѝ беше изпокъсана и покрита с петна, което всъщност не бе изненадващо, но някои петна бяха пресни — тъмни, мокри участъци. Нещо капеше по тревата до нея и капките идваха от нещо, което тя стискаше здраво в лявата си ръка.

Беше плъх. Тя ядеше плъх. Ядеше го суров.

Изглежда, още не ме бе забелязала. Вече беше много близо и ако не се случеше нищо, щеше да се блъсне право в мен. Внезапно се прокашлях. Но не за да я предупредя. Беше нервно кашляне и не бях предвидил да се случва.

Тогава тя погледна нагоре към мен, повдигайки към лунната светлина лице, което бе като излязло от кошмар, лице, което не принадлежеше на жив човек. О, но тя беше жива и още как! Беше ясно от звуците, които издаваше, докато ядеше онзи плъх.

У нея обаче имаше нещо друго, което ме ужаси толкова много, че едва не припаднах на място. Очите ѝ. Те бяха като два горещи въглена, горящи в орбитите си, две червени огнени точки.

А после тя ми заговори с глас, който беше нещо средно между шепот и грачене. Звучеше, сякаш сухи мъртви листа шумолят заедно в късен есенен вятър.

— Момче — каза тя. — Обичам момчета. Ела тук, момче.

Не помръднах, разбира се. Просто стоях там, закован на едно място. Виеше ми се свят и се чувствах замаян.

Тя продължаваше да се приближава към мен и очите ѝ сякаш се уголемяваха. Не само очите ѝ — цялото ѝ тяло, като че ли набъбваше. Превръщаше се в огромен облак от тъмнина, която след броени мигове щеше да затъмни собствените ми очи завинаги.

Без да мисля, вдигнах тоягата на Прогонващия духове. Дланите и ръцете ми го направиха, не аз.

— Какво е това, момче, магическа пръчка ли? — изкряха тя. После се изкиска и пусна умрелия плъх, вдигайки двете си ръце към мен.

Тя искаше мен. Искеше кръвта ми. В пълен ужас тялото ми започна да се полюшва ту на една, ту на друга страна. Бях като крехка фиданка, раздвижена от първия плъх, от вятъра на първата буря в мрачна зима, която никога няма да свърши.

Можех да умра тогава, на брега на онази река. Нямаше кой да ми помогне, а се чувствах безсилен да си помогна сам.

Но внезапно то се случи...

Тоягата на Прогонващия духове не беше магическа пръчка, но притежаваше повече от един вид магия. Ръцете ми задействаха нещо специално, движейки се дори по-бързо, отколкото можех да мисля.

Те повдигнаха тоягата и замахнаха силно с нея, нанасяйки на вещицата ужасен удар отстрани по главата.

Тя издаде нещо като грухтене и падна странично в реката. Разнесе се силен плясък и тя потъна право под водата, но се появи много близо до брега на около пет-шест крачки надолу по течението. Отначало си помислих, че с нея е свършено, но за мой ужас лявата ѝ ръка се показва от водата и се вкопчи в туфа трева. После другата ръка посегна към брега и тя с усилие започна да се измъква от водата.

Знаех, че трябва да направя нещо, преди да е твърде късно. Затова, използвайки цялата сила на волята си, се заставих да пристъпя към нея, докато тя извличаше още тялото си на брега.

Когато се приближих достатъчно, направих нещо, което още си спомням и сега. Все още ми се присънват кошмари за това. Но какъв избор имах? Или тя, или аз. Само един от нас щеше да оцелее.

Прободох вещицата с края на тоягата. Мушнах я силно и продължих да я мушкам, докато тя накрая се свлече от брега и течението я отнесе в тъмнината.

Но все още не всичко бе свършило. Ами ако успееш да се измъкне от водата по-надолу по течението? Все още можеше да отиде в къщата на Костеливата Лизи. Трябваше да се погрижа това да не се случи. Знаех, че е погрешно да я убивам и че един ден тя вероятно щеше да се върне, по-силна от всякога, но няхах сребърна верига, затова не можех да я окова. Това, което имаше значение, беше

настоящето, а не бъдещето. Колкото и трудно да беше, знаех, че трябва да последвам реката и да навляза в дърветата.

Много бавно тръгнах по протежение на речния бряг, като спирах на всеки пет-шест крачки да се заслушам. Всичко, което чувах, беше вятърът, който въздишаше слабо из клоните горе. Беше много тъмно, само от време на време някой тъничък лъч лунна светлина успяваше да проникне през балдахина от листа, всеки лъч — подобен на дълго сребърно копие, забито в земята.

Третия път, когато спрях, се случи. Нямах предупреждение. Не чух нищичко. Просто го почувствах. Една ръка се плъзна нагоре по ботуша ми и преди да успея да се отместя, сграбчи здраво левия ми глезен.

Почувствах силата в тази хватка. Усещането беше, сякаш някой смазва глезена ми. Когато погледнах надолу, видях само чифт червени очи, отправени злобно към мен от тъмнината. Ужасен, сякаш забих тоягата надолу към невидимата ръка, която се бе вкопчила в глезена ми.

Бях твърде закъснял. Ръката дръпна силно глезена ми и паднах на земята. Ударът от падането изкара целия въздух от тялото ми. Кое то беше по-лошо — тоягата излетя от ръката ми, оставяйки ме незащитен.

Лежах там в продължение на миг-два, опитвайки се да си поема дъх, докато почувствах как ме повличат към брега на реката. Когато чух плискането, разбрах какво става. Майка Молкин ме използваше, за да се извлече от реката. Краката на вещицата се мятаха буйно във водата и разбрах, че ще се случи едното от две неща: тя или ще успее да се измъкне, или аз ще свърша в реката с нея.

Отчаяно опитващ се да се измъкна, се претърколих на лявата си страна, като извих глезена си, за да се отдръпна. Тя продължаваше да упорства, затова се претърколих отново и спрях с лице, притиснато към влажната пръст. Тогава видях тоягата, с по-дебелия ѝ край, лежащ в лъч лунна светлина. Беше твърде далече да я стигна, на около три-четири крачки.

Търкулнах се към нея. Търкулнах се отново и отново, забивайки пръстите си в меката земя, извивайки тялото си като тирбушон. Майка Молкин стискаше здраво глезена ми, но не можеше да стори друго. Долната половина от тялото ѝ още беше във водата, така че въпреки

голямата си сила тя не можеше да ми попречи да се претърколя и да я повлека през водата след мен.

Най-после стигнах до тоягата и мушнах силно с нея вещицата. Но собствената ѝ ръка се появи на лунната светлина и улови другия край.

Тогава си помислих, че всичко е приключило. Помислих си, че с мен е свършено, но за моя изненада Майка Молкин внезапно нададе много силен писък. Цялото ѝ тяло се вдърви, а очите ѝ се завъртяха в орбитите. После тя издаде дълга, дълбока въздишка и застина напълно неподвижно.

Стори ми се, че двамата лежахме там на речния бряг дълго време. Само моите гърди се повдигаха и спускаха, докато поемах въздух на големи, дълбоки глътки. Майка Молкин изобщо не помръдваше. Когато най-сетне го стори, не беше, за да си поеме дъх. Много бавно, едната ръка пусна глезена ми, а другата освободи тоягата и вещицата се плъзна надолу по брега в реката, влизайки във водата само с лек плисък. Не знаех какво се бе случило, но тя беше мъртва — сигурен бях в това.

Гледах как течението отнася тялото ѝ от брега и го запраща право в средата на реката. Все още осветена от луната, главата ѝ потъна. Беше си отишла. Беше си отишла и бе мъртва.

ГЛАВА 10

ГОРКИЯТ БИЛИ

След това почувствах такава слабост, че паднах на колене и след броени минути започна да ми се гади — толкова силно, колкото не ми се беше гадило никога преди. Напъвах се отново и отново, дори когато от устата ми вече не излизаше нищо освен жлъчка, напъвах се, докато усетих вътрешностите си разкъсани и сгърчени.

Най-накрая пристъпът свърши и успях да се изправам. Дори тогава мина дълго време, преди дишането ми да се нормализира, а тялото ми да спре да трепери. Просто исках да се върна в къщата на Прогонващия духове. Нима не бях направил достатъчно за една нощ?

Но не можех — детето беше в къщата на Лизи. Това ми подсказваха инстинктите ми. Детето беше в плен на вещица, способна на убийство. Следователно няхах избор. Нямаше никой друг освен мен и ако аз не помогнех, кой тогава? Трябваше да се отправя към къщата на Костеливата Лизи.

От запад се надигаше буря, тъмна назъбена редица от облаци, които се впираха като зъби в звездите. Вече съвсем скоро щеше да завали, но когато се отправих надолу по хълма към къщата, луната още се виждаше — пълна луна, толкова голяма, каквато не помнех да е била някога.

Тя хвърляше сянката ми пред мен, докато вървах. Гледах я как расте и ми се струваше, че колкото повече се приближавах до къщата, толкова по-голяма ставаше сянката. Бях вдигнал качулката си и носех тоягата на Прогонващия духове в лявата си ръка, така че сянката сякаш вече не беше моя. Тя продължи пред мен, докато падна върху къщата на Костеливата Лизи.

Тогава хвърлих поглед назад, почти очаквайки да видя Прогонващия духове, застанал зад мен. Нямаше го. Беше просто трик на светлината. Затова продължих, докато минах през отворената порта и влязох в двора.

Спрях за миг пред входната врата, за да помисля. Ами ако беше твърде късно и детето беше вече мъртво? Или ако изчезването му нямаше нищо общо с Лизи и само напразно се излагах на опасност? Умът ми продължаваше да разсъждава, но точно както и на брега на реката тялото ми знаеше какво да прави. Преди да успея да я спра, лявата ми ръка потропа силно три пъти с тоягата по дървото.

За няколко мига цареше тишина, последвана от звука на стъпки и внезапно покраднала се тъничка ивица светлина под вратата.

Когато вратата бавно се люшна и се отвори, отстъпих назад. За мое облекчение беше Алис. Държеше фенер на равна височина с главата си, така че едната половина от лицето ѝ беше осветена, докато другата беше в мрак.

— Какво искаш? — попита тя с глас, изпълнен с гняв.

— Знаеш какво искам — отвърнах. — Дойдох за детето. За детето, което сте откраднали.

— Не ставай глупак — изсъска тя. — Върви си, преди да е твърде късно. Отидоха да се срещнат с Майка Молкин. Може да се върнат всеки момент.

Внезапно заплака дете — тъничък хленч, идващ отнякъде в къщата. Така че се проврях покрай Алис и влязох вътре.

В тесния коридор потрепваше само една-единствена свещ, но самите стаи тънеха в тъмнина. Свещта беше необикновена — никога преди не бях виждал такава, направена от черен восък, — но въпреки това я грабнах и оставих слухът ми да ме насочи към правилната стая.

Отворих внимателно вратата. В стаята нямаше мебели, а детето лежеше на пода върху купчина слама и парцали.

— Как се казваш? — попитах, полагайки всички усилия да се усмихна. Подпрях тоягата си на стената и се приближих.

Детето спря да плаче и с олюляване се изправи на крака, бе с много широко отворени очи.

— Не се тревожи. Няма нужда да се плашиш — казах, опитвайки се да придам на гласа си възможно най-успокояващ тон. — Ще те заведа у дома при майка ти.

Сложих свещта на пода и вдигнах детето. То миришеше толкова лошо, колкото и останалата част от стаята, и беше изстинало и мокро. Гушнах го с дясната си ръка и го увих възможно най-добре с наметалото си.

Изведнъж детето проговори.

— Аз съм Томи — каза то. — Аз съм Томи.

— Е, Томи — казах, — имаме едно и също име. И аз се казвам Томи. Вече си в безопасност. Отиваш си у дома.

С тези думи взех тоягата си, влязох в коридора и излязох през предната врата. Алис стоеше в двора близо до портата. Фенерът беше угаснал, но луната още светеше и когато тръгнах към Алис, хвърли сянката ми върху стената на обора — огромна сянка, десет пъти по-голяма от мен.

Опитах се да подмина Алис, но тя застана точно на пътя ми, така че бях принуден да спра.

— Не се меси! — предупреди тя с глас, който беше почти ръмжене; зъбите ѝ проблеснаха бели и остри на лунната светлина. — Това изобщо не ти влиза в работата.

Не бях в настроение да губя време в спорове с нея и когато тръгнах право към Алис, тя не се опита да ме спре. Отстъпи назад, за да се махне от пътя ми, и се провикна след мен:

— Ти си глупак. Върни го, преди да е станало твърде късно. Ще те проследят. Никога няма да се измъкнеш.

Не си направих труда да отговоря. Дори не погледнах назад. Минах през портата и започнах да се изкачвам, за да се отдалеча от къщата.

Тогава заваля дъжд, силен и проливен, право в лицето ми. Беше от онзи дъжд, който татко наричаше „мокър дъжд“. Разбира се, всеки дъжд е мокър, но някои видове, изглежда, наистина успяват да те измокрят до кости по-добре и по-бързо от други. Този беше възможно

от най-мокрите и аз се отправих обратно към къщата на Прогонващия духове, колкото можех по-бързо.

Не бях сигурен дали дори там ще съм на сигурно място. Ами ако Прогонващия духове наистина беше мъртъв? Дали богъртът щеше все още да пази къщата и градината му?

Вече имах по-неотложни тревоги. Започнах да усещам, че ме преследват. Първия път, когато го почувствах, спрях и се ослушах, но нямаше нищо освен воя на вятъра и дъжда, който плющеше в дърветата и барабанеше по земята. Освен това не можех да видя кой знае какво, защото вече беше много тъмно.

Така че продължих с още по-големи крачки, надявайки се, че все още вървя в правилната посока. Веднъж се озовах срещу гъст, висок жив плет от глог и трябваше да направя дълго отклонение, за да намеря проход, като през цялото време чувствах, че опасността зад мен се приближава. Точно след като бях минал през малка гора, разбрах със сигурност, че там имаше някой. Изкачвайки се по един хълм, спрях да си поема дъх близо до билото му. Дъждът беше отслабнал за момент и погледнах отново надолу в тъмнината, към дърветата. Чух пукането и чупенето на клонки. Някой се движеше много бързо през гората към мен, без да го е грижа къде стъпва.

От хребета на хълма погледнах назад още веднъж. Първата мълния освети небето и земята отдолу и видях как две фигури излизат от дърветата и започват да се изкачват по склона. Едната беше женска, другата — със силуета на мъж, едър и снажен.

Когато гръмотевицата изтрещя отново, Томи започна да плаче.

— Не обичам гръмотевици! — изхленчи той. — Не обичам гръмотевици!

— Бурите не могат да те наранят, Томи — казах му, знаейки, че не беше вярно. Те плашеха и мен. Един от чичовците ми беше ударен от мълния, когато беше навън, опитвайки се да вкара в обора няколко говеда. Умря по-късно. Не е безопасно да си навън на открито в такова време. Но макар че мълниите ме ужасяваха, от тях имаше и полза. Те ми показваха пътя — всеки ярък проблясък осветяваше пътя ми на връщане към къщата на Прогонващия духове.

Скоро и дъхът започна да засяда в гърлото ми — смесица от страх и изтощение, докато се заставях да вървя по-бързо и по-бързо, просто надявайки се, че ще сме в безопасност веднага щом влезем в

градината на Прогонващия духове. Никой не се допускаше в дома на Прогонващия духове без покана — повтарях си това отново и отново, защото то беше единственият ни шанс. Само да стигнем там първи, богърът щеше да ни защити.

Приближавах дърветата с пейката под тях, с градината, очакваща ме оттатък, когато се подхлъзнах на мократа трева. Падането не беше тежко, но Томи заплака още по-силно. След като успях да го вдигна, чух някой да тича зад мен... с крака, удрящи по земята.

Хвърлих поглед назад, мъчейки се да си поема дъх. Това беше грешка. Преследвачът ми беше на около пет-шест крачки пред Лизи и ме настигаше бързо. Отново блесна мълния и видях долната половина на лицето му. Изглеждаше, сякаш от двете страни на устата му растяха рога, а докато тичаше, той движеше главата си ту на едната, ту на другата страна. Спомних си какво бях прочел в библиотеката на Прогонващия духове за мъртвите жени, които били намерени със смазани ребра. Ако Тъск ме хванеше, щеше да стори същото и с мен.

За момент бях като вкопан на място, но той започна да надава рев точно като бик и това ме накара отново да се раздвижа. Сега почти тичах. Щях да хукна с всичка сила, ако можех, но носех Томи и бях твърде изморен, с натежали и мудни крака, дъхът стържеше в гърлото ми. Всеки момент очаквах да бъда сграбчен изотзад, но подминах пейката, където Прогонващия духове често ми даваше уроци, а после, най-сетне, се озовах под първите дървета на градината.

Но дали бях в безопасност? Ако не бях, и с двама ни беше свършено, защото нямаше начин да успея да изпреваря Тъск до къщата. Спрях да тичам и успях да направя само няколко стъпки, преди да спра напълно, опитвайки се да си поема отново дъх.

Точно в този момент нещо се отърка в краката ми. Погледнах надолу, но беше прекалено тъмно, за да видя каквото и да било. Първо почувствах натиска, после чух нещо да мърка — дълбок пулсиращ звук, от който земята под краката ми започна да вибрира. Усетих как ме отмина и продължи да се движи към края на дърветата, заставайки между нас и преследвачите ни. Сега не чувах никакво тичане, но чух нещо друго.

Представете си гневния вой на разгневен котарак, стократно усилен. Беше смесица между пулсиращо ръмжене и писък, изпълващ въздуха с предупредителния си зов, звук, който можеше да бъде чул в

продължение на мили. Беше най-ужасяващият и заплашителен звук, който бях чувал някога, и тогава разбрах защо селяните никога дори не се приближаваха до къщата на Прогонващия духове. Този вик беше изпълнен със смърт.

Пресечеш ли тази граница, казваше той, ще ти изтръгна сърцето. Пресечеш ли тази граница, ще оглозгам костите ти, докато ги превърна в пухтия и кръв. Пресечеш ли тази граница, ще ти се прииска никога да не си се раждал.

Така че засега бяхме в безопасност. Досега костеливата Лизи и Тъск сигурно вече бяха обрнали обратно надолу по хълма. Никой нямаше да е толкова глупав, че да се спречка с богърта на Прогонващия духове. Нищо чудно, че имаха нужда от мен, за да нахранят Майка Молкин с кървавите кексчета.

В кухнята ни очакваха гореща супа и буен огън. Увих малкия Томи в топло одеяло и му дадох малко супа. По-късно свалих няколко възглавници и му приготвих легло близо до огъня. Той заспа като пън, докато аз слушах как вятърът вие навън, а дъждът потропва по прозорците.

Нощта беше дълга, но на мен ми беше топло и удобно и се чувствах спокоен в къщата на Прогонващия духове, която беше едно от най-сигурните места по целия широк свят. Сега знаех, че нищо неканено не може дори да влезе в градината, камо ли пък да прекрачи прага. Беше по-сигурна от крепост с високи бойници и широк крепостен ров с вода. Започнах да мисля за богърта като за свой приятел и при това — много могъщ приятел.

Точно преди пладне отнесох Томи долу в селото. Мъжете вече се бяха върнали от Лонг Ридж и когато отидох в къщата на месаря, в мига щом видях детето, изнурената му намръщена гримаса се превърна в широка усмивка. Накратко обясних какво се беше случило, навлизайки само в най-необходимите подробности.

След като свърших, той се намръщи отново.

— Трябва да се справим с тях веднъж завинаги — отсече той.

Не останах дълго. След като Томи бе предаден на майка си и тя ми беше благодарна за петнайсети път, стана очевидно какво щеше да се случи. Дотогава вече се бяха събрали трийсетина мъже от селото.

Някои от тях носеха тояги и здрави пръчки и мърмореха гневно за „убиване с камъни и изгаряне“.

Знаех, че нещо трябва да се направи, но не исках да бъда част от това. Въпреки всичко, което се беше случило, не можех да понеса мисълта Алис да пострада, затова отидох да се разходя по скалистите възвишения за около час, за да проясня ума си, преди бавно да се отправя обратно към къщата на Прогонващия духове. Бях решил да поседя на пейката и да се насладя на следобедното слънце, но там вече имаше някой.

Беше Прогонващия духове. В края на краищата беше невредим! До този момент бях избягвал да мисля какво да правя нататък. Искам да кажа — колко дълго щях да остана в къщата му, преди да реша, че няма да се върне? Сега всичко се беше уредило, защото той беше там, вирайки се през дърветата към мястото, от което се издигаше струйка кафяв дим. Изгаряха къщата на Костеливата Лизи.

Когато се приближих до пейката, забелязах голяма, пурпурна синина над лявото му око. Той ме видя, че поглеждам към нея и ми отправи уморена усмивка.

— В тази работа си създаваме много врагове — каза той, — и понякога трябва да имаш очи дори и на тила. И все пак нещата не се развива твърде зле, защото сега имаме един враг по-малко близо до Пендъл, за когото да се тревожим. Седни — каза той, като потупа мястото до себе си на скамейката. — Какво си намислил? Кажи ми какво става тук напоследък. Започни от началото и свърши накрая, без да пропускаш нищо.

Така и направих. Разказах му всичко. След като свърших, той се изправи и погледна надолу към мен — зелените му очи се възряха в моите много настоятелно.

— Ще ми се да бях знаел, че Лизи се е върнала. Когато затворих Майка Молкин в онази яма, Лизи си тръгна доста бързичко и не мислех, че някога ще има дързостта да си покаже отново лицето. Трябваше да ми кажеш, че си срещнал момичето. Това щеше да спести на всички много неприятности.

Сведох поглед, неспособен да го погледна в очите.

— Какво беше най-лошото, което се случи? — попита той.

В паметта ми, остър и ясен, се върна споменът как старата вещица сграбчи ботуша ми и се опита да се извлече от водата.

Спомних си писъка ѝ, докато се вкопчваше в края на тоягата на Прогонващия духове.

Когато му разказах за това, той въздъхна продължително и дълбоко.

— Сигурен ли си, че беше мъртва? — попита той.

Свих рамене.

— Не дишаше. После течението отнесе тялото ѝ до средата на реката и го отвлече.

— Е, било е лоша работа, спор няма — каза той, — и споменът за това ще остане в паметта ти до края на живота ти, но ще трябва да живееш с него. Имаш късмет, че си взел със себе си най-малката ми тояга. В крайна сметка това те е спасило. Направена е от самодивско дърво, най-полезното дърво, когато си имаш работа с вещици. Обикновено не би смутило една толкова стара и толкова силна вещица, но тя се е намирала в течаща вода. Така че си имал късмет, но си се справил добре за нов чирак. Показал си кураж, истински кураж, и си спасил живота на едно дете. Но си допуснал две по-сериозни грешки.

Наведох глава. Мислех си, че вероятно бях допуснал повече от две, но нямаше да споря.

— Най-сериозната ти грешка е била, че си убил онази вещица — каза Прогонващия духове. — Трябваше да бъде доведена тук. Майка Молкин е толкова силна, че би могла дори да се освободи от костите си. Това става много рядко, но може да се случи. Духът ѝ може да се роди отново на този свят заедно с всичките ѝ спомени. После ще дойде да търси теб, момче, и ще иска отмъщение.

— Обаче това би отнело години, нали? — попитах. — Едно новородено бебе не може да направи кой знае какво. Тя ще трябва първо да порасне.

— Това е най-лошата част от всичко — каза Прогонващия духове. — Може да се случи по-скоро, отколкото мислиш. Духът ѝ може да завземе нечие друго тяло и да го използва като свое собствено. Това се нарича „обсебване“ и е лоша работа за всички засегнати. След това никога няма да знаеш кога и от коя посока ще дойде опасността.

Тя може да обсеби тялото на млада жена, девойка с ослепителна усмивка, която ще спечели сърцето ти, преди да ти вземе живота. Или пък да използва красотата си, за да подчини на волята си някой силен мъж — рицар или съдия, който ще нареди да те хвърлят в тъмница,

където ще си на нейната милост. Пък и времето ще бъде на нейна страна. Тя може да нападне, когато не съм тук да ти помогна — може би след години, когато отдавна си преминал разцвѣта си, когато зрението ти отслабва, а ставите ти започват да скърцат.

Но има и друг вид обсебване — такова, което е по-вероятно в този случай. Много по-вероятно. Виждаш ли, момче, има проблем да държиш жива вещица, пленена в яма, по този начин. Особено някоя толкова могъща, която е прекарала дългия си живот в правене на магия с кръв. Сигурно се е хранила с червеи и други слугести създания, чиято влага постоянно се е просмуквала в плътта ѝ. Така че по същия начин, както едно дърво може бавно да бъде вкаменено и превърнато в скала, нейното тяло сигурно е започнало бавно да се променя. Сграбчването на тоягата от самодивско дърво сигурно е накарало сърцето ѝ да спре, изтласквайки я през бариерата към смъртта, а това, че реката я е отнесла, може да е ускорило процеса.

В този случай тя все още ще е обвързана с костите си като повечето други злонамерени вещици, но поради огромната си сила ще е в състояние да раздвижи мъртвото си тяло. Виждаш ли, момче, тя ще е това, което наричаме *уика*. Това е стара дума от Графството, която без съмнение ти е позната. Точно както косата може да бъде нападната от въшки, сега мъртвото ѝ тяло е измъчвано от злия ѝ дух. То ще се гърчи като купа с ларви и тя ще пълзи, ще се плъзга или ще се влачи към избраната си жертва. И вместо да е твърдо като вкаменено дърво, мъртвото ѝ тяло ще бъде меко и гъвкаво, способно да се провре и в най-тесното пространство. Способно да се провре в нечий нос или ухо и да обсеби тялото му.

Има само два начина да се увериш, че една толкова могъща вещица като Майка Молкин не може да се върне. Първият е да я изгориш. Но никой не бива да понася такава болка. Другият начин е толкова ужасен, че дори не мога да мисля за него. Това е метод, за който малцина са чували, защото се е практикувал отдавна, в една страна далече отвъд морето. Според техните древни книги, ако изядеш сърцето на вещица, тя не може никога да се върне. И трябва да го изядеш сурово.

Ако приложим който и да е от двата метода, не сме по-добри от вещицата, която убиваме — каза Прогонващия духове. — И двата са варварски. Единствената алтернатива, която остава, е ямата. Това също

е жестоко, но го правим, за да предпазим невинните, онези, които ще са нейни бъдещи жертви. Е, момче, така или иначе, сега тя е свободна. Със сигурност ни чакат неприятности, но не можем да направим много сега, когато е свободна. Просто ще трябва да бъдем нащрек.

— Аз ще съм добре — казах. — Ще се справя някак.

— Е, по-добре за начало да се научиш как да се държиш с богърт — каза Прогонващия духове, като поклати печално глава. — Това е била другата ти голяма грешка. По цяла свободна неделя всяка седмица? Това е твърде щедро! Във всеки случай какво да правим по този въпрос? — попита той, сочейки към тънка струйка дим, която все още се виждаше слабо на югоизток.

Свих рамене.

— Предполагам, че сигурно вече всичко е свършило — казах. — Имаше множество гневни селяни и говореха за убиване с камъни.

— Свършено? Не вярвай на това, момче. Вещица като Лизи има по-добро обоняние от което и да е ловно куче. Може да подуши нещата още преди да се случат и сигурно е изчезнала много преди някой да се приближи. Не, сигурно е избягала обратно в Пендъл, където живеят повечето от пасмината. Би трябвало да я последваме сега, но съм на път от дни и съм твърде уморен, а краката ми — твърде подбити и трябва да събера сили. Но не можем да оставим Лизи свободна твърде дълго или тя ще започне отново да злосторничи. Ще трябва да тръгна след нея преди края на седмицата, а ти ще ме придружиш. Няма да е лесно, но не е зле да свикваш с идеята. Но най-важното е да ме последваш...

Докато тръгвах след него, забелязах, че накуцваше леко и вървеше по-бавно от обикновено. Така че каквото и да се беше случило на хълма в Пендъл, то не беше минало без поражения за него. Той ме въведе в къщата, нагоре по стълбите и вътре в библиотеката, като спря пред най-далечните лавици, онези близо до прозореца.

— Обичам да държа книгите си в библиотеката си — каза той — и предпочитам библиотеката ми да се увеличава, а не да намалява. Но заради случилото се, ще направя изключение.

Посегна нагоре, взе една книга от най-горния рафт и ми я подаде.

— Ти се нуждаеш от това повече, отколкото аз — рече. — Много повече.

Като за книга, не беше много голяма. Беше дори по-малка от тефтера ми. Като повечето книги на Прогонващия духове беше подвързана с кожа и заглавието ѝ бе напечатано както на предната корица, така и на гръбчето. То гласеше: „Обсебване: Прокълнатите, Замаяните и Отчаяните“.

— Какво означава заглавието? — попитах.

— Каквото пише, момче. Точно каквото гласи. Прочети книгата и ще разбереш.

Когато отворих книгата, бях разочарован. Вътре, всяка дума на всяка страница беше напечатана на латински — език, който не можех да чета.

— Изучи я добре и я носи със себе си винаги — каза Прогонващия духове. — Това е основополагащият труд по тези въпроси.

Сигурно ме бе видял да се намръщвам, защото се усмихна и заби пръст в книгата.

— „Основополагащ“ означава, че досега това е най-добрата книга, писана някога за обсебването, но тази тема е много трудна и книгата е била написана от млад мъж, който тепърва имал много да учи. Така че това не е последната дума по темата и има още много за откриване. Прелисти до задните страници на книгата.

Направих каквото ми каза и открих, че последните десетина страници са празни.

— Ако откриеш нещо ново, тогава просто го запиши там. Всичко, дори най-дребното, е от помощ. И не се притеснявай, че е на латински. Ще започна с уроците ти веднага щом се нахраним.

Влязохме за следобедното си ядене, което беше свършено приготвено. Докато преглъщах последната си хапка, нещо се размърда под масата и започна да се търка в краката ми. Внезапно се чу звук от мъркане. Постепенно ставаше все по-силен и по-силен, докато всички блюда и чинии в бюфета задрънчаха.

— Нищо чудно, че е щастлив — каза Прогонващия духове, клатейки глава. — Един свободен ден годишно щеше да е по-сполучливо решение! И все пак не се безпокой, това е работа, както обикновено, и животът си продължава. Донеси си тефтера, момче, доста имаме да свършим днес.

Така че последвах Прогонващия духове надолу по пътеката до скамейката, отпусих шишенцето с мастило, топнах перодръжката си и се приготвих да си водя бележки.

— След като са издържали изпитанието в Хоршоу — каза Прогонващия духове, като закуцука нагоре-надолу пред пейката, — обикновено се опитвам да въведа чираците си в работата възможно най-внимателно. Но сега, след като си се изправял лице в лице с вещица, знаеш колко трудна и опасна може да бъде работата и мисля, че си готов да разбереш какво се случи с последния ми чирак. Свързано е с богъртите — темата, която изучаваме — така че не е зле да си извадиш поука. Намери чиста страница и запиши като заглавие следното...

Направих каквото ми каза. Написах: „Как да обвържеш богърт“. После, докато Прогонващия духове разказваше историята, започнах да си водя бележки, бързайки да не изоставам от говоренето му, както обикновено.

Вече знаех, че обвързването на богърт изискваше много тежка работа, която Прогонващия духове наричаше „полагане“. Първо трябваше да се изкопае яма възможно най-близо до корените на голямо, завършило развитието си дърво. След цялото копаене, което Прогонващия духове ме беше карал да върша, останах изненадан да науча, че един Прогонващ духове рядко копае сам ямата. Подобно нещо се правеше само ако бе напълно неотложно. За това обикновено се грижеха специален копач и помощникът му.

После трябваше да се наеме каменоделец да изсече дебела каменна плоча, която да се положи върху ямата като надгробен камък. Беше много важно камъкът да е изсечен в точния размер, за да запечата добре ямата. След като долният край на камъка и вътрешността на ямата се покриеха със смес от желязо, сол и здраво лепило, идваше времето богъртът да бъде вкаран успешно вътре.

Това не беше особено трудно. Кръвта, млякото или съчетание от двете вършеха работа всеки път. Истински трудната част беше да наместиш камъка, докато богъртът се хранеше. Успехът зависеше от това, колко добър помощник ще наемеш.

Най-добре беше да разполагаш с каменоделец, който да стои наблизко, и двама души за спускането на камъка, които използваха

вериги, контролирани от подемно устройство, поставено над ямата, за да спуснат камъка долу бързо и благополучно.

Това била грешката, която Били Брадли допуснал. Било късна зима, времето било противно... и Били бързал да се върне в топлото си легло. Затова работел през куп за грош.

Използвал местни работници, които не били вършили такава работа преди. Каменоделецът бил отишъл да вечеря, обещавайки да се върне до час, но Били нямал търпение и не му се чакало. Вкарал богърта в ямата без особени проблеми, но се натъкнал на трудности с каменната плоча. Нощта била влажна и плочата се хлъзнала, затискайки лявата му ръка под ръба си.

Веригата заяла, така че не могли да повдигнат камъка, и докато работниците се борели с нея, а единият от тях се върнал тичешком да доведе каменоделеца, богъртът, разярен, че е хванат в капан под камъка, взел да напада пръстите на Били. Нали разбираш, бил един от най-опасните богърти. Наричат ги „Разкъсващи“ и обикновено се прехранват само с добитък, но този обичал човешка кръв.

До полагането на камъка минал почти половин час, а дотогава било твърде късно. Богъртът бил отхапал пръстите на Били чак до второто кокалче и се заел да смуче кръвта от тялото му. Писъците му от болката заглъхнали до хленч, а когато освободили ръката му, останал бил само палецът. Скоро след това умрял от шок и от загуба на кръв.

— Това беше тъжна работа — каза Прогонващия духове. — Сега той е погребан под живия плет, точно извън църковния двор в Лейтън — онези, които вършат нашия занаят, нямат право да положат костите си в осветена земя. Това се случи само преди малко повече от година и ако Били беше оживял, сега нямаше да разговарям с теб, защото той щеше още да е мой чирак. Горкият Били, той беше добро момче и не заслужаваше това, но тази работа е опасна и ако не се върши правилно...

Прогонващия духове ме погледна тъжно, после сви рамене.

— Поучи се от това, момче. Нужни са ни кураж и търпение, но преди всичко, никога да не прибързваме. Използваме ума си, мислим внимателно, после правим каквото трябва да се направи. При обичаен ход на събитията никога не изпращам някой чирак сам, докато първата година от обучението му не приключи. Освен ако, разбира се — добави

той с лека усмивка, — не поеме нещата в собствените си ръце. Пък и тогава трябва да съм сигурен, че е готов за това. Както и да е, всичко по реда си — каза той. — Сега е време за първия ти урок по латински...

ГЛАВА 11

ЯМАТА

Случи се точно три дни по-късно...

Прогонващия духове ме беше пратил долу в селото да прибера седмичните продукти. Беше много късно следобед и когато излязох от къщата му, понесъл празния чувал, сенките вече започваха да се удължават.

Когато наближих оградата със стъпалата, видях някой да стои точно досами дърветата близо до горния край на тясната уличка. Когато осъзнах, че беше Алис, сърцето ми заби по-бързо. Какво правеше тя тук? Защо не беше отишла в Пендъл? И ако тя беше още тук, как стояха нещата с Лизи?

Забавих ход, но трябваше да мина покрай нея, за да стигна до селото. Можех да се върна и да хвана по-дълъг маршрут, но не исках да ѝ доставям удоволствието да си мисли, че ме е страх от нея. Дори така, след като се прехвърлих през оградата, останах от лявата страна на уличката, придържайки се плътно към високия жив плет от глог, точно до ръба на дълбоката канавка, която се простираше по дължината му.

Алис стоеше в полумрака и само върховете на остриите ѝ обувки се подаваха на слънчевата светлина. Направи ми знак да се приближа, но аз се държах на разстояние, оставайки на цели три крачки от нея. След всичко случило се ни най-малко ѝ няхах доверие, но все пак се радвах, че не беше изгорена или пребита с камъни.

— Дойдох да се сбогувам — каза Алис, — и да те предупредя: никога да не минаваш близо до Пендъл. Там отиваме. Лизи има роднини, които живеят там.

— Радвам се, че си се измъкнала — казах, като спрях и се обърнах така, че да гледам право към нея. — Видях дима, когато изгаряха къщата ви.

— Лизи знаеше, че идват — отвърна Алис, — така че се измъкнахме много преди това. Теб обаче не те подуши, нали? Въпреки това знае какво си направил на Майка Молкин, но разбра едва след като се случи. Изобщо не те подуши и това я тревожи. И каза, че сянката ти имала странен мирис.

Разсмях се гласно на това. Искам да кажа, беше безумно. Как можеше една сянка да има мирис?

— Не е смешно — рече обвинително Алис. — Няма нищо за смях. Тя подуши сянката ти само върху стената на обора. Аз всъщност я видях и изобщо не беше наред. Луната показва истината за теб.

Внезапно тя дойде две крачки по-близо, пристъпвайки в слънчевата светлина, после се надвеси леко напред и ме подуши.

— Наистина миришеш странно — каза, сбръчквайки нос. Отстъпи бързо назад и внезапно доби изплашено изражение.

Усмяхнах се и възприех дружелюбния си тон.

— Виж — казах, — не отивай в Пендъл. Без тях си по-добре. Те са лоша компания.

— За мен лошата компания няма значение. Няма да ме промени, нали? Аз вече съм лоша. Лоша отвътре. Няма да повярваш каква съм била и какви неща съм направила. Съжалявам — каза тя. — Отново бях лоша. Просто не съм достатъчно силна, за да кажа „не“...

Внезапно, твърде късно, осъзнах истинската причина за страха върху лицето на Алис. Не бях аз този, от когото се плашеше. А от онова, което стоеше точно зад мен.

Нищо не бях виждал и нищо не бях чул. Когато успях, вече беше твърде късно. Без предупреждение празният чувал беше изтръгнат от ръката ми и метнат върху главата и раменете ми и всичко потъмня. Силни ръце ме сграбчиха, притискайки ръцете ми отстрани до тялото. Борих се в продължение на няколко мига, но бе безполезно — вдигнаха ме и ме понесоха с такава лекота, както работник във ферма носи чувал с картофи. Докато ме носеха, чух гласове — гласът на

Алис, а после глас на жена. Предположих, че беше Костеливата Лизи. Онзи, който ме носеше, само изсумтя, така че това трябва да бе Тъск.

Алис ме беше подмамила в капан. Всичко беше внимателно планирано. Сигурно се бяха крили в канавката, когато заслизах надолу по хълма от къщата.

Бях уплашен, по-уплашен от когато и да било преди в живота си. Искам да кажа — бях убил Майка Молкин, а тя беше баба на Лизи. Така че какво ли щяха да ми направят сега?

След около час ме пуснаха на земята толкова тежко, че ми изкараха целия въздух от дробовете.

В мига, щом можех отново да дишам, започнах да се боря да се освободя от чувала, но някой ме удари два пъти по гърба — удари ме толкова силно, че останах съвсем неподвижен. Бих направил всичко, за да избегна нов подобен удар, така че лежах там, едва осмелявайки се да дишам, докато остро болезнено усещане бавно затихна до тъпа болка.

Тогава ме вързаха с въже, като го пристегнаха върху чувала, около ръцете и главата ми, и го вързаха здраво на възел. После Лизи каза нещо, което ме смрази до кости.

— Готово, вързахме го достатъчно сигурно. Вече можеш да започваш да копаеш.

Лицето ѝ се приближи до моето, така че можах да усетя противния ѝ дъх през брезента на чувала. Беше като дъха на куче или котка.

— Е, момче — каза тя. — Какво е чувството да знаеш, че никога повече няма да видиш дневната светлина?

Когато чух далечния звук от копаене, започнах да треперя от страх. Спомних си разказа на Прогонващия духове за жената на миньора, особено най-ужасната част от всичко, когато тя беше лежала там парализирана, без да може да извика, докато съпругът ѝ копаел гроба ѝ. Сега това щеше да се случи на мен. Щях да бъда погребан жив и бих сторил всичко само за да зърна отново дневната светлина, дори за миг.

Отначало, когато срязаха въжетата ми и дръпнаха чувала от мен, изпитах облекчение. Дотогава слънцето вече се беше снишило, но

погледнах нагоре и можах да видя звездите с изтъняващата луна ниско над дърветата. Почувствах вятъра върху лицето си и чувството никога не ми се бе струвало толкова хубаво. Чувството ми на облекчение обаче не продължи повече от няколко мига, защото започнах да се питам какво точно са наумили за мен. Не можех да се сетя за нищо лошо от това да бъда погребан жив, но Костеливата Лизи вероятно можеше.

Честно казано, когато видях Тъск отблизо за първи път, съвсем не ми се стори толкова страшен, колкото очаквах. В известен смисъл бе изглеждал по-ужасно през нощта, когато ме преследваше. Не беше толкова стар, колкото Прогонващия духове, но лицето му беше набраздено и обветрено, а гъста мазна сива коса покриваше главата му. Зъбите му бяха твърде големи, за да се поберат в устата му, което означаваше, че никога не можеше да я затвори както трябва, а два от тях се извиваха нагоре като жълти бивни от двете страни на носа му. Освен това беше едър и много космат, с яки мускулести ръце. Бях почувствал тази хватка и си бях помислил, че е достатъчно ужасна, но знаех, че той има в онези рамене сила да ме стисне толкова здраво, че целият въздух да излезе от тялото ми, а ребрата ми да се строшат.

Тъск носеше затъкнат в колана си голям крив нож с връх, който изглеждаше много остър. Но най-ужасното нещо в него бяха очите му. Те бяха напълно безизразни. Сякаш в главата му нямаше нищо живо. Той беше просто нещо, което се подчиняваше на Костеливата Лизи дори без да мисли. Знаех, че би изпълнил безпрекословно всичко, което му кажеше тя, независимо колко ужасно беше.

Колкото до Костеливата Лизи, тя изобщо не беше кльощава и знаех, от това, което бях прочел в библиотеката на Прогонващия духове, че вероятно я наричаха така, защото използва магия с кости. Вече бях подушил дъха ѝ, но с един поглед никога не бихте я взели за вещица. Тя не беше като Майка Молкин, цялата съсухрена от старост, приличаща на нещо, което бе вече мъртво. Не, Костеливата Лизи беше просто по-възрастно копие на Алис. Вероятно не по-стара от трийсет и пет години, тя имаше хубави кафяви очи и коса, черна като тази на племенницата си. Носеше зелен шал и черна рокля, пристегната спретнато на тънката ѝ талия с тесен кожен колан. Определено имаше семейна прилика — с изключение на устата ѝ. Не заради формата ѝ, а заради начина, по който я движеше; начинът, по който се кривеше и се

изпъваше в зловна гримаса, когато говореше. Друго, което забелязах, беше, че тя изобщо не ме гледаше в очите.

Алис не беше такава. Тя имаше красива уста, която все още можеше да се усмихва, но тогава осъзнах, че накрая щеше да стане точно същата като Костеливата Лизи.

Алис ме беше измамила. Тя беше причината да съм тук, а не здрав и читав обратно в къщата на Прогонващия духове, наслаждавайки се на вечерята си.

При едно кимване от Костеливата Лизи, Тъск ме сграбчи и върза китките ми зад гърба. После ме хвана здраво за ръката и ме повлече през дърветата. Най-напред видях могилата от тъмна пръст, после дълбоката яма до нея и усетих мократа, глинеста воня на прясно обърната пръст. Имаше някак едновременно мъртвешки и жив мирис, с изкарани на повърхността неща, чието място всъщност бе дълбоко под земята.

Ямата вероятно беше дълбока повече от седем стъпки, но за разлика от онази, в която Прогонващия духове беше държал Майка Молкин, беше с неправилна форма, просто голяма дълбока дупка със стръмни стени. Помия как си помислих, че с всичките упражнения, които бях направил, можех да изкопая далеч по-добра.

В този момент луната ми показва нещо друго — нещо, което бих предпочел да не виждам. На около три крачки разстояние, вляво от ямата, имаше неправилен четириъгълник от прясно разкопана пръст. Изглеждаше точно като нов гроб.

Без да имам време дори да започна да се тревожа за това, бях завлечен право до ръба на ямата и Тъск насила наклони главата ми назад. Зърнах лицето на Костеливата Лизи близо до моето, натикаха нещо твърдо в устата ми и изляха в гърлото ми студена течност с горчив вкус. Беше противна на вкус и изпълни догоре устата и гърлото ми, като се разля и дори изблизна от носа ми, така че започнах да се давя, задъхвайки се и мъчейки се да си поема дъх. Опитах се да я изплюя, но Костеливата Лизи стисна силно ноздрите ми с палец и показалец, така че, за да дишам, първо трябваше да преглътна.

След като това бе направено, Тъск пусна главата ми и отново стисна лявата ми ръка. Тогава видях какво бяха излели насила в устата ми — Костеливата Лизи го вдигна да го видя. Беше малка бутилка, направена от тъмно стъкло. Бутилка с дълго, тясно гърло. Тя я обърна

така, че гърлото ѝ сочеше към земята и няколко капки паднаха върху пръстта. Останалото беше вече в стомаха ми.

Какво бях изпил? Отровила ли ме беше?

— Това ще държи очите ти широко отворени, момче — каза тя със зловна усмивка. — Не бихме искали да задремеш, нали? Не бихме искали да пропуснеш нищо.

Без предупреждение Тъск ме люшна и ме метна силно към ямата и стомахът ми се преобърна, докато падах в пространството. Приземих се тежко, но земята на дъното беше мека и макар че падането ми изкара въздуха, бях невредим. Така че се извърнах да погледна нагоре към звездите, мислейки си, че в крайна сметка щях да бъда погребан жив. Но вместо пълна лопата с пръст, падаща към мен, видях надолу да надзъртат очертанията на главата и раменете на Костеливата Лизи — силует, очертан на фона на звездите. Тя започна да напява нещо със странен гърлен шепот, макар че не можех да доловя самите думи.

След това тя протегна ръце над ямата и видях, че държи по нещо във всяка ръка. Надавайки странен вик, тя разтвори длани и двете бели неща паднаха към мен, приземявайки се в калта близо до коленете ми.

На лунната светлина видях ясно какво представляват. Сякаш сияеха. Тя беше пуснала в ямата две кости. Кости от палци — виждах кокалчетата.

— Наслади се на последната си нощ на тази земя, момче — провикна се тя надолу към мен. — Но не се тревожи, няма да си самотен, защото ще те оставя в добра компания. Мъртвият Били ще дойде да си потърси костите. Точно в съседство е, така че не му се налага да изминава твърде далечен път. Скоро ще е при теб, а вие двамата имате много общи неща. Той беше предишният чирак на Стария Грегъри и няма да му се понрави много, че си заел мястото му. После, точно преди зазоряване, ще ти направим едно последно посещение. Ще дойдем да приберем костите ти. Те са специални, тези твои кости, дори по-добри от тези на Били, а като ги вземем пресни, ще са най-полезните, които са ми попадали от дълго време насам.

Лицето ѝ се отдръпна и чух отдалечаващи се стъпки.

Значи това щеше да ми се случи. Ако Лизи искаше костите ми, това означаваше, че ще ме убие. Спомних си големия нож със закривено острие, който Тъск носеше в колана си, и се разтрепери.

Преди това предстоеше да се изправя лице в лице с мъртвия Били. Когато бе казала: „Точно в съседство“, тя трябва да бе имала предвид новия гроб до ямата. Но Прогонващия духове беше казал, че Били Бродли е погребан точно извън черковния двор в Лейтън. Лизи сигурно бе изкопала тялото му, отсякла палците му и заровила останалата част от него тук сред дърветата. Сега той щеше да дойде да си вземе обратно палците.

Дали Били Бродли щеше да иска да ме нарани? Никога не му бях сторил нищо лошо, но вероятно му е харесвало да е чирак на Прогонващия духове. Може би бе чакал с нетърпение да приключи обучението си и сам да стане прогонващ духове. Сега аз бях взел това, което някога бе имал. Не само това — ами заклинанието на Костеливата Лизи? Може би той си мислеше, че аз му бях отсякъл палците и ги бях хвърлил в ямата...

Успях да се надигна на колене и прекарах следващите няколко минути в отчаяни опити да си развържа ръцете. Беше безнадеждно. От усилията ми въжето сякаш се затягаше още повече.

Освен това се чувствах странно — замаян и с пресъхнала уста. Когато погледнах нагоре към звездите, те ми се сториха много ярки и всяка си имаше близнак. Ако се съсредоточах силно, можех да накарам двойните звезди отново да станат единични, но щом се отпуснех, те се разделяха. Гърлото ми гореше, а сърцето ми блъскаше три-четири пъти по-бързо от обичайното си темпо.

Продължавах да мисля за онова, което Костеливата Лизи бе казала. Мъртвият Били щеше да дойде да намери костите си. Кости, които лежаха в калта на по-малко от две крачки от мястото, където бях коленичил. Ако ръцете ми бяха свободни, щях да ги запратя вън от ямата.

Внезапно видях леко движение от лявата си страна. Ако стоях прав, щеше да е точно на едно ниво с главата ми. Вдигнах поглед и загледах как една продълговата, закръглена, бяла, напомняща за ларва глава, изникна от едната страна на ямата. Създанието беше далеч, далеч по-голямо от всеки червей, който бях виждал преди. Сляпата му, разплута глава бавно се движеше в кръг, докато с гърчене измъкваше навън останалата част от тялото си. Какво можеше да е това? Дали беше отровно? Можеше ли да хапе?

И тогава проумях. Беше гробищен червей, от онези, които се промъкваха в ковчезите! Сигурно нещо, което бе живяло в ковчеза на Били Брадли, станало охранено и лъскаво. Нещо бяло, което никога не е виждало дневна светлина!

Потръпнах, когато гробищният червей излезе, гърчейки се, от тъмната пръст и се плъосна в калта до краката ми. После го изгубих от поглед, когато бързо се зарови под повърхността.

Тъй като бе толкова голям, белият червей беше разместил доста пръст от стената на ямата, оставяйки след себе си дупка, подобна на тесен тунел. Гледах я, ужасен, но омаян, защото вътре в нея се движеше нещо друго. Нещо, разравящо пръстта, която се сипеше като водопад от дупката и образуваше растяща могила от пръст.

Това, че не знаех какво е, влошаваше положението. Трябваше да видя какво има вътре, така че с мъка се изправих на крака. Залитнах, отново почувствал се замаян, звездите започнаха да се въртят. Едва не паднах, но успях да направя една крачка, залитайки напред, така че бях близо до тесния тунел, който сега бе почти точно на едно ниво с главата ми.

Когато погледнах вътре, ми се прищя да не бях.

Видях кости. Човешки кости. Кости, които бяха свързани помежду си. Кости, които се движеха. Две ръце без палци. Едната — без пръсти. Кости, жвакащи в калта, влачещи се към мен през меката пръст. Ухилен череп със зейнали зъби.

Беше мъртвият Били, но вместо очи на погледа ми отвърнаха черните му очни орбити — кухи и празни. Когато една бяла, лишена от плът ръка се появи на лунната светлина и посегна рязко към лицето ми, отстъпих назад, като едва не паднах, хълцайки от страх.

В този момент, точно когато си мислех, че ще обезумея от ужас, въздухът внезапно стана много по-студен и усетих нещо от дясната си страна. Към мен в ямата се беше присъединил още някой. Някой, който стоеше там, където беше невъзможно да стои. Половината му тяло се виждаше, другата половина беше забита в стената от пръст.

Беше момче, не много по-голямо от мен. Можех да видя само лявата му страна, защото останалата част от него беше някъде отзад, все още в пръстта. С такава лекота, сякаш прекрачваше през праг на врата, той извърна дясното си рамо към мен и останалата част от

тялото му влезе в ямата. Той ми се усмихна. Топла, дружелюбна усмивка.

— Разликата между събуждането и сънуването — каза той. — Това е един от най-трудните за усвояване уроци. Научи го сега, Том, научи го сега, преди да е твърде късно...

За първи път забелязах ботушите му. Изглеждаха много скъпи и бяха изработени от най-добрата висококачествена кожа. Бяха точно като ботушите на Прогонващия духове.

Тогава той повдигна ръце от двете страни на главата си с насочени навън длани. Палецът на дясната му ръка липсваше, а лявата ръка бе изцяло без пръсти.

Бе призракът на Били Брадли.

Той скръсти ръце на гърдите си и отново се усмихна. Докато избледняваше и изчезваше, Били изглеждаше щастлив и спокоен.

Разбрах точно какво ми беше казал. Не, не спях, но в известен смисъл сънувах. Сънувах онзи мрачен сън, излязъл от бутилката, която Лизи беше натикала насила в устата ми.

Когато се обърнах назад да погледна дупката, тя беше изчезнала. Никога не беше имало пълзящ към мен скелет. Нито пък гробищен червей.

Отварата сигурно е била някаква отрова — нещо, което затруднява определянето на разликата между будното състояние и сънуването. Това ми беше дала Лизи. То беше накарало сърцето ми да бие по-бързо и направило така, че да ми е невъзможно да заспя. Беше държало очите ми широко отворени, но освен това ги беше накарало да виждат неща, които не бяха там в действителност.

Скоро след това звездите изчезнаха и заваля пороен дъжд. Беше дълга неудобна студена нощ и непрекъснато мислех какво ли щеше да ми се случи преди зазоряване. Колкото повече приближаваше да съмне, толкова по-зле се чувствах.

Около час преди изгрев-слънце дъждът намаля до лек ръмеж, а после напълно престана. Отново можех да видя звездите и сега те вече не ми изглеждаха двойни. Бях подгизнал и ми беше студено, но гърлото ми вече не гореше.

Когато над главата ми се появи лице, което гледаше надолу в ямата, сърцето ми запрепуска, защото си помислих, че е Лизи, дошла да прибере костите ми. Но за мое облекчение беше Алис.

— Лизи ме прати да видя как се справяш — извика тя тихо надолу. — Били идва ли вече?

— Дойде и си отиде — отвърнах ѝ гневно.

— Никога не съм имала намерение това да се случи, Том. Само да не се беше намесил, всичко щеше да е наред.

— Да е наред? — казах. — Досега още едно дете щеше да е мъртво, а също и Прогонващия духове, ако бяхте постигнали своето. А в онези кексчета имаше кръв на бебе. На това ли казваш „наред“? Идваш от семейство на убийци и самата ти си убийца!

— Не е вярно. Това не е вярно! — възрази Алис. — Нямаше бебе. Всичко, което направих, беше да ти дам кексчетата.

— И така да е било — настоях, — ти знаеше какво ще направят след това. И щеше да позволиш това да се случи.

— Не съм толкова силна, Том. Как можех да го спра? Как можех да спра Лизи?

— Аз избрах какво искам да направя — казах ѝ. — Но какво ще избереш ти, Алис? Магия с кости или магия с кръв? Кое? Кое ще бъде?

— Няма да правя никое от двете. Не искам да съм като тях. Ще избягам. Веднага щом успея, ще се махна.

— Ако наистина го мислиш, то помогни ми сега. Помогни ми да изляза от ямата. Можем да избягаме заедно.

— Сега е твърде опасно — каза Алис. — Ще избягам по-късно. Може би след седмици, когато не го очакват.

— Искаш да кажеш, след като съм мъртъв. Когато имаш повече кръв по ръцете си...

Алис не отговори. Чух я как започна да плаче тихичко, но точно когато си мислех, че е на косъм да промени решението си и да ми помогне, тя си тръгна.

Седях там в ямата, мислейки с ужас какво ли щеше да ми се случи, спомняйки си обесените мъже и сега знаейки точно как са се чувствали, преди да умрат. Разбрах, че никога няма да се прибера у дома. Никога няма да видя отново семейството си. Почти бях изоставил всяка надежда, когато до ямата се приближиха стъпки. Изправих се на крака, ужасен, но отново беше Алис.

— О, Том, съжалявам — каза тя. — Те острят ножовете си...

Най-ужасният момент приближаваше и знаех, че имам само един шанс. Единствената ми надежда беше Алис.

— Ако наистина съжаляваш, тогава ще ми помогнеш — казах меко.

— Нищо не мога да направя — проплака тя. — Лизи може да се обърне срещу мен. Тя ми няма доверие. Мисли, че съм мекушава.

— Върви да вземеш господин Грегъри — казах. — Доведи го тук.

— Не е ли твърде късно за това? — каза Алис, като клатеше глава. — Костите, взети посред бял ден, не са от полза на Лизи. Никаква работа не вършат. Най-доброто време за вземане на кости е точно преди да се покаже слънцето. Така че ще дойдат за теб след няколко минути. Това е всичкото време, с което разполагаш.

— Тогава ми намери нож — помолих я.

— Няма полза от това — рече тя. — Прекалено са силни. Не можеш да се биеш с тях, нали?

— Не — съгласих се. — Искам го, за да срежа въжето. Ще бягам, за да се спася.

Изведнъж Алис изчезна. Дали отиде да донесе нож, или беше твърде изплашена от Лизи? Почаках няколко минути, но когато тя не се върна, ме обзе отчаяние. Започнах да се боря, опитвайки се да разделя китките си, опитвайки се да разкъсам въжето, но нямаше полза.

Когато едно лице надзърна надолу към мен, сърцето ми подскочи от страх, но пак беше Алис, която протегна нещо над ямата. Пусна го и докато предметът падаше, на лунната светлина проблесна метал.

Алис не ме бе изоставила. Това беше нож. Ако можех само да прережа въжето, щях да бъда свободен...

Отначало, дори с вързани зад гърба ръце, изобщо не се съмнявах, че мога да го направя. Единствената опасност беше, че можех да се порежа леко, но какво значение имаше това в сравнение с онова, което щяха да ми направят, преди да се покаже слънцето? Не ми отне дълго време да хвана ножа. Да го допра до въжето беше по-трудно и го движех с голямо усилие. Когато го изпуснах за втори път, започнах да изпадам в паника. Едва ли оставаше повече от минута или там някъде, преди да дойдат за мен.

— Ще трябва да го направиш вместо мен — извиках нагоре към Алис. — Хайде, скачай в ямата.

Не мислех, че наистина ще го направи, но за моя изненада тя го стори. Не скочи, а се смъкна бавно долу, с краката напред, като се обърна с лице към стената на ямата и се провеси с ръце на ръба. Когато изпъна напълно тялото си, се спусна на последните една-две стъпки.

Не й отне много време да среже въжето. Ръцете ми бяха свободни и всичко, което трябваше да направим, беше да се измъкнем от ямата.

— Дай да застана на раменете ти — казах. — После ще те издърпам. Алис не възрази и при втория опит успях да се закрепя на раменете ѝ и да се извлека върху мократа трева. Тогава дойде истински трудната част — да изтегля Алис от ямата.

Посегнах надолу с лявата си ръка. Тя я хвана здраво със своята и сложи дясната си ръка върху китката ми за допълнителна опора. После се опитах да я издърпам нагоре.

Първият ми проблем беше мократа, хлъзгава трева и открих, че е трудно да се опазя да не бъда издърпан над ръба. После осъзнах, че нямам сили да го направя. Бях допуснал голяма грешка. Само защото тя беше момиче, това не я правеше непременно по-слаба от мен. Твърде късно си спомних как беше дръпнала въжето, за да накара камбаната на Прогонвания духове да заподскача. Беше го направила почти без усилие. Трябваше да я оставя тя да застане на раменете ми. Трябваше да я оставя да се измъкне първа от ямата. Алис щеше да ме издърпа нагоре без никакъв проблем.

Именно тогава чух шум от гласове. Костеливата Лизи и Тъск идваха към нас през дърветата.

Под себе си видях краката на Алис да дращят отстрани по ямата, опитвайки се да намерят опора. Отчаянието ми даде допълнителни сили. Внезапно се оттласнах и тя се подаде над ръба и рухна до мен.

Измъкнахме се точно навреме и затичахме бързо, долавяйки звука на други крака, тичащи зад нас. Отначало бяха доста зад нас, но малко по малко започнаха да идват все по-близо и по-близо.

Не знам колко време тичахме. Струваше ми се като дял живот. Тичах, докато започнах да усещам краката си натежали като олово, а дъхът гореше в гърлото ми. Отправяхме се обратно към Чипъндън — досещах се за това от скалистите възвишения, които зървах от време на

време през дърветата. Тичахме към зората. Небето вече посивяваше и ставаше по-светло с всяка минута. После — точно когато имах чувството, че не мога да направя и крачка повече, върховете на възвишенията засияха в бледо оранжево. Това беше слънчева светлина и помня как си помислих, че дори и да ни хванеха сега, поне беше ден и костите ми нямаше да са от полза на Лизи.

Когато излязохме от дърветата върху покрит с трева склон и затичахме нагоре по него, краката най-сетне взеха да ми изневеряват. Омекваха като желе и Алис започваше да се отдръпва от мен. Хвърли поглед назад към мен с ужасено лице. Все още можех да ги чуя как идват с трясък през дърветата зад нас.

После спрях напълно и внезапно. Спрях, защото исках да спра. Спрях, защото нямаше нужда да бягам по-надалече.

Там, на билото на склона пред мен видях застанала висока фигура, облечена в черно, която носеше дълга тояга. Беше Прогонващия духове, това бе сигурно, но по някакъв начин изглеждаше различно. Качулката му беше отметната назад и косата му, осветена от лъчите на изгряващото слънце, сякаш струеше от главата му като оранжеви огнени езици.

Тъск нададе подобен на рев звук и затича нагоре по склона към него, размахвайки ножа си, следвай плътно по петите от Костеливата Лизи. Засега не се интересуваха от нас. Знаеха кой беше главният им враг. Можеха да се справят с нас и по-късно.

Алис също беше спряла, затова направих две несигурни стъпки, за да се изравня с нея. И двамата гледахме как Тъск за последно се хвърля в атака, като вдигна кривия си нож и изрева гневно, докато тичаше.

Прогонващия духове стоеше неподвижен като статуя, но изведнъж отговори, като направи две големи крачки надолу по склона към Тъск и вдигна високо тоягата си. Насочвайки я като копие, той замахна силно с нея към главата на Тъск. Точно преди тоягата да стигне до челото му, се чу нещо като щракване и на самия ѝ връх се появи червен пламък. Чу се тежък глух звук, когато тоягата попадна в целта. Закривеният нож излетя във въздуха, а тялото на Тъск се стовари като чувал с картофи. Разбрах, че е мъртъв още преди да се удари в земята.

След това Прогонващия духове захвърли тоягата си на една страна и бръкна в наметалото си. Когато лявата му ръка се появи отново, тя стискаше нещо, което изплющя високо във въздуха като камшик. То улови слънчевата светлина и разбрах, че е сребърна верига.

Костеливата Лизи се обърна и се опита да побегне, но бе твърде късно — второто изплющяване с веригата бе последвано почти незабавно от тънък, висок, металически звук. Веригата започна да пада, приемайки формата на огнена спирала, за да се обвие здраво около Костеливата Лизи. Тя нададе един силен болезнен писък, после рухна на земята.

Отидох с Алис до билото на склона. Там видяхме, че сребърната верига е здраво обвила вещицата от глава до пети. Пристягаше дори отворената ѝ уста, притискайки силно зъбите ѝ. Очите ѝ се въртяха в орбитите и цялото ѝ тяло се гърчеше конвулсивно от усилието, но не можеше да извика.

Хвърлих поглед отсреща към Тъск. Той лежеше по гръб с широко отворени очи. Безспорно беше мъртъв, а в средата на челото му имаше кървяща рана. После погледнах тоягата, чудейки се за огъня, който бях видял на върха ѝ.

Господарят ми изглеждаше измършавял, уморен и изведнъж ми се стори много стар. Не спираше да клати глава, сякаш беше уморен от самия живот. В сянката на склона косата му бе възвърнала обичайния си сив цвят и осъзнах защо ми се е сторило, че извира от главата му — цялата пропита с пот, той я беше пригладил назад с ръка, така че стърчеше нагоре и навън зад ушите му. Направи го отново, докато гледах. Мънистени капчици пот се стичаха от челото му и той дишаше много ускорено. Осъзнах, че е тичал.

— Как ни открихте? — попитах.

Мина известно време, преди да отговори, но най-после дишането му почна да се нормализира и той успя да проговори.

— Има знаци, момче. Пътеки, които могат да бъдат проследени, ако знаеш как. Това е още нещо, което ще трябва да научиш.

Той се обърна и погледна Алис.

— Това прави две обуздани, но какво ще правим с теб? — попита той, взирайки се сурово в нея.

— Тя ми помогна да избягам — рекох.

— Така ли? — попита Прогонващия духове. — Но какво друго направи?

После ме погледна сурово и аз се опитах да издържа на погледа му. Когато сведох поглед към ботушите си, той цъкна с език. Не можех да го излъжа и знаех, че се е досетил, че тя е изиграла някаква роля в онова, което ми се бе случило.

Той отново погледна Алис.

— Отвори си устата, момиче — нареди рязко, с глас, изпълнен с гняв. — Искam да ти видя зъбите.

Алис се подчини и Прогонващия духове внезапно посегна напред, хващайки я за челюстта. Приблужи лице към отворената ѝ уста и подуши много шумно.

Когато се обърна отново към мен, гневът му сякаш бе по-омекнал и той въздъхна дълбоко.

— Дъхът ѝ е достатъчно сладък — рече. — Усети ли дъха на другата? — попита той, като пусна челюстта на Алис и посочи надолу към Костеливата Лизи.

Кимнах.

— Причината е в начина ѝ на хранене — каза той. — И ти подсказва веднага какво е намислила. Онези, които практикуват магия с кости или кръв, развиват вкус към кръвта и суровото месо. Но момичето изглежда наред.

После той отново приблужи лице към Алис.

— Погледни ме в очите, момиче — каза ѝ. — Издърж на погледа ми колкото можеш по-дълго.

Алис направи каквото ѝ каза, но не можа да го гледа дълго, макар че устата ѝ се присвиваше конвулсивно от усилието. Тя сведе очи и заплака тихичко.

Прогонващия духове погледна надолу към островърхите ѝ обувки и поклати печално глава.

— Не знам — каза той, обръщайки се отново към мен. — Просто не знам какво е най-добре да направя. Не е само тя. Имаме да мислим и за други. Невинни, които могат да пострадат в бъдеще. Тя е видяла твърде много и знае твърде много, за да е добре за нея. Нещата с нея могат да се развият и в двете посоки и не знам дали е безопасно да я пусна да си върви. Ако отиде на изток да се присъедини към

сборището в Пендъл, тогава ще е изгубена завинаги и просто ще допълни тъмните сили.

— Няма ли друго място, където можеш да отидеш? — попитах внимателно Алис. — Никакви други роднини?

— Има едно село близо до крайбрежието. Казва се Стомин. Имам една друга леля, която живее там. Може би тя би ме приела...

— Тя като другите ли е? — попита Прогонващия духове, като се втренчи отново в Алис.

— Не и на пръв поглед — отвърна тя. — И все пак, далече е, а дори не съм била там преди. Може да са нужни три дни или повече, за да стигна там.

— Мога да пратя момчето с теб — каза Прогонващия духове и гласът му внезапно стана много по-мил. — Огледал е добре картите ми и смятам, че би трябвало да може да намери пътя. Когато се върне, ще се учи как да ги сгъва правилно. Както и да е, решено е. Ще ти дам шанс, момиче. От теб зависи дали ще се възползваш от него. Не го ли сториш, тогава един ден ще се срещнем отново и следващия път няма да имаш такъв късмет.

После Прогонващия духове измъкна от джоба си обичайната кърпа. В нея имаше буца кашкавал за пътуването.

— Да не гладувате — каза той, — но не го изяждайте наведнъж.

Надявах се, че по пътя ще намерим нещо по-хубаво за ядене, но измънках някаква благодарност.

— Не отивайте право в Стомин — каза Прогонващия духове, като се взираше сурово в мен, без да мига. — Искам да си отидеш първо у дома. Вземи това момиче със себе си и нека майка ти поговори с нея. Имам предчувствие, че може ѝ да успее да помогне. Ще те очаквам обратно до две седмици.

Това предизвика усмивка на лицето ми. След всичко случило се един шанс да си отида за мъничко у дома беше сбъдната мечта. Едно нещо обаче ме озадачаваше, защото си спомних писмото, което мама беше изпратила на Прогонващия духове. Той не бе особено доволен от някои от написаните неща. Тогава защо ли си мислеше, че мама ще може да помогне на Алис? Не казах нищо, защото не исках да рискувам да накарам Прогонващия духове да размисли. Просто се радвах, че ще съм далече.

Преди да тръгнем, му разказах и за Били. Той кимна печално, но каза да не се тревожа, защото щял да направи каквото е необходимо.

Когато потеглихме, хвърлих поглед назад и видях Прогонващия духове да мята Костеливата Лизи на лявото си рамо и да се отдалечава с големи крачки към Чипъндън. В гръб бихте го взели за човек с трийсет години по-млад.

ГЛАВА 12

ОТЧАЯНИТЕ И ЗАМАЯНИТЕ

Докато слизахме по хълма към фермата, вятърът навяваше топъл ситен дъждец в лицата ни. Някъде далече два пъти излая куче, но около нас всичко бе тихо и неподвижно.

Беше късен следобед и знаех, че татко и Джак трябваше да са на нивите, което щеше да ми даде шанс да говоря с мама насаме. Лесно му беше на Прогонващия духове да ми каже да взема Алис у дома с мен, но пътуването ми даде време да мисля и не знаех как щеше да го приеме мама. Не смятах, че ще е много щастлива да държи някого като Алис в къщата, особено като й разкажех какви ги е вършила. А колкото до Джак, имах доста добра представа каква щеше да е неговата реакция. От онова, което ми беше казала Ели миналия път за отношението му към новата ми работа, да има в къщата си племенницата на една вещица беше последното нещо, което би искал.

Докато прекосяхахме двора, посочих към обора:

— По-добре се прислони там под навеса — рекох. — Аз ще вляза и ще обясня.

Едва отворих уста, когато чух високия плач на гладно бебе да се разнася от посоката на фермата. Очите на Алис срещнаха за кратко моите, после тя сведе поглед и аз си спомних последния път, когато бяхме заедно и някъде беше проплакало дете.

Без нито дума Алис се обърна и влезе в обора. Мълчанието й не беше нищо повече от това, което бях очаквал. Бихте си помислили, че

след всичко случило се, имаше да си говорим много за пътуването, но почти не си бяхме казали и дума. Мисля, че тя беше разстроена от начина, по който Прогонващия духове я беше хванал за челюстта и подушил дъха ѝ. Може би това я караше да се замисля за всички неща, които бе правила в миналото. Каквато и да беше причината, през по-голямата част от пътуването Алис изглеждаше дълбоко замислена и много тъжна.

Предполагам, че трябваше да положи повече старания, но бях твърде уморен и отегчен, затова вървахме мълчаливо, докато това се превърна в навик. Беше грешка — тогава трябваше да направя усилие да опозная Алис по-добре, — което би ми спестило много неприятности по-късно.

Когато отворих рязко задната врата, плачът спря и чух друг звук — успокояващото поскърцване на маминия люлеещ се стол.

Столът беше до прозореца, но завесите не бяха напълно дръпнати и по лицето ѝ разбрах, че бе надзъртала през тясната пролука между тях. Беше ни забелязала да влизаме в двора и докато влизах в стаята, тя започна да люлее стола по-бързо и по-силно, като през цялото време се взираше в мен, без да мига: едната половина на лицето ѝ беше в мрак, другата — осветена от голямата свещ, която припламваше в големия месингов свещник в центъра на масата.

— Когато водиш със себе си гостенка, проява на добри обноски е да я поканиш в къщата — рече тя с тон, който бе смесица от раздразнение и изненада. — Мислех, че съм те научила на по-добро държание.

— Господин Грегъри ми каза да я доведа тук — отвърнах. — Името ѝ е Алис, но се движеше в лоша компания. Той иска да говориш с нея, та си помислих, че е най-добре първо да ти разкажа какво е станало, просто в случай че не искаш да я поканиш вътре.

Придърпах един стол и зараказвах на мама точно какво се бе случило. След като свърших, тя въздъхна дълбоко, после лека усмивка смекчи изражението ѝ.

— Добре си направил, синко — каза ми тя. — Ти си млад и нов в занаята, затова грешките могат да ти бъдат простени. Върви и доведи онова бедно момиче, после ни остави насаме да си поговорим. Може би ще искаш да се качиш горе и да поздравиш новата си племенница. Ели несъмнено ще се радва да те види.

Така че въведох Алис вътре, оставих я с мама и се качих горе.

Ели беше в най-голямата спалня. Едно време тя беше на мама и татко, но сега я бяха предоставили на нея и Джак, защото имаше място за още две легла и креватче, които да бъдат от полза, когато семейството им се увеличи.

Почуках леко на вратата, тя беше полуотворена, но само надзърнах в стаята, преди Ели да ми извика да вляза. Седеше на ръба на голямото двойно легло и кърмеше бебето — главата му бе полускрита от розовия ѝ шал. Щом ме видя, на устата ѝ грейна усмивка, която ме накара да се почувствам добре дошъл, но тя изглеждаше уморена, а косата ѝ — сплъстена и мазна. Макар че бързо извърнах поглед, Ели бе прозорлива и наблюдателна и разбрах, че ме бе видяла да гледам удивено и бе разчала изражението в очите ми, защото бързо приглади косата си и я отметна от очите.

— О, съжалявам, Том — каза тя. — Сигурно изглеждам ужасно раздърпана — цяла нощ съм будна. Едва успях да си открадна един час сън. С едно вечно гладно бебе трябва да си отмъкваш време за сън, когато можеш. Тя плаче много, особено нощем.

— На колко е? — попитах.

— Довечера ще направи точно шест дни. Роди се малко след полунощ миналата събота.

Това беше нощта, в която бях убил Майка Молкин. За миг в паметта ми нахлу споменът за това и по гръбнака ми пробягаха тръпки.

— Готово, вече се нахрани — каза Ели с усмивка. — Искаш ли да я поддържиш?

Това беше последното, което исках да направя. Бебето беше толкова малко и крехко, че ме обзе страх да не го стисна твърде силно или да го изпусна, пък и не ми харесваше, че главата му е толкова отпусната. Обаче не можех да откажа, за да не обидя Ели. Всъщност не се наложи да държа дълго бебето, защото в мига, щом се озова в ръцете ми, личицето му почервения и то започна да плаче.

— Не мисля, че то ме харесва — казах на Ели.

— Това е тя, а не то — сгълча ме Ели, като придоби преувеличено строго и сърдито изражение. — Не се притеснявай, вината не е твоя, Том — каза и устата ѝ омекна в усмивка. — Мисля, че е още гладна, това е всичко.

Малката спря да плаче в мига, щом Ели я взе обратно... и аз не се застоях много след това. После на път към долния етаж чух от кухнята звук, който изобщо не очаквах.

Беше смях — високият, сърдечен смях на двама души, които се разбират много добре помежду си. В мига, когато отворих вратата и влязох, лицето на Алис стана много сериозно, но мама продължи да се смее високо още малко, а когато спря, на лицето ѝ още грееше широка усмивка. Споделяха някаква шега, много забавна шега, но не ми се искаше да питам каква е, а и те не ми казаха. Изражението в очите и на двете ме накара да почувствам, че беше нещо само между тях.

Веднъж татко ми каза, че жените знаят неща, които не са известни на мъжете. Че понякога имат определено изражение в очите, но когато го видиш, никога не бива да ги питаш какво си мислят. Сториш ли го, най-вероятно ще ти кажат нещо, което не искаш да чуеш. Е, на каквото и да се бяха смели, то със сигурност ги беше сближило; от този момент нататък изглеждаше, сякаш се познават от години. Прогонващия духове се беше оказал прав. Ако някой можеше да се справи с Алис, това трябваше да е мама.

Определено обаче забелязах друго нещо. Мама даде на Алис стаята срещу своята и тази на татко. Това бяха двете стаи в най-горния край на първото стълбище. Мама имаше много остър слух и това означаваше, че ако Алис дори само се обърне насън, тя ще я чуе.

Така че въпреки всичкия този смях, мама все още наблюдаваше Алис.

Когато се върна от нивите, Джак ми отправи много мрачен намръщен поглед и взе да си мърмори под носа. Изглеждаше ядосан за нещо. Но татко се зарадва да ме види и за моя изненада се ръкува с мен. Винаги се ръкуваше, когато поздравяваше другите ми братя, които бяха напуснали дома, но на мен ми беше за първи път. Това ме накара да се почувствам едновременно тъжен и горд. Той се отнасяше с мен, сякаш бях мъж, проправящ си сам път в света.

Джак не бе стоял в къщата и пет минути, когато дойде да ме търси.

— Навън — нареди, като говореше с нисък глас, така че никой друг да не чуе. — Искам да говоря с теб.

Излязохме в двора и той ме поведе покрай стената на обора, близо до кочините, където не можеха да ни видят от къщата.

— Кое е момичето, което си довел със себе си?

— Казва се Алис. Тя е просто едно момиче, което се нуждае от помощ — рекох. — Прогонващия духове ми каза да я доведа у дома, за да може мама да поговори с нея.

— Какво искаш да кажеш с това, че се нуждае от помощ?

— Движеше се в лоша компания, това е всичко.

— Що за лоша компания?

Знаех, че нямаше да му хареса, но няхах избор. Трябваше да му кажа. Иначе просто щеше да попита мама.

— Леля й е вещица, но не се безпокой — Прогонващия духове се погрижи за всичко и ще останем тук само няколко дни.

Джак избухна. Никога не го бях виждал толкова бесен.

— Нямаш ли поне малко здрав разум? — изкрещя той. — Не помисли ли? Не помисли ли за бебето? В тази къща живее невинно дете, а ти водиш у дома някого от такова семейство! Не е за вярване!

Той вдигна юмрук и си помислих, че ще ме удари. Вместо това той го стовари отстрани в стената на обора — внезапният звук от удара накара прасетата бясно да се разбягат.

— Мама смята, че не е проблем — възразих.

— Да, разбира се, мама би сметнала така — каза Джак с глас, внезапно снишил се, но все още рязък от гнева. — Как би могла да откаже на любимия си син каквото и да било? А и тя просто е твърде добросърдечна, както добре знаеш. Затова не бива да злоупотребяваш. Виж, аз съм този, пред когото ще отговаряш, ако нещо се случи. Не ми харесва видът на това момиче. Изглежда хитра. Ще я следя внимателно и ако направи дори една грешна стъпка, и двамата ще сте на път, преди да успеете да мигнете. И ще работите за прехраната си, докато сте тук. Тя може да помага из къщи, за да облекчи работата на мама, а пък ти ще поемеш част от работата във фермата.

Джак се обърна и понечи да си тръгне, но все още имаше нещо за казване.

— Понеже си толкова зает с по-важни неща — добави той саркастично, — може и да не си забелязал колко уморен изглежда татко. Работата му се струва все по-тежка и по-тежка.

— Разбира се, че ще помагам — извиках след него, — а също и Алис.

На вечеря всички с изключение на мама бяха необичайно мълчаливи. Предполагам... причината беше, че с нас на масата седеше непозната. Макар че обноските на Джак не биха му позволили да се оплаче направо, той се мръщеше почти толкова много на Алис, колкото и на мен. Хубавото беше, дето мама беше достатъчно весела и дружелюбна да разведри всички на масата.

Ели трябваше да оставя вечерята си на два пъти, за да се погрижи за бебето, което непрекъснато плачеше така пронизително, че можеше да срути покрива. Втория път тя го донесе долу.

— Никога не съм чувала бебе да плаче толкова много — каза мама с усмивка. — Поне има силни, здрави дробове.

Мъничкото му лице отново беше цялото зачервено и сгърчено. Никога не бих го казал на Ели, но това не беше най-хубавото бебе на света. Лицето му ми напомняше за разгневена дребна старица. В един момент се съдираше от плач. После изведнъж притихна. Очите му бяха широко отворени и то се взираше към центъра на масата, където Алис седеше близо до големия месингов свещник. Отначало това не ме впечатли. Мислех си, че бебето на Ели просто бе омаяно от пламъка на свещта. Но по-късно Алис помагаше на мама да разчисти масата и всеки път, щом Алис минеше край него, бебето я проследяваше със сините си очи и внезапно, макар че в кухнята беше топло, потръпвах.

По-късно се качих в старата си спалня и когато се разположих в раковия стол до прозореца и се загледах навън, се почувствах, сякаш никога не си бях тръгвал от вкъщи.

Докато гледах на север, към Хълма на палача, си мислех как бебето беше изглеждало толкова заинтригувано от Алис. Когато си спомних какво беше казала Ели по-рано, потреперих отново. Бебето й се беше родило след полунощ в нощта на пълнолунието. Беше твърде близо, за да е просто съвпадение. Реката сигурно бе отнесла Майка Молкин горе-долу по времето, когато се беше родило бебето на Ели. Прогонващия духове ме бе предупредил, че тя ще се върне. Ами ако се беше върнала още по-рано, отколкото той предричаше? Той очакваше тя да е уика. Ами ако грешеше? Ако тя се беше освободила от костите

си и духът ѝ бе обсебил бебето на Ели още в мига на неговото раждане?

Онази нощ не мигнах. Имаше само един човек, с когото можех да говоря за страховете си, и това беше мама. Трудното беше да я хвана насаме, без да привличам вниманието към факта, че го правя.

Мама готвеше и имаше други задължения, които я държаха заета през по-голямата част от деня, и нормално беше да няма проблем да говоря с нея в кухнята, защото работех наблизо. Джак ми бе възложил да поправа фасадата на обора и сигурно бях забил стотици лъскави нови гвоздеи преди залез-слънце.

Трудността идваше от Алис. Мама я задържа при себе си целия ден, като наистина я караше да работи здравата. Виждаше се потта по челото на Алис и намръщената гримаса, която току набраздяваше челото ѝ, но въпреки това тя не се оплака нито веднъж.

Едва след вечеря, след като приключиха с тракането от миенето и подсушаването на съдовете, най-сетне получих своя шанс. Онази сутрин татко беше заминал за големия пролетен пазар в Топли. Освен че така си вършеше работата, това му даваше рядък шанс да се срещне с някои от старите си приятели, затова щеше да отсъства два-три дни. Джак беше прав. Татко наистина изглеждаше уморен и това щеше да му позволи да си отдъхне от фермата.

Мама беше изпратила Алис в стаята ѝ да си отдъхне, Джак си почиваше в предната стая, а Ели се намираше горе, опитвайки се да си открадне половин час сън, преди бебето да се събуди отново за хранене. Така че, без да губя никакво време, започнах да разказвам на мама какво ме тревожи. Тя се люлееше на стола си, но едва бях успял да избълвам на един дъх първото си изречение, когато столът спря. Мама слушаше внимателно, докато ѝ разказвах за страховете си и за причините да подозирам бебето. Но лицето ѝ оставаше толкова неподвижно и спокойно, че няхах представа какво си мисли. Едва бях изрекъл последната си дума, когато тя се изправи на крака.

— Чакай там — каза. — Трябва да уредим това веднъж завинаги.

Тя излезе от кухнята и се качи горе. Когато се върна, носеше бебето, увито в шала на Ели.

— Донеси свещта — каза, отправяйки се към вратата.

Излязохме на двора. Мама — с бързи крачки, сякаш знаеше точно къде отива и какво смята да прави. Накрая се озовахме от другата страна на торището, намиращо се в калта досами нашето езерце, което беше достатъчно дълбоко и широко, за да осигурява вода за кравите ни дори през най-сухите летни месеци.

— Дръж свещта високо, за да можем да виждаме всичко — заповяда мама. — Искам да няма съмнение.

После, за мой ужас, тя протегна ръце и задържа бебето над тъмната, неподвижна вода.

— Ако се понесе по водата, значи вещицата е вътре в нея — каза мама. — Ако потъне, е невинна. Така, да видим...

— *Не!* — изкрещях и устата ми се отвори сама, а думите просто се изляха по-бързо, отколкото бях в състояние да мисля. — Не го прави, моля те. Та това е бебето на Ели.

За момент си помислих, че въпреки всичко щеше да остави бебето да падне, после тя се усмихна и отново го прегърна и го целуна много нежно по челото.

— Разбира се, че е бебето на Ели, синко. Не можеш ли да познаеш това само като я погледнеш? Във всеки случай „плуването“ е изпитание, прилагано от глупците и така или иначе не върши работа. Обикновено връзват ръцете на клетата жена за краката ѝ и я хвърлят в дълбока, неподвижна вода. Но дали тя ще потъне, или ще изплува, зависи от късмета и от телосложението ѝ. Няма нищо общо с магьосничеството.

— Ами това, как бебето се беше втренчило в Алис? — попитах.

Мама се усмихна и поклати глава.

— Очите на едно новородено бебе не могат да се фокусират както трябва — обясни тя. — Вероятно просто светлината на свещта е привлякла вниманието му. Спомни си — Алис седеше близо до него. По-късно, всеки път щом Алис минеше наблизко, очите на бебето сигурно просто са били привлечани от промяната в светлината. Няма нищо. Абсолютно никаква причина за тревога.

— Но ако дъщеричката на Ели все пак е обсебена? — попитах. — Ами ако вътре у нея има нещо, което не можем да видим?

— Виж, синко, изкарвала съм на този свят и добро, и зло и разпознавам злото само като го погледна. Това е добро дете и у нея няма никаква причина за тревога. Абсолютно никаква.

— Не е ли странно обаче бебето на Ели да се роди кажи-речи по същото време, когато умря Майка Молкин?

— Всъщност не — отговори мама. — Така вървят нещата. Понякога, когато нещо лошо напусне света, на негово място пристига нещо добро. Виждала съм това да се случва преди.

Разбира се, тогава осъзнах, че мама изобщо не бе и помисляла да пусне бебето в реката, а просто направи опит да ме стресне, за да ме вразуми малко, но докато вървахме обратно през двора, коленете ми още трепереха при тези мисли. Точно тогава, когато стигнахме кухненската врата, си спомних нещо.

— Господин Грегъри ми даде една малка книга, цялата посветена на обсебването — казах. — Поръча ми да я прочета внимателно, но проблемът е, че е написана на латински, а досега съм имал само три урока.

— Не е любимият ми език — рече мама и спря за миг до вратата. — Ще видя какво мога да направя, но ще трябва да почакаш, докато се върна — очаквам да ме повикат тази вечер. Междувременно, защо не попиташ Алис? Тя може да е в състояние да помогне.

Мама беше права, че ще я повикат. Една двуколка пристигна за нея точно след полунощ, с плувнали в пот коне. Изглежда, жената на някакъв фермер имаше много силни родилни болки и се мъчеше вече повече от едно денонощие. Освен това беше далече, на почти двайсет мили на юг. Това означаваше, че мама щеше да отсъства два дни или дори повече.

Нямах голямо желание да моля Алис да ми помогне с латинския. Знаех, че Прогонващия духове не би одобрил това. В края на краищата разполагах с книга от неговата библиотека и нямаше да му хареса идеята Алис дори да я докосне. Но въпреки това какъв избор имах? Откакто се прибрах у дома, мислех все повече и повече за Майка Молкин и просто не можех да си я избия от ума. Беше някакъв инстинкт, чувство, но усещах, че тя е ей там навън, в тъмното, и с всяка изминала нощ се приближава все повече.

Така че на следващата нощ, след като Джак и Ели си бяха легнали, потропах тихичко на вратата на спалнята на Алис. Не беше нещо, което можех да я попитам през деня, защото беше винаги заета,

а ако Ели или Джак дочуеха, нямаше да им хареса. Особено с неприязънта на Джак към работата на хората, които прогонват духове.

Наложи се да потропам два пъти, преди Алис да отвори вратата. Разтревожен бях, че вече си е в леглото и спи, но тя още не се беше съблякла и не можах да възпра очите си да хвърлят поглед надолу към остриите ѝ обувки. На тоалетната масичка имаше свещ, поставена близо до огледалото. Току-що беше изгасена... още пушеше.

— Може ли да вляза? — попитах, вдигнал високо собствената си свещ, която освети лицето ѝ отгоре. — Трябва да те попитам нещо.

Алис ми кимна да вляза и затвори вратата.

— Имам една книга, която трябва да прочета, но е написана на латински. Мама каза, че може би ще можеш да помогнеш.

— Къде е? — попита Алис.

— В джоба ми. Съвсем малка е. За някого, който знае латински, прочитането ѝ не би трябвало да отнеме твърде много време.

Алис въздъхна дълбоко и уморено.

— И така съм достатъчно заета — оплака се тя. — За какво е книгата?

— За обсебването. Господин Грегъри мисли, че Майка Молкин може да се върне да ме отвлече и че ще си послужи с обсебване.

— Дай да я видя тогава — рече тя, като протегна ръка. Сложих свещта си до нейната, после бръкнах в джоба на бричовете си и измъкнах малката книга. Алис прехвърли набързо страниците, без да каже нито дума.

— Можеш ли да я прочетеш? — попитах.

— Не виждам защо не. Лизи ме научи, а тя знаеше латински много добре.

— Значи ще ми помогнеш?

Алис не отвърна. Вместо това доближи книгата много плътно до лицето си и я подуши шумно.

— Сигурен ли си, че има някаква полза от нея? — попита тя. — Написана е от свещеник, а те обикновено не знаят чак толкова много.

— Господин Грегъри я нарече „основополагащия труд“ — казах, — което значи, че е най-добрата книга, писана някога по въпроса.

Тогава тя вдигна поглед от книгата и за моя изненада очите ѝ бяха изпълнени с гняв.

— Знам какво значи „основополагащ“ — сопна се тя. — Да не мислиш, че съм глупава или нещо такова? Учила съм с години, докато ти едва си започнал. Лизи имаше много книги, но сега всички те са изгорени. Всичките бяха унищожени от пламъците.

Промърморих, че съжалявам, и тя ми се усмихна.

— Бедата е там — рече тя, с внезапно омекнал глас, — че прочитането на това ще отнеме време, а съм прекалено уморена да започна сега. Утре майка ти още няма да е тук и ще съм по-заета от всякога. Онази твоя снаха обеща да помага, но ще е заета главно с бебето, а готвенето и чистенето ще ми отнемат по-голямата част от деня. Но ако склониш да ми помогнеш...

Не знаех какво да кажа. Щях да помагам на Джак, така че нямаше да имам много свободно време. Проблемът беше, че мъжете никога не се занимаваха с готвене или чистене и така беше не само в нашата ферма. Навсякъде в Графството беше същото. Мъжете работеха във фермата, навън във всякакво време, а когато влезеха, жените бяха приготвили топло ядене, което да ги чака на масата. Единственото време, когато помагахме в кухнята, беше на Коледа, тогава миехме съдовете като специална услуга за мама.

Алис сякаш можеше да чете мислите ми, защото усмивката ѝ стана по-широка.

— Няма да е твърде трудно, нали? — попита тя. — Жените хранят пилетата и помагат с прибирането на реколтата, така че защо мъжете да не помагат в кухнята? Само ми помогни с миенето на съдовете, това е всичко. А някои от тиганите трябва да се изстържат, преди да започна да готвя.

Така че се съгласих да направя каквото искаше. Нямах избор! Само се надявах Джак да не ме хване, докато го правя. Дано да не разбере.

Станах още по-рано от обикновено и успях да изстържа тиганите, преди Джак да слезе. После отделих доста време за закуската, хранейки се много бавно, което не ми беше присъщо и беше достатъчно да привлече поне подозрителния поглед на Джак. След като той отиде на полето, измих съдовете колкото можах по-бързо, и се

залових да ги подсуша. Можех да се досетя какво ще стане, защото Джак никога не проявяваше особено търпение.

Той влезе в двора, като ругаеше и кълнеше, и ме видя през прозореца: лицето му бе разкривено от слисване. После плю в двора, заобиколи и отвори кухненската врата с рязко дръпване.

— Когато си готов — каза саркастично, — има мъжка работа за вършене. И като за начало можеш да прегледаш и стегнеш свинарниците. Зурлата ще идва утре. Има пет прасета за клане и не искаме да прекараме цялото си време в събиране на избягали животни.

Зурлата беше прякорът на касапина, който колеше прасетата ни, и Джак беше прав. Прасетата понякога изпадаха в паника, когато Зурлата се заловеше за работа, и ако в оградата имаше слабо място, те със сигурност щяха да го намерят.

Джак се обърна и се отдалечи с гневни крачки, а после внезапно изруга високо. Отидох до вратата да видя какво става. Без да иска, беше настъпил едра, тлъста, крастава жаба, смачквайки я на пихтия. Имаше поверие, че да убиеш обикновена или крастава жаба, е лош късмет — и Джак изруга отново, намръщвайки се толкова силно, че черните му рунтави вежди се склочиха. Ритна мъртвата жаба под улука на водосточната тръба и се отдалечи, като клатеше глава. Не можех да проумея какво го беше прихванало. Джак никога не беше проявявал толкова лош нрав.

Забавих се и подсуших всички съдове до един — след като така и така ме беше спипал да го правя, можех със същия успех да довърша работата. Освен това прасетата смърдяха и не очаквах с особено желание работата, която Джак ми беше възложил.

— Не забравяй книгата — напомних на Алис, докато отварях вратата на излизане, но тя само ми се усмихна странно.

Успях да говоря отново с Алис насаме чак късно същата нощ, след като Джак и Ели си бяха легнали. Мислех, че ще трябва да посетя отново стаята ѝ, но вместо това тя слезе в кухнята, носейки книгата, и се разположи в люлеещия се стол на мама, близо до жаравата от огъня.

— Добре си се справил с онези тигани, спор няма. Сигурно отчаяно искаш да разбереш какво пише тук вътре — каза Алис, като почука по гръбчето на книгата.

— Ако *Тя* се върне, искам да съм готов. Трябва да знам какво мога да направя. Прогонващия духове каза, че *Тя* вероятно ще е *уика*. Познато ли ти е това?

Очите на Алис се разшириха и тя кимна.

— Така че трябва да бъда готов. Ако в тази книга има нещо, което може да помогне, трябва да знам за него.

— Този свещеник не е като другите — каза Алис, като протегна книгата към мен. — Доста си разбира от работата. На Лизи това щеше да ѝ хареса повече от кексчетата в полунощ.

Пъхнах книгата в джоба на бричовите си и придърпах едно столче от другата страна на огнището, обърнато към онова, което беше останало от огъня. После започнах да разпитвам Алис. Отначало се оказа трудна работа. Тя не склони доброволно да каже нещо съществено, а онова, което успях да измъкна от нея, само ме накара да се почувствам много по-зле.

Започнах със странното заглавие на книгата: „*Прокълнатите, замаяните и отчаяните*“. Какво означаваше? Защо книгата се наричаше така?

— Първата дума е просто свещенически дрънканици — каза Алис, като изви неодобрително надолу ъгълчетата на устата си. — Те просто използват тази дума за хора, които виждат нещата различно. За хора като майка ти, които не ходят на църква и не казват правилните молитви. Хора, които не са като тях. Хора, които си служат с лявата ръка — обясни тя, отправяйки ми многозначителна усмивка.

Втората дума е от по-голяма полза — продължи Алис. — Тяло, което е току-що обсебено, има лошо чувство за равновесие. Непрекъснато пада. Отнема време, разбираш ли, обсебващият, който е влязъл вътре, за да се намести удобно в новото си тяло. Това е като да се опитваш да ходиш с чифт нови обувки. Освен това стават злонравни. Може да нападне някой спокоен и кротък човек без предупреждение. Така че това е още един начин към истината.

После, колкото до третата дума, това е лесно. Вещица, която някога е имала здраво човешко тяло, отчаяно копнее да се всели в ново. И веднъж щом успее, отчаяно иска да го задържи. Няма да го предаде без борба. Ще стори всичко. Абсолютно всичко. Затова обсебените са толкова опасни.

— Ако дойде тук, коя ще е жертвата? — попитах. — Ако е *уика*, кого би се опитала да обсеби? Аз ли ще съм? Ще се опита ли да ми навреди по този начин?

— Би го сторила, ако може — рече Алис. — Обаче не е лесно, понеже си такъв, какъвто си. Ще ѝ се да използва и мен, но няма да ѝ дам този шанс. Не, ще се прицели в най-лесната жертва. В най-слабия.

— Бебето на Ели?

— Не, то не ѝ върши работа. Ще трябва да го изчака да порасне напълно. Майка Молкин никога не е била особено търпелива, а от това, че е била хваната в капан в ямата на Стария Грегъри, сигурно е станала още по-лоша. Ако идва да нарани теб, първо ще си намери едно силно здраво тяло.

— Тогава Ели? Ще избере Ели?

— Ама ти нищо ли не схващаш? — сопна се Алис, клатейки невярващо глава. — Ели е силна. С нея ще е трудно. Не, мъжете са много по-лесни. Особено мъж, чието сърце винаги управлява ума му. Някой, който може да изпадне в пристъп на гняв, без дори да помисли.

— Джак?

— Със сигурност ще е Джак. Помисли си какво ще бъде да те преследва едрият силен Джак. Но книгата е права за едно. Тяло, което е току-що обсебено, е по-лесно за обуздаване. То е отчаяно, но и замаяно.

Извадих тефтера си и записах всичко, което ми се стори важно. Алис не говореше толкова бързо като Прогонвания духове, но след малко набра скорост и не след дълго китката вече ме наболяваше. Когато въпросът опря до истински важната задача — как да се справим с обсебените, — на много места се напомняше, че истинската душа все още е затворена в тялото. Така че нараниш ли тялото, нараняваш и невинната душа. Затова, просто да убиеш тялото, за да се отървеш от обсебилия го, беше равносилно на убийство.

Всъщност този раздел от книгата беше разочароващ: изглежда, нямаше много неща, които можеше да се направят. Понеже беше свещеник, авторът смяташе, че екзорсизмът, с използването на свещи и светена вода, е най-добрият начин да прогониш натрапника от тялото и да освободиш жертвата, но признаваше, че не всички свещеници могат да го правят и че твърде малко са способни да го правят наистина добре. Струваше ми се, че някои от свещениците, които можеха да го

правят, вероятно бяха седми синове на седми синове и това беше истински важното.

След всичко това Алис каза, че се чувства уморена, и се качи да си легне. И на мен ми се спеше. Бях забравил колко тежка можеше да бъде фермерската работа и тялото ме болеше от глава до пети. Щом се качих в стаята си, се отпуснах с благодарност на леглото си, очаквайки с нетърпение съня. Но долу в двора кучетата бяха започнали да лаят.

Мислейки си, че сигурно нещо ги бе разтревожило, отворих прозореца и погледнах навън към Хълма на палача, вдишвайки дълбоко нощния въздух, за да се овладея и да проясня ума си. Постепенно лаят на кучетата утихна и накрая напълно замлъкна.

Докато се канех да затворя прозореца, луната се показва иззад облак. Лунната светлина показва истинността на нещата — Алис ми бе казала това — точно както онази голяма моя сянка беше подсказала на Костеливата Лизи, че у мен има нещо различно. Това дори не беше пълна луна, само намаляваща луна, свиваща се до полумесец, но тя ми показва нещо ново, нещо, което не можеше да бъде видяно без нея. На нейната светлина можах да видя едва забележима сребриста следа, лъкатушеща надолу по Хълма на палача. Тя пропълзяваше под оградата и през северното пасбище, после пресичаше източната ливада, докато изчезнеше от погледа някъде зад обора. Тогава се сетих за Майка Молкин. Бях видял сребристата следа в нощта, когато я блъснах в реката. Сега тук имаше друга следа, която изглеждаше съвсем същата и ме беше намерила.

С блъскащо в гърдите сърце слязох на пръсти долу и се измъкнах през задната врата, затваряйки я внимателно зад гърба си. Луната се беше скрила зад облак, така че докато заобиколя до задния край на обора, сребристата следа беше изчезнала, но все още имаше ясно доказателство, че нещо се бе спуснало по хълма към стопанските ни постройки. Тревата — сплескана, сякаш през нея бе пропълзъл огромен охлюв.

Зачаках луната да се появи отново, за да огледам настлания с каменни плочи участък зад обора. Няколко мига по-късно вятърът отвя облака и видях нещо, което наистина ме изплаши. Сребристата следа блестеше на лунната светлина и посоката, в която отиваше, беше непогрешима. Избягваше кочината и се извиваше като змия от другата страна на обора в широка арка, за да стигне до далечния край на двора.

После се придвижваше към къщата, свършвайки точно под прозореца на Алис, където старият дървен капак покриваше стъпалата, водещи надолу към избата.

Преди няколко поколения фермерът, който бе живял тук, варял ейл, който доставял на местните ферми и дори на няколко странноприемници. Заради това местните наричаха нашата ферма „Фермата на пивоваря“, макар че ние просто я наричахме дом. Стъпалата бяха сложени, за да може буретата да бъдат внасяни и изнасяни, без да се налага да се минава през къщата.

Капакът още си беше там, покриващ стъпалата, с голям ръждив катинар, който държеше двете му половини на място, но между тях имаше тясна пролука, там, където краищата на дървото не се срещаха напълно. Пролуката беше не по-широка от палеца ми, но сребристата следа свършваше точно там и разбрах, че каквото и да се бе плъзнало натам, то някак се беше промушило през тази миниатюрна пролука. Майка Молкин се бе върнала и станала уика, тялото ѝ — достатъчно податливо и меко, за да се промуши и през най-тесната пролука.

Тя беше вече в избата.

Сега изобщо не използвахме избата, но я помнех достатъчно добре. Имаше пръстен под и пълна главно със стари бурета. Стените на къщата — дебели и кухи, което означаваше, че скоро тя щеше да е някъде вътре в стените, някъде в къщата.

Хвърлих поглед нагоре и видях мъждукането на пламъка от свещ на прозореца в стаята на Алис. Явно не спеше. Влязох вътре и дълго стоях пред вратата на спалнята ѝ. Номерът беше да почукам точно толкова силно, колкото да дам на Алис да разбере, че съм там, без да събудя никого. Но докато приближавах кокалчетата на пръстите си към вратата, готов да почукам, чух звук от вътрешността на стаята.

Дочух гласа на Алис. Изглежда, говореше с някого.

Не ми хареса онова, което чувах, но въпреки това потропах. Изчаках за момент, но когато Алис не дойде до вратата, допрях ухо до нея. С кого можеше да говори в стаята си? Знаех, че Ели и Джак вече си бяха легнали, а и бездруго чувах само един глас и той беше на Алис. Обаче звучеше различно. Напомняше ми нещо, което бях чувал преди. Когато изведнъж си спомних какво беше, отместих ухо от дървото, сякаш се бях опарил, и направих голяма крачка, отдалечавайки се от вратата.

Гласът ѝ ту се усилваше, ту спадаше, точно както онзи на Костеливата Лизи, когато стоеше над ямата, държейки по един малък бял предмет в двете си ръце.

Преди да си дам сметка какво правя, сграбчих дръжката на бравата, завъртях я и отворих широко вратата.

Алис, с отваряща и затваряща се уста, припываше срещу огледалото. Седеше на ръба на един стол с права облегалка, взирайки се над върха на пламъка на една свещ в огледалото на тоалетната масичка. Поех си дълбоко дъх, после се промъкнах по-близо, за да погледна по-добре.

Тъй като бе пролет в Графството и вече цареше мрак, стаята беше мразовита, но въпреки това по челото на Алис имаше големи капки пот. Още докато гледах, две се сляха и се стекоха надолу от лявото ѝ око, а после — отвъд него върху бузата ѝ като сълза. Алис бе втренчена в огледалото — с много широко отворени очи, но когато я повиках по име, дори не мигна.

Преместих се зад стола и долових отражението от месинговия свещник в огледалото, но за мой ужас лицето в огледалото над пламъка не беше на Алис.

Беше старо лице, изпито и набраздено от бръчки, с груби сивобели коси, падащи като завеси около всяка от мършавите бузи. Беше лицето на същество, прекарало дълго време във влажната земя.

После очите се раздвижиха, стрелвайки се бързо наляво да срещнат погледа ми. Бяха червени огнени точки. Макар че лицето се усмихна, очите горяха от гняв и омраза.

Нямаше съмнение. Бе лицето на Майка Молкин.

Какво ставаше? Беше ли Алис вече обсебена? Или използваше по някакъв начин огледалото, за да разговаря с Майка Молкин?

Без да мисля, грабнах свещника и замахнах с тежката му основа към огледалото, което експлодира със силен пукот, последван от блестящ, звънък дъжд от падащи стъкла. Когато огледалото се разби, Алис изпищя високо и пронизително.

Чух най-ужасния писък, който можете да си представите — ужасно измъчен, напомнящ звука, който понякога издава прасе, когато го колят. Но не ми стана жал за Алис, макар че сега тя плачеше и дърпаше косата си, бе с обезумели и изпълнени с ужас очи.

Осъзнах, че къщата бързо се изпълва с други звуци. Първият беше плачът на бебето на Ели; вторият — плътният глас на мъж, който ругаеше и кълнеше; третият — това бе тропот от големи ботуши надолу по стълбите.

Джак нахълта разярено в стаята. Хвърли един поглед към счупеното огледало, после пристъпи към мен и вдигна юмрук. Предполагам, че сигурно си бе помислил, че за всичко съм виновен аз, защото Алис още пицеше, аз държах свещника, а по кокалчетата ми имаше малки порязвания, причинени от летящи стъкла.

Точно навреме в стаята влезе Ели. Беше гушнала бебето си в лявата си ръка и то още се дереше от плач, но със свободната си ръка успя да улови Джак и го задърпа, докато той разтвори стиснатия си юмрук и отпусна ръка.

— Не, Джак — рече умолително тя. — Каква полза ще има от това?

— Не мога да повярвам, че стори това — каза Джак, като ме гледаше гневно. — Знаеш ли колко старо беше това огледало? Какво мислиш, че ще каже татко сега? Как ще се почувства, когато види това?

Нищо чудно, че Джак беше ядосан. Достатъчно лошо беше, че бях събудил всички, но онази тоалетна масичка беше принадлежала на майката на татко. Сега, когато татко ми беше дал кутийката с прахан и огниво... това бе единственият спомен от семейството му.

Джак направи две крачки към мен. Свещта още не бе изгаснала, когато счупих огледалото. Той изкрещя отново и тя започна да потрепва.

— Защо го направи? Какво те е прихванало, за Бога? — изрева той.

Какво можех да кажа? Затова просто свих рамене, после забих поглед надолу към ботушите си.

— Какво правиш в тази стая изобщо? — настоя Джак.

Не отговорих. Каквото и да кажех, щеше само да влоши положението.

— Отсега нататък си стой в стаята — изкрещя Джак. — Вече съм решил да изпъдя и двама ви.

Хвърлих поглед към Алис, която още седеше на стола, с глава в дланите. Беше спряла да плаче, но цялото ѝ тяло се тресеше.

Когато погледнах назад, видях, че гневът на Джак беше отстъпил място на тревога. Той се взираше към Ели, която изведнъж сякаш залитна. Преди Джак да успее да помръдне, тя изгуби равновесие и падна назад към стената. Джак забрави огледалото за миг, докато се суетеше над Ели.

— Не знам какво ми стана — каза тя, напълно объркана. — Внезапно ми се замая главата. О! Джак! Джак! Едва не изпуснах бебето!

— Не го изпусна и то е в безопасност. Не се тревожи. Хайде, дай да я взема...

След като взе в ръце бебето, Джак се успокои.

— Засега само оправи тази бъркотия — каза ми той. — Ще говорим за това на сутринта.

Ели прекоси стаята, отиде до леглото и сложи ръка на рамото на Алис.

— Алис, ела за малко долу, докато Том подреди — каза тя. — Ще приготвя нещо, та всички да пийнем.

Миг по-късно всички бяха слезли в кухнята, оставяйки ме да събера парчетата стъкло. След десетина минути самият аз слязох там да взема четка и лопатка за смет. Те седяха около кухненската маса, отпивайки билков чай, а бебето спеше в ръцете на Ели. Не говорех и никой не ми предложи напитка. Никой дори не погледна към мен.

Качих се обратно горе и почистих бъркотията възможно най-добре, после се върнах в собствената си стая. Седнах на леглото и се загледах през прозореца, чувствайки се ужасен и самотен. Беше ли Алис вече обсебена? В края на краищата от огледалото се взираше лицето на Майка Молкин. Ако беше обсебена, тогава бебето и всички други бяха в истинска опасност.

Тогава тя не се беше опитала да направи нищо, но Алис беше относително дребна в сравнение с Джак, така че на Майка Молкин щеше да ѝ се наложи да действа с хитрост. Щеше да изчака всички да си легнат. Главната мишена щях да съм аз. Или може би бебето. Кръвта на едно дете щеше да увеличи силата ѝ.

Или пък дали не бях счупил огледалото точно навреме? Дали бях развалил заклинанието в същия миг, когато Майка Молкин се готвеше да обсеби Алис? Друга възможност беше Алис просто да е говорела с

вещицата, използвайки огледалото. И така да беше, това бе достатъчно лошо. Означаваше, че имам да се тревожа за двама врагове.

Трябваше да направя нещо. Но какво? Докато седях там, с бушуващ ум, опитвайки се да премисля нещата, на вратата на спалнята ми се потропа. Помислих си, че е Алис, затова не отговорих. Тогава един глас ме повика тихичко по име. Беше Ели, затова отворих вратата.

— Може ли да поговорим вътре? — помоли тя. — Не искам да рискувам да събудя бебето. Едва успях да я приспя отново.

Кимнах и Ели влезе и внимателно затвори вратата след себе си.

— Добре ли си? — попита тя, със загрижено изражение.

Кимнах нещастно, но не можех да я погледна в очите.

— Искаш ли да ми разкажеш за това? — попита тя. — Ти си разумно момче, Том, и трябва да си имал много основателна причина за постъпката си. Ако я обсъдиш, може да ти стане по-добре.

Нима можех да ѝ кажа истината? Искам да кажа, Ели имаше да се грижи за бебе, така че как бих могъл да ѝ кажа, че някъде в къщата има вещица на свобода, която обича детска кръв? После осъзнах, че заради бебето щеше да се наложи да ѝ кажа нещо. Тя трябваше да узнае точно колко страшно беше положението. Трябваше да се махне.

— Има нещо, Ели. Но не знам как да ти кажа.

Ели се усмихна.

— Да започнеш от началото, ще е толкова добре, колкото и откъдето и да е другаде...

— Нещо ме проследи дотук — казах, като гледах Ели право в очите. — Нещо зло, което иска да ме нарани. Затова счупих огледалото. Алис говореше с онова нещо и...

Изведнъж очите на Ели пламнаха от гняв.

— Кажеш ли това на Джак, със сигурност ще почувстваш юмрука му! Искаш да кажеш, че си довел нещо тук, когато имам да се грижа за новородено бебе? Как можа? Как можа да направиш това?

— Не знаех какво ще се случи — оправдах се. — Разбрах едва тази нощ. Затова ти казвам сега. Трябва да напуснеш къщата и да отведеш бебето на безопасно място. Върви сега, преди да е твърде късно.

— Какво? Още сега? Посред нощ?

Кимнах.

Ели поклати решително глава.

— Джак не би заминал. Няма да се остави да бъде прогонен от собствената си къща посред нощ. От нищо. Не, ще чакам. Ще остана тук и ще си казвам молитвите. Майка ми ме научи на това. Тя казваше, че ако се молиш усърдно, нищо от тъмните сили не може да ги навреди. И аз наистина вярвам това. Във всеки случай може и да грешиш, Том — добави тя. — Ти си млад и едва започваш да усвояваш работата, така че може съвсем да не е толкова лошо, колкото си мислиш. А майка ти би трябвало да се върне всеки момент. Ако не тази вечер, тогава със сигурност утре вечер. Тя ще знае какво да прави. Междувременно просто не влизай в стаята на онова момиче. У нея има нещо сбъркано.

Докато отворях уста да проговоря с намерението да направя още един опит да я убедя да замине, на лицето на Ели внезапно се появи тревожно изражение и тя се спъна и се подпря с ръка на стената, за да не падне.

— Виж какво направи сега. Прималява ми само като помисля какво става тук.

Тя седна на леглото ми и отпусна глава в ръцете си за няколко мига, докато аз просто се вирах нещастно надолу към нея, без да знам какво да направя или кажа.

След няколко минути тя се изправи отново на крака.

— Трябва да говорим с майка ти веднага щом се върне, но не забравяй — дотогава стой далече от Алис. Обещава ли?

Обещах и с тъжна усмивка Ели се върна в стаята си.

Едва след като бе сторила това, изведнъж осъзнах...

Ели се беше спънала за втори път и споделила, че се е почувствала замаяна. Едно препъване можеше да е просто случайност. Просто от умора. Но два пъти! Замаяна? Ели беше замаяна, а това беше първият признак за обсебване!

Закрачих нагоре-надолу. Със сигурност грешах. Не и Ели! Не можеше да е Ели. Може би Ели просто беше уморена. В края на краищата бебето наистина я държеше будна дълго време. Но Ели е силна и здрава. Самата тя е израснала във ферма и не беше от хората, които се оставяха лесно да бъдат надвити. И всичките онези приказки за изричането на молитви. Можеше да го е казала, за да не я заподозра.

Но нали Алис ми сподели, че Ели ще е трудна за обсебване? Тя каза също и че обсебеният вероятно ще е Джак, но той не показва

никакви признаци на замайване. И все пак нямаше как да се отрече, че освен това бе ставал все по-избухлив и агресивен! Ако Ели не го беше възпряла, щеше да ме удари така, че да отнесе главата от раменете ми.

Но, разбира се, ако Алис беше в съюз с Майка Молкин, *всичко*, което кажеше, щеше да цели да ме отклони от следата. Не можех да вярвам дори на казаното от нея за книгата на Прогонващия духове! Можеше през цялото време да ми е разправяла лъжи! Не можех да чета на латински, така че нямаше начин да проверя това, което беше казала.

Осъзнах, че би могъл да е всеки от тях. Във всеки момент можеше да последва нападение, а аз не разполагах с никакъв начин да разбера от кого щеше да дойде!

С малко късмет мама щеше да се върне преди зазоряване. Тя знаеше какво да прави. Но зората беше далече, затова не биваше да заспивам. Щеше да се наложи да стоя на пост цяла нощ. Ако Джак или Ели бяха обсебени, не бях в състояние да направя нищо по въпроса. Не можех да вляза в стаята им, така че *всичко*, което можех да сторя, беше да държа под око Алис.

Излязох навън и седнах на стълбите между вратата към стаята на Ели и Джак и моята. Оттам виждах вратата на Алис отдолу. Ако тя излезете от стаята си, поне щях да мога да предупредя.

Реших, че ако мама не се върнеше, щях да тръгна призори... освен нея имаше само още един шанс за помощ...

Беше дълга нощ... и отново подскачах и при най-лекия звук — някое изскърцване на стълбите или слабо раздвижване на подовите дъски в една от стаите. Постепенно обаче се успокоих. Стара къща, стари шумове, шумове, с които бях свикнал — шумовете, които очаквате, докато тя бавно се успокоява и охлажда през нощта. Въпреки това с приближаването на зората отново започнах да изпитвам безпокойство.

Започнах да дочувам слаби звуци от драскане по вътрешността на стените. Звучеше, сякаш нокти драцят по камък и невинаги на едно и също място. Понякога — по-нагоре по стълбите отляво; друг път — долу, близо до стаята на Алис. Толкова слабо, че бе трудно да се каже дали си го въобразявах, или не. Но започна да ми става студено, много студено и това ми подсказа, че приближава опасност.

После кучетата залаяха, а след няколко минути вече и другите животни полудяха — косматите прасета квичаха толкова силно, та бихте си помислили, че касапинът вече е пристигнал. Не стигаше това, ами глъчката накара бебето да ревне отново.

Вече ми беше толкова студено, че тялото ми се тресеше и трепереше. Незабавно трябваше да направя нещо.

На речния бряг, лице в лице с вещицата, ръцете ми знаеха какво да правят. Този път краката ми бяха тези, които се движеха по-бързо, отколкото можех да мисля. Изправих се и побягнах. Обзет от ужас, с блъскащо като чук сърце, хукнах с всички сили надолу по стълбите, допълвайки шума. Просто трябваше да изляза навън и да се махна от вещицата. Всичко друго нямаше значение. Цялата ми смелост се бе изпарила.

ГЛАВА 13

КОСМАТИ ПРАСЕТА

Излязох тичешком от къщата и се отправих на север, право към Хълма на Палача, все още в паника, забавяйки ход едва когато стигнах северното пасбище. Имах нужда от помощ, и то бързо. Връщах се в Чипъндън. Само Прогонващия духове можеше да ми помогне сега.

Щом стигнах до оградата на пасбището, животните внезапно замлъкнаха и аз се обърнах и погледнах назад към фермата. Отвъд нея едва различих черния път, който лъкатушеше и се губеше в далечината като тъмно петно върху мозайката от сиви поля.

Точно тогава видях светлина по пътя. Към фермата приближаваше двуколка. Дали беше мама? За няколко мига надеждата ми се усили. Но когато двуколката наближи портата на фермата, чух висока дрезгава кашлица, звук от насъбрала се в нечие гърло хращка, и после някой се изплю. Беше просто Зурлата, касапинът, който колеше прасетата. Предстоеше му да се справи с пет от най-едриите ни космати прасета. Веднъж мъртво, всяко едно от тях трябваше да бъде добре остъргано, така че той започваше отрано.

Никога не ми е причинявал нищо лошо, но винаги се радвах като си свършеше работата и си тръгнеше. Мама също никога не го е харесвала. Беше ѝ неприятно как той непрекъснато плюе хращки където му падне.

Беше едър мъж, по-висок дори от Джак, с възлести мускули на ръцете над лактите. Мускулите бяха необходими за работата, която

вършеше. Някои прасета тежаха повече от човек и се бореха като луди да избегнат ножа. Имаше обаче една част от Зурлата, която доста се бе отпуснала. Ризите вечно му бяха къси, с разкопчано най-долно копче, и тлъстото му, бяло, косматото шкембе провисваше над кафявата кожена престилка, която носеше, за да не се наквасят панталоните му с кръв. Едва ли беше на повече от трийсет, но косата му беше рядка и сплъстена.

Разочарован, че това не беше мама, аз го загледах как откача фенера от двуколката и започва да разтоварва инструментите си. Той се приготви за работа в предния край на обора, точно до кочината.

Бях пропилял достатъчно време и понечих да се прехвърля през оградата в гората, когато с крайчеца на окото си забелязах движение на склона отдолу. Една сянка се отправяше към мен, бързайки към прелеза в оградата в далечния край на северното пасбище.

Беше Алис. Не исках да ме следва, но беше по-добре да се справя с нея сега, отколкото по-късно, затова седнах върху разграничителната ограда и я зачаках да стигне до мен. Не ми се наложи да чакам дълго, защото тя тичаше през целия път нагоре по хълма.

Тя не се приближи чак толкова, а остана на девет или десет крачки разстояние, с ръце на хълбоците, опитвайки се да си поеме дъх. Огледах я от горе до долу, виждайки отново черната рокля и островърхите обувки. Сигурно я бях събудил, когато бях хукнал надолу по стълбите и за да стигне до мен толкова скоро, сигурно се беше облякла бързо и ме бе последвала веднага.

— Не искам да говоря с теб — провикнах се отсреща към нея. От нервност гласът ми беше по-треперлив и по-висок от обикновено. — И не си губи времето да ме преследваш. Ти си получи шанса, така че от сега нататък е по-добре да стоиш надалече от Чипъндън.

— По-добре ще е да говориш с мен, ако знаеш какво е добро за теб — рече Алис. — Скоро ще е твърде късно, така че има нещо, което е по-добре да узнаеш. Майка Молкин е вече тук.

— Знам това — казах. — Видях я.

— Не само в огледалото обаче. Не е само това. Тя се е върнала там, някъде вътре в къщата — каза Алис, като посочи обратно надолу по хълма.

— Казах ти, зная това — рекох гневно. — Лунната светлина ми показва пътеката, която е направила, а когато се качих горе да ти кажа

това, какво открих, ти вече говореше с нея и вероятно не за първи път.

Спомних си първата нощ, когато се качих в стаята на Алис и ѝ дадох книгата. Докато влизах вътре, свещта още пушеше пред огледалото.

— Вероятно ти си я довела тук — обвиних я. — Казала си ѝ къде съм.

— Това не е вярно — каза Алис с гняв в гласа, който можеше да се мери с моя. Приблжих се на около три стъпки до мен. — Подуших я, наистина, и използвах огледалото, за да я видя къде е. Не разбрах, че е толкова близо, нали? Тя беше прекалено силна за мен, така че не можех да се отскубна. Късмет е, че влезе точно тогава. Късмет е за мен, че счупи онова огледало.

Исках да вярвам на Алис, но как можех да ѝ имам доверие? Когато тя се приближи на две крачки, аз почти се обърнах, готов да скоча на тревата от другата страна на оградата.

— Връщам се в Чипъндън да доведе господин Грегъри — казах ѝ. — Той ще знае какво да прави.

— Няма време за това — рече Алис. — Когато се върнеш, ще е твърде късно. Трябва да мислим за бебето. Майка Молкин иска да те нарани, но ще е жадна за човешка кръв. Най-много ѝ харесва младата кръв. Това я прави най-силна.

Страхът ми ме бе накарал да забравя за бебето на Ели. Алис бе права. Вещицата нямаше да иска да го обсеби, но със сигурност щеше да иска кръвта му. Когато се върнех с Прогонващия духове, щеше да е твърде късно.

— Но какво мога да направя? — попитах. — Какъв шанс имам срещу Майка Молкин?

Алис сви рамене и изви надолу ъгълчетата на устата си.

— Това си е твоя работа. Нима Стария Грегъри не те е научил на нещо, което може да бъде от полза? Ако не си го записал в онзи твой тефтер, тогава може би е в главата ти. Просто трябва да си го спомниш, това е всичко.

— Не е казал кой знае колко за вещиците — отбелязах, внезапно изпитвайки раздразнение към Прогонващия духове. По-голямата част от обучението ми дотук се отнасяше за богъртите, с малки споменавания на привиденията и призраците; докато всичките ми проблеми бяха предизвикани от вещици.

Все още нямах доверие на Алис, но сега, след това, което току-що беше казала, не можех да тръгна за Чипъндън. Никога нямаше да доведе Прогонващия духове тук навреме. Предупреждението ѝ, че бебето на Ели е застрашено, беше добронамерено, но ако Алис беше обсебена или на страната на Майка Молкин, това бяха тъкмо думите, които не ми оставяха никакъв избор, освен да сляза обратно по хълма към фермата. Тъкмо думите, които щяха да ме възпрат да предупредя Прогонващия духове и въпреки това да ме задържат там, където вещицата можеше да се докопа до мен в избран от самата нея момент.

На слизане по хълма се държах на разстояние от Алис, но тя беше до мен, когато влязохме в двора и го пресякохме близо до предния край на обора.

Зурлата беше там и острееше ножовете си. Когато ме видя, вдигна поглед и кимна. Кимнах в отговор. След като ми кимна, той просто се взря в Алис, без да каже нищо, но я огледа два пъти от глава до пети. После, точно преди да стигнем до кухненската врата, той подсвирна продължително и високо. Лицето на Зурлата приличаше повече на свинско, отколкото на вълче лице, но изсвирването бе изпълнено с насмешка.

Алис се престори, че не го чува. Преди да приготви закуската, имаше да свърши друга работа. Влезе право в кухнята и започна да приготвя пилето, което щяхме да ядем за обяд. То висеше на една кука до вратата, с откъснат врат и вече извадени предната вечер вътрешности. Тя се залови да го почисти с вода и сол. Очите ѝ се съсредоточиха неотклонно върху това, което вършеше, така че неуморните ѝ пръсти да не пропуснат и най-мъничката част.

Точно тогава, докато я наблюдавах, най-сетне си спомних нещо, което можеше и да подейства срещу едно обсебено тяло.

Сол и желязо!

Не можех да съм сигурен, но си струваше да опитам. Това използваше Прогонващия духове, за да затвори някой богърт в яма, и не беше изключено да подейства и срещу вещица. Ако запратех солта по някого, който беше обсебен, това можеше и да прогони Майка Молкин.

Нямах вяра на Алис и не исках да ме види как си взимам сол, затова трябваше да изчакам, докато свърши да чисти пилето и излезе

от кухнята. След като направих това, преди да изляза, за да се заема със собствените си задължения, посетих работилницата на татко.

Не ми отне дълго време да намеря каквото ми трябваше. Измежду голямата сбирка от пили на лавицата над работния му тезгях избрах онази, която бе най-голяма и с най-груби зъбци от всички. Беше онази, дето ѝ казваха „копелето“, която, като бях по-малък, ми даваше единствения шанс да използвам тази дума, без да получа шамар по врата. Скоро вече пилях ръба на една желязна кофа и звукът ме караше да настръхвам. Но не след дълго още по-силен звук процепи въздуха.

Беше писък на умиращо прасе, първото от пет.

Знаех, че Майка Молкин можеше да е навсякъде и ако още не беше обсебила някого, можеше да си избере жертва всеки момент. Така че трябваше да се съсредоточа и да съм нащрек по всяко време. Но поне сега имах нещо, с което да се защита.

Джак искаше да помагам на Зурлата, но аз винаги имах готово оправдание, казвайки, че тъкмо довършвам едно нещо или тъкмо се каня да направя друго. Ако се окажех принуден да помагам на Зурлата, нямаше да мога да държа под око всички останали. Тъй като му бях просто брат, дошъл само за няколко дни, а не нает помощник, Джак не можеше да настоява, но почти го направи.

В крайна сметка след обяда с лице, потъмняло като буреносен облак, той беше принуден сам да помогне на Зурлата, което беше точно каквото исках. Ако той работеше пред обора, можех да го държа под око от разстояние. Освен това непрекъснато си намирах извинения да нагледам Алис и Ели. Всяка от тях можеше да е обсебена, но ако беше Ели, нямаше да имам голям шанс да спася бебето — през повечето време то или беше в ръцете ѝ, или спеше в креватчето си близо до нея.

Разполагах със солта и желязото, но не бях сигурен дали ще е достатъчно. Най-доброто нещо щеше да е една сребърна верига. Дори някоя къса щеше да е по-добра от нищо. Когато бях малък, веднъж дочух мама и татко да говорят за някаква нейна сребърна верижка. Никога не бях я виждал да носи такава, но тя трябваше все още да е някъде в къщата — може би в склада точно под таванското помещение, който мама винаги държеше заключен.

Но спалнята им не беше заключена. Обикновено никога не бих влязъл в стаята им без позволение, но сега бях отчаян. Претърсих кутията за бижута на мама. В нея имаше брошки и пръстени, но не и

сребърна верижка. Претърсих цялата стая. Чувствах се много виновен да тършувам из чекмеджетата, но въпреки това го направих. Мислех си, че може да има ключ за склада, но не го намерих.

Докато търсех, чух големите ботуши на Джак да се качват по стълбите. Стоях неподвижно, едва осмелявайки се да дишам, но той просто се приближи до спалнята си за миг-два и отново слезе право долу. След това завърших търсенето си, но не намерих нищо, така че слязох долу да нагледам всички още веднъж.

Този ден въздухът бе неподвижен и спокоен, но когато минах край обора, се беше надигнал ветрец. Слънцето започваше да се спуска под хоризонта, осветявайки всичко в топло, червено сияние и обещавайки прекрасно време за следващия ден. Сега в предната част на обора от големи куки висяха надолу с главите три мъртви прасета. Бяха розови и прясно остъргани — от последното още капеше кръв в една кофа, — а Зурлата беше на колене, борейки се с четвъртото, което му създаваше доста проблеми — трудно беше да се каже кой от тях грухтеше по-силно.

Джак, с подгизнала от кръв предна част на ризата, ме изгледа гневно, докато минавах, но аз само се усмихнах и кимнах. Те тепърва се залавяха с предстоящата работа и все още имаше много за вършене, така че щяха още да са заети с нея много след като слънцето залезеше. Засега обаче нямаше и най-малка следа от замайване, нито дори намек за обсебване.

След по-малко от час се стъмни. Джак и Зурлата още работеха на светлината на огъня, която очертаваше потрепващите им сенки през двора.

Ужасът започна, докато отивах към навеса в дъното на обора да взема един чувал с картофи от запасите...

Чух писък. Беше писък, изпълнен с ужас. Писък на жена, изправена пред най-ужасното нещо, което може да ѝ се случи.

Пуснах чувала с картофи и тичешком заобиколих до предния край на обора. Там внезапно спрях, почти неспособен да повярвам на онова, което виждах.

Ели стоеше на двайсетина крачки от мен, протегнала двете си ръце и пицеше ли, пицеше, сякаш я изтезавах. В краката ѝ лежеше Джак, с кръв по цялото лице. Помислих си, че Ели пици заради Джак — но не, беше заради Зурлата.

Той стоеше с лице към мен, сякаш ме беше чакал да се появя. В лявата ръка държеше любимия си остър нож — дългия, с който винаги прерязваше гърлата на прасетата. Замръзнах ужасен, защото разбрах какво бях доловил в писъка на Ели.

Дясната му ръка беше обвита около бебето й.

Ботушите на Зурлата бяха плътно покрити със свинска кръв и тя още капеше по тях от престилката му. Той приближи ножа към бебето.

— Ела тук, момче — провикна се в моята посока. — Ела при мен. — После се разсмя.

Устата му се отваряше и затваряше, докато говореше, но това, което излизаше от нея, не беше неговият глас. Беше този на Майка Молкин. Нито пък това бе обичайният му дълбок, излизащ сякаш от корема му смях. Беше кискане на вещица.

Бавно направих една крачка към него. После още една. Искях да се приближа до него. Искях да спася бебето на Ели. Опитах се да вървя по-бързо. Но не можех. Усещах краката си натежали като олово. Сякаш сънувах кошмар, в който отчаяно се опитвах да бягам. Краката ми се движеха, сякаш не бяха мои.

Внезапно осъзнах нещо, от което ме изби студена пот. Отивах към Зурлата не само защото исках. А защото Майка Молкин ме бе призовала. Тя ме теглеше към него с бързината, с която искаше, теглеше ме към чакация му нож. Не отивах на помощ. Просто отивах да умра. Бях подвластен на някаква магия. Магия за принуждаване.

Бях почувствал нещо подобно долу край реката, но лявата ми ръка се беше задействала точно навреме, за да събори Майка Молкин в реката. Сега крайниците ми бяха така безсилни, както и умът ми.

Идвах по-близо до Зурлата. Все по-близо и по-близо до вдигнатия му в очакване нож. Очите му бяха очите на Майка Молкин, а лицето му бе ужасяващо издуто. Сякаш вещицата вътре разкривяваше формата на тялото му, издувайки бузите почти до пръсване, изцъкляйки очите така, че бяха готови да изскочат от орбитите, карайки веждите да надвиснат напред като неравни надвиснали зъбери; под тях в средата на обещените, изпъкнали очи пламтеше огън, който хвърляше червено, злокобно сияние пред тях.

Направих още една стъпка и почувствах как сърцето ми блъска силно. После една и последва нов силен удар. Вече бях много по-близо

до Зурлата. *Туп-туп* — правеше сърцето ми, по един силен удар за всяка стъпка.

Когато бях на не повече от пет крачки от очакващия ме нож, чух Алис да тича към нас, крещейки името ми. Видях я с крайчеца на окото си как излезе от тъмнината и се появи в сиянието на огъня. Идваше право към Зурлата, черната и коса се развяваше назад от главата ѝ, сякаш тя тичаше срещу ураганен вятър.

Без да се забави дори за миг, тя ритна Зурлата с всичка сила. Прицели се точно над кожената му престилка и видях как носът на заострената ѝ обувка изчезва толкова дълбоко в тлъстия му корем, че се виждаше само петата на обувката.

Зурлата ахна, преве се надве и изпусна бебето на Ели, но гъвкава като млада котка, Алис падна на колене и го хвана точно преди да се удари в земята. После се извъртя и побягна обратно към Ели.

Точно в същия миг, когато острата обувка на Алис докосна корема на Зурлата, магията се развали. Отново бях свободен. Свободен да движа сам крайниците си. Свободен да се движа. Или свободен да нападам.

Зурлата беше почти превит надве, но се изправи отново и макар да беше изпуснал бебето, все още държеше ножа. Гледах как го насочи към мен. Освен това леко залитна — може би беше замаян или може би беше просто в резултат от острата обувка на Алис.

Освободен от заклинанието, у мен закипя цял вихър от чувства. Имаше тъга за онова, което бе причинено на Джак, ужас от опасността, в която бе изпаднало бебето на Ели, и гняв, че това можа да се случи на семейството ми. И в този момент разбрах, че съм роден да бъда *Прогонващ духове*. Най-добрият *Прогонващ духове*, живял някога. Можех и щях да накарам мама да се гордее с мен.

Разбирате ли, вместо да съм изпълнен със страх, целият бях лед и огън. Дълбоко у себе си беснеех, изпълнен с горещ гняв, който всеки миг можеше да избухне. Докато външно бях студен като лед, умът ми — остър и ясен, дишането — бавно.

Пъхнах ръце в джобовете на бричовете си. После ги измъкнах бързо, всеки юмрук — пълен с това, което беше намерил там, и запратих всяка шепа право към главата на Зурлата: нещо бяло от дясната ми ръка и нещо тъмно от лявата. Те се събраха — бял и черен облак, — точно когато улучиха лицето и раменете му.

Сол и желязо — същата смес, толкова ефикасна срещу богърт. Желязо, за да изцеди силата му; сол, за да я изгори. Железни стърготини от ръба на старата кофа и сол от кухненските запаси на мама. Само се надявах, че ще има същия ефект върху вещица.

Предполагам, че на никого не би му подействало добре да запратят такава смес в лицето му — най-малкото от нея човек би започнал да кашля и да плюе, — но въздействието върху Зурлата беше много по-ужасно. Той първо разтвори длан и остави ножа да падне. После очите му се завъртяха в орбитите и той залитна бавно напред, падайки на колене. После си удари челото много силно в земята и лицето му се изкриви на една страна.

Нещо гъсто и слузесто започна да се процежда от лявата му ноздра. Просто стоях там и гледах, неспособен да помръдна, докато Майка Молкин с бавно бълбукане и гърчене излезе от носа му във формата, която си спомнях. Несъмнено беше тя, но част от нея си беше същата, докато други части бяха различни.

Първо, тя беше поне с една трета по-дребна, отколкото последния път, когато я видях. Сега раменете ѝ едва ми стигаха до коленете, но тя още носеше дългото наметало, което се влачеше по земята, а сиво-белите коси още падаха по прегърбените ѝ рамене като плесенявали завеси. Това, което бе наистина различно, беше кожата ѝ. Цялата блестяща, странна и някак извита и изопната. Червените очи обаче не бяха се променили и ме изгледаха гневно веднъж, преди тя да се обърне и да започне да се отдалечава към ъгъла на обора. Сякаш се смаляваше още повече и се запитах дали това все още е от солта и желязото. Не знаех какво повече мога да направя, затова просто стоях там и я гледах как си отива, твърде изтощен, за да помръдна.

Алис не смяташе да позволи това. Тя вече беше подала бебето на Ели, зададе се тичешком през двора и се запъти право към огъня. Вдигна парче дърво, което гореше в единия край, после затича към Майка Молкин, държейки го протегнато пред себе си.

Разбрах какво щеше да направи. Едно докосване и вещицата щеше да пламне. Нещо вътре у мен не можеше да позволи това да се случи, защото беше твърде ужасно, затова хванах Алис за ръката, когато тя притича покрай мен, и я завъртях, така че тя изпусна горящата главня.

Алис ми се нахвърли, с лице, изпълнено с ярост, и си помислих, че ей сега ще усетя някоя остра обувка. Вместо това тя стисна ръката ми над лакътя толкова силно, че пръстите ѝ направо се впиха дълбоко в плътта.

— Стани по-твърд, иначе няма да оцелееш! — изсъска тя в лицето ми. — Няма да е достатъчно само да направиш каквото казва Стария Грегъри. Ще умреш като другите!

Тя пусна ръката ми и аз погледнах надолу към нея и видях мънистени капчици кръв там, където ноктите ѝ се бяха врязали в мен.

— Вещиците трябва да се изгарят — каза Алис и гневът в гласа ѝ намалю, — за да е сигурно, че няма да се върнат. Няма полза да ги заравяш в земята. Това просто забавя нещата. Стария Грегъри знае това, но е твърде мекушав, за да си служи с изгаряне. Сега е твърде късно...

Майка Молкин изчезваше зад стената на обора в сенките, все още смалявайки се с всяка стъпка, с черното наметало, влачещо се по земята зад нея.

Именно тогава осъзнах, че вещицата беше допуснала голяма грешка. Беше тръгнала по грешен път, право през най-голямата кочина. Вече беше достатъчно дребна да се вмъкне под най-ниската дървена летва.

Прасетата бяха имали много лош ден. Пет от тях бяха заклани и това беше много шумна, мръсна работа, която вероятно ги беше изплашила здравата. Така че не бяха особено доволни, най-меко казано, и вероятно не беше най-подходящият момент за влизане в кочината им. А големите космати прасета са готови да ядат всичко, абсолютно всичко. Скоро беше ред на Майка Молкин да запищи и това продължи дълго време...

— Това може да е също толкова успешно, колкото изгарянето — каза Алис, когато звукът най-сетне заглъхна. Видях облекчението върху лицето ѝ. Аз чувствах същото. И двамата се радвахме, че всичко бе свършило. Бях уморен, затова просто свих рамене, без да съм сигурен какво да мисля, но вече гледах назад към Ели и това, което видях, не ми хареса.

Ели беше уплашена и бе обзета от ужас. Гледаше ни, сякаш не можеше да повярва какво се беше случило и какво бяхме направили.

Сякаш ме беше видяла истински за пръв път. Сякаш внезапно бе осъзнала какво съм.

Аз също разбрах нещо. За първи път почувствах наистина какво е да съм чирак на Прогонващия духове. Бях виждал хора да минават от другата страна на пътя, за да не минат близо до нас. Бях ги виждал как потръпват или се кръстят само защото бяхме минали през селото им, но не го бях приемал лично. Смятах, че тази тяхна реакция е насочена към Прогонващия духове, а не към мен.

Но не можех да пренебрегна това или да го изтикам настрани в ума си. То се случваше пряко на мен и ставаше в собствения ми дом.

Внезапно се почувствах по-самотен от когато и да било преди.

ГЛАВА 14

СЪВЕТЪТ НА ПРОГОНВАЩИЯ ДУХОВЕ

Но не всичко се разви зле. В крайна сметка Джак не беше мъртъв. Не ми се щеше да задавам твърде много въпроси, защото това просто разстройваше всички, но изглеждаше, че в един миг Зурлата се канел да започне да стърже корема на петото прасе заедно с Джак, а в следващия внезапно беше обезумял и го беше нападнал.

Кръвта по лицето на Джак беше само свинска. Той бе повален в безсъзнание с парче дърво. После Зурлата влязъл в къщата и грабнал бебето. Искал да го използва като примамка да се доближи, за да може да ме намушка с ножа си.

Разбира се, начинът, по който го разказвам сега, не е съвсем правилен. В действителност не Зурлата правеше тези ужасни неща. Той беше обсебен и Майка Молкин просто използваше тялото му. След час-два Зурлата се свързе и се прибра у дома, озадачен и притиснал много наранения си корем. Изглежда, не помнеше нищо за случилото се, а никой от нас не пожела да го посвети.

Никой не спа много тази нощ. След като разпали огъня, Ели остана долу в кухнята цяла нощ и не изпускаше бебето от поглед. Джак си легна с главоболие, но непрекъснато се будеше и трябваше да търчи навън да повръща в двора.

Около час преди зазоряване мама се прибра у дома. И тя не изглеждаше много щастлива. Сякаш нещо се беше объркало.

Вдигнах торбата ѝ да я внеса в къщата.

— Добре ли си, мамо? — попитах. — Изглеждаш уморена.

— Не ме мисли мен, синко. Какво е станало тук? Усещам, че нещо не е наред, само като ти гледам лицето.

— Дълга история — рекох. — По-добре първо да влезем вътре.

Когато влязохме в кухнята, Ели беше толкова радостна да види мама, че заплака и това накара и бебето да се разплаче. Тогава слезе Джак и всички се опитаха да разкажат историята на мама едновременно, но след няколко секунди аз се отказах, защото Джак поде една от гневните си тиради.

Мама бързичко го накара да млъкне.

— Говори по-тихо, Джак — каза му тя. — Това все още е моята къща и не мога да търпя крясъци.

Не му се понрави така да му нареждат пред Ели какво да прави, но беше достатъчно благоразумен да не спори.

Мама накара всеки от нас да ѝ разкаже точно какво бе станало, като започна с Джак. Аз бях последен и когато дойде редът ми, тя изпрати Ели и Джак да си лягат, за да си поговорим насаме. Не че казах кой знае колко... Просто слушаше мълчаливо, после хвана ръката ми.

Най-накрая се качи в стаята на Алис и прекара дълго време, разговаряйки насаме с нея.

Не беше минал и час след изгрев-слънце, когато пристигна Прогонващия духове. Някак си го очаквах. Той изчака на портата и аз излязох и разказах отново историята, докато той се подпираше на тоягата си. Когато свърших, поклати глава.

— Усетих, че нещо не е наред, момче, но дойдох твърде късно. И все пак ти си се справил добре. Проявил си предприемчивост и си успял да си спомниш някои от нещата, на които съм те научил. Ако всичко друго се провали, винаги можеш да прибегнеш към солта и желязото.

— Трябваше ли да позволя на Алис да изгори Майка Молкин? — попитах.

Той въздъхна и се почеса по брадата.

— Както ти казах, жестоко е да изгориш вещица и самият аз не го одобрявам.

— Предполагам, че сега ще трябва отново да се изправя срещу Майка Молкин — рекох.

Прогонващия духове се усмихна.

— Не, момче, можеш да си отдъхнеш, защото тя няма да се върне на този свят. Не и след случилото се накрая. Помниш ли какво ти казах — че сърцето на вещицата трябва да бъде изядено? Е, онези твои прасета свършиха работата вместо нас.

— Не само сърцето. Изядоха всичко до шушка — казах му. — Значи съм в безопасност? Наистина в безопасност? Тя не може да се върне?

— Да, Майка Молкин вече не те застрашава. Там навън има други, също толкова ужасни заплахи, но засега си в безопасност.

Изпитах силно чувство на облекчение, сякаш бяха вдигнали тежък товар от плещите ми. Бях живял в кошмар и сега, когато заплахата от Майка Молкин не съществуваше, светът ми се струваше много по-светло, по-щастливо място. Най-сетне всичко свърши и можех отново да очаквам с нетърпение разни неща.

— Е, в безопасност си, докато допуснеш нова глупава грешка — добави Прогонващия духове. — И не казвай, че няма. Онзи, който никога не прави грешка, просто не прави нищо. Това е част от усвояването на работата. Е, какво трябва да се прави сега? — попита той, примижал към изгряващото слънце.

— За кое? — попитах на свой ред аз, чудейки се какво ли имаше предвид.

— За девойката, момче — каза той. — Май я чака ямата. Не виждам начин да се размине.

— Но тя в крайна сметка спаси бебето на Ели — възразих. — Спаси и моя живот.

— Използвала е огледалото, момче. Това е лош знак. Лизи я е научила на много неща. Твърде много. Сега тя ни показва, че е готова да използва наученото. Каква ще е следващата ѝ постъпка?

— Но тя имаше добри намерения. Използва го, за да се опита да намери Майка Молкин.

— Може би, но знае твърде много и освен това е твърде умна. Сега е само момиче, но един ден ще бъде жена, а една умна жена е опасна.

— Мама е умна — казах му, подразнен от онова, което бе казал. — Но е и добра. Всичко, каквото прави, го прави за добро. Използва ума си, за да помага на хората. Една година, когато бях съвсем малък, привиденията на Хълма на палача ме плашеха толкова много, че не можех да спя. Мама се качи там, след като се стъмни и ги принуди да млъкнат. Утихнаха за месеци наред.

Можех да добавя, че в първата ни сутрин заедно Прогонващия духове ми беше казал, че по въпроса с привиденията не може да се направи кой знае колко. И че мама беше доказала, че той греши. Но не го сторих. Вече бях наприказвал твърде много неща и не беше нужно да се казва и това.

Прогонващия духове не каза нищо. Взираше се към къщата.

— Питайте мама какво мисли за Алис — предложих. — Изглежда, че се разбира добре с нея.

— И бездруго щях да го направя — рече Прогонващия духове. — Крайно време е да си поговорим. Чакай тук, докато свършим.

Загледах как Прогонващия духове прекосява двора. Още преди да стигне дотам, кухненската врата се отвори и мама го посрещна на прага.

По-късно беше възможно да разбере някои от нещата, които си бяха казали, но те разговаряха почти половин час и така и не разбрах дали в разговора е станало дума за привидения. Когато Прогонващия духове най-сетне излезе на слънчевата светлина, мама остана на прага. Тогава той направи нещо необичайно — нещо, което не го бях виждал да прави никога преди. Отначало си помислих, че просто кимна на мама, докато се сбогуваше, но този жест съдържаше нещо много повече. Имаше и някакво движение на раменете. Бе слабо доловимо, но много отчетливо, така че нямаше съмнение в това. Докато се сбогуваше с мама, Прогонващия духове леко ѝ се поклони.

Когато прекоси двора на път към мен, сякаш се усмихваше вътрешно.

— Сега потеглям обратно към Чипъндън — каза Прогонващия духове, — но мисля, че майка ти би искала да останеш още една нощ. Във всеки случай ще оставя това решение на теб — каза той. — Или доведи обратно момичето да я затворим в ямата, или я заведи при леля ѝ в Стомин. Изборът е твой. Използвай инстинкта си, за да решиш кое е правилно. Обмисли какво да направиш.

После си отиде, оставяйки ме с бушуващи мисли. Знаех как искам да постъпя с Алис, но това трябваше да е правилната постъпка.

Значи щях отново да вечерям с гозбите на мама.

Татко вече се беше върнал, но макар че мама се зарадва да го види, имаше нещо, което не беше съвсем наред, някаква атмосфера, подобна на невидим облак, надвиснала над масата... Това не беше точно празненство и никой нямаше нищо за казване.

Въпреки това храната беше добра — едно от специалните мамини блюда с месо и зеленчуци — така че не възразявах срещу липсата на разговор — бях твърде зает да се заситя и да си сипя втори път, преди Джак да е успял да омете цялото блюдо.

Джак си бе възвърнал апетита, но изглеждаше малко потиснат като всички останали. Доста му се събра, с голяма цицина на челото като доказателство. Колкото до Алис, не й споделих казаното от Прогонващия духове, но допусках, че тя и бездруго знаеше. Не проговори нито веднъж по време на вечерята. Обаче най-мълчаливата от всички ни беше Ели. Въпреки радостта, че си получи отново бебето, онова, което видя, я бе разстроило силно и аз разбирах, че ще й е нужно време да го преодолее.

Когато другите се качиха да си легнат, мама ме помоли да остана. Седнах до огъня в кухнята, точно както в нощта, преди да замина, за да започна чиракуването си. Нещо в лицето й обаче ми подсказа, че този разговор щеше да е различен. Преди тя се беше държала с мен твърдо, но бе изпълнена с надежда. Уверена, че нещата ще потръгнат добре. Сега изглеждаше тъжна и несигурна.

— Израждам бебета от Графството от близо двайсет и пет години — каза тя, като седна в своя люлеещ се стол, — и съм губила доста. Макар да е много тъжно за майката и бащата, това просто е нещо, което се случва. Случва се и с животните във фермите, Том. Сам си го виждал.

Кимнах. Всяка година по няколко агнета се раждаха мъртви. Това е нещо, което човек очаква.

— Този път стана по-лошо — каза мама. — Умряха и майката, и бебето — нещо, което не ми се е случвало никога преди. Познавам необходимите билки и знам как да ги смеси. Знам как да се справя с

обилно кървене. Знам точно какво да правя. А тази майка беше млада и силна. Не биваше да умира, но не можах да я спася. Направих всичко, каквото можах, но не успях да я спася. И това ми причинява болка тук... Болка в сърцето.

Мама издаде нещо като ридание и се хвана за гърдите. За един ужасен миг си помислих, че ще се разплаче, но после тя си пое дълбоко дъх и силата озари изражението ѝ.

— Но, мамо, овцете умират при раждане, а понякога също и кравите — казах ѝ. — В крайна сметка все някоя майка щеше да умре. Истинско чудо е, че за толкова време никога преди не ти се е случвало.

Полагах всички усилия, но беше трудно да я утеша. Мама го приемаше много зле. Това я принуждаваше да погледне откъм мрачната страна на нещата.

— Нещата стават по-мрачни, синко — каза ми тя. — И се случва по-бързо, отколкото очаквах. Надявах се, че скоро ще станеш зрял мъж, с дългогодишен опит зад гърба си. Да можеш да слушаш внимателно всичко, което казва господарят ти. Всяко дребно нещо има значение. Ще трябва да се подготвиш колкото можеш по-бързо и да наблюдаваш много върху уроците си по латински.

Сетне направи пауза и протегна ръка.

— Дай да видя книгата.

Когато ѝ я подадох, тя прелисти страниците, като спираше от време на време да прочете няколко реда.

— Беше ли ти от помощ? — попита.

— Не много — признах.

— Лично господарят ти я е написал. Каза ли ти това?

Поклатих глава.

— Алис каза, че е написана от свещеник.

Мама се усмихна.

— Твоят господар някога беше свещеник. Така започна. Несъмнено ще ти разкаже за това някой ден. Но не питай. Остави го да ти каже, когато сам реши.

— За това ли говорехте с господин Грегъри? — попитах.

— Това и други неща, но главно за Алис. Той ме попита какво смятам, че трябва да стане с нея. Казах му, че би трябвало да остави това на теб. Така че, реши ли вече?

Свих рамене.

— Все още не съм сигурен какво да правя, но господин Грегъри каза, че трябва да използвам инстинкта си.

— Това е добър съвет, синко — рече мама.

— Но ти какво мислиш, мамо? — попитах. — Какво каза на господин Грегъри за Алис? Алис вещица ли е? Кажи ми поне това.

— Не — каза мама бавно, като претегляше внимателно думите си. — Не е вещица, но един ден ще стане. Родена е със сърце на вещица и няма голям избор, освен да тръгне по този път.

— Тогава мястото ѝ е в ямата в Чипъндън — казах тъжно, свеждайки глава.

— Помни уроците си — каза мама строго. — Спомни си какво те е учил господарят ти. Има повече от един вид вещици.

— „Добронамерените“ — казах. — Имаш предвид, че Алис може да се окаже добра магьосница, която помага на другите?

— Би могла. А може би не. Знаеш ли какво мисля наистина? Може и да не искаш да чуеш това.

— Искам — рекох.

— В крайна сметка Алис може да не се окаже нито добра, нито лоша. Може да се окаже нещо по средата. Това ще превърне познанството с нея много опасно. Това момиче може да се окаже проклятието на живота ти, истински бич, да отрови всичко, което правиш. Или може да се окаже най-добрият и силен приятел, когото някога би имал. Някой, който ще промени напълно живота ти. Просто не знам в каква посока ще се развият нещата. Не мога да го видя, колкото и упорито да се опитвам.

— И бездруго, как можеш да го видиш, мамо? — попитах. — Господин Грегъри каза, че не вярва в пророкуването. Каза, че бъдещето не е определено веднъж завинаги.

Мама сложи длан на рамото ми и леко ме стисна, за да ми вдъхне увереност.

— Пред всички ни стои някакъв избор — каза тя. — Но може би едно от най-важните решения, които ще вземеш, ще се отнася до Алис. Сега си лягай и се наспи добре тази нощ, ако можеш. Вземи решение утре, когато слънцето изгрее.

Едно нещо, което не попитах мама, беше как бе успяла да накара привиденията на Хълма на палача да замлъкнат. Тук пак се намесиха инстинктите ми. Просто знаех, че това беше нещо, за което не искаше

да говори. В едно семейство има неща, за които не се пита. Знаеш, че ще ти ги кажат, когато настъпи подходящият момент.

Тръгнахме скоро след разсъмване — сърцето ми направо се свличаше в ботушите.

Ели ме последва до портата. Спрях там, но махнах на Алис да продължава и тя тръгна бавно нагоре по хълма, полюшвайки бедра, без нито веднъж да погледне назад.

— Трябва да ти кажа нещо, Том — рече Ели. — Боли ме да го направя, но трябва да го кажа.

От гласа ѝ се досетих, че ще е нещо лошо. Кимнах нещастно и си наложих да я погледна в очите. Бях потресен, като видях, че са пълни със сълзи.

— Все още си добре дошъл тук, Том — каза Ели, като отметна косата от челото си и се опита да се усмихне. — Това не се е променило. Но наистина трябва да мислим за детето си. Така че ще си добре дошъл тук, но не и след мрак. Разбираш ли, точно това правеше Джак толкова избухлив напоследък. Не ми се искаше да ти казвам точно колко силни са чувствата му, но сега трябва да го направя. Изобщо не му харесва работата, която вършиш. Никак. Тръпки го побиват от нея. И се страхува за бебето.

Уплашени сме, нали разбираш. Страхуваме се, че ако някога замръкнеш тук, може да привлечеш нещо друго. Може да донесеш със себе си неприятности, които не искаме да се стоварят върху семейството ни. Идвай ни на гости денем, Том. Идвай да ни виждаш, когато слънцето свети и птиците пеят.

После Ели ме прегърна и това влоши положението още повече. Знаех, че нещо беше застанало между нас и че нещата са се променили завинаги. Доплака ми се, но някак се възпрях. Не знам как успях. В гърлото ми бе заседнала голяма буца и не можех да говоря.

Проследих как Ели се връща във фермата и насочих вниманието си обратно към решението, което трябваше да взема.

Какво да правя по въпроса с Алис?

Бях се събудил... сигурен, че мой дълг е да я отведа обратно с мен в Чипъндън. За мен това бе правилната постъпка. Безопасната постъпка. Струваше ми се, че е мой дълг. Когато дадох кексчетата на

Майка Молкин, допуснах добросърдечие то да ме надвие. И вижте докъде ме докара това. Така че вероятно беше най-добре да се справя с Алис сега, преди да е твърде късно. Както каза Прогонващия духове, човек трябва да мисли за невинните, които може да пострадат в бъдеще.

В първия ден от пътуването не разговаряхме много. Само й казах, че се връщаме в Чипъндън да видим Прогонващия духове. Но Алис не знаеше какво ще й се случи, затова не се оплака. После на втория ден, докато се приближавахме към селото и почти бяхме стигнали до по-ниските склонове на възвишенията, на не повече от около миля от къщата на Прогонващия духове, разказах й онова, което държах затворено у себе си; онова, което ме тревожеше още откакто бях разбрал точно какво съдържаша кексчетата.

Седяхме на малка тревиста могила от страни край пътя. Слънцето беше залязло и светлината започваше да помръква.

— Алис, лъжеш ли понякога? — попитах.

— Всеки лъже понякога — отвърна тя. — Няма да е човешко, ако не го правим. Но в повечето случаи казвам истината.

— Ами онази нощ, когато бях затворен в ямата? Когато те попитах за онези кексчета. Ти каза, че в къщата на Лизи не е имало друго дете. Това вярно ли беше?

— Не видях дете.

— Първото, което изчезна, не беше повече от бебе. Не може да се е запиляло нанякъде самичко. Сигурна ли си?

Алис кимна, а после наведе глава, забивайки поглед в тревата.

— Предполагам, че може да са го отвлекли вълци — казах. — Така мислех момчетата от селото.

— Лизи каза, че е видяла вълци по тези места. Може и това да е станало — съгласи се Алис.

— Тогава какво ще кажеш за кексчетата, Алис? Какво имаше в тях?

— Най-вече лой и късчета свинско месо. И хлебни трохи.

— Ами кръвта, тогава? Животинската кръв нямаше да е достатъчно добра за Майка Молкин. Не и когато тя се нуждаеше от достатъчно сили, за да огъне решетките над ямата. Така че откъде дойде кръвта, Алис — кръвта, използвана в кексчетата?

Алис заплака. Търпеливо я изчаках да се успокои, после зададох въпроса отново.

— Е, откъде дойде тя?

— Лизи каза, че съм още дете — рече Алис. — Бяха използвали кръвта ми много пъти. Така че още един нямаше да е от особено значение. Не боли чак толкова. Не и когато свикнеш. А и във всеки случай как можех да спра Лизи?

С тези думи Алис нави ръкава си и ми показа ръката си над лакътя. Все още беше достатъчно светло, за да видя белезите. А те бяха много — някои стари, други — относително нови. Най-пресният от всички още не беше зараснал както трябва. Още сълзеше.

— Има и още. Още много. Но не мога да ти ги покажа всичките — каза Алис.

Не знаех какво да кажа, затова просто си замълчах. Но скоро реших и потеглихме в тъмнината, отдалечавайки се от Чипъндън.

Мислех да заведа Алис право в Стомин, където живееше леля й. Не можех да понеса мисълта тя да свърши в яма в градината на Прогонващия духове. Това е твърде ужасно — и помнех една друга яма. Помнех как Алис ми помогна да се измъкна от ямата на Тъск точно преди Костеливата Лизи да дойде да събере костите ми. Но най-вече това, което Алис току-що ми беше казала, най-сетне ме накара да размисля. Някога тя е била една от невинните, но се оказала жертва...

Изкачихме Парлик Пайк, после се придвижихме на север и се качихме на Блайндхърст Фел, винаги придържайки се към високия терен.

Харесваше ми идеята да отидем в Стомин. Намираше се близо до крайбрежието, а аз никога преди не бях виждал морето, освен от върховете на възвишенията. Маршрутът, който избрах, щеше доста да ни отклони от пътя, но ми допадаше да изследвам околността и ми харесваше да съм там горе — близо до слънцето. Във всеки случай Алис явно изобщо не възразяваше.

Пътуването — хубаво, и компанията на Алис — приятна... и за първи път наистина започнахме да разговаряме. Тя ме научи на много неща. Знаеше имената на повече звезди от мен и наистина я биваше да хваща зайци.

Колкото до растенията, Алис имаше познания за неща, които Прогонващия духове дори не беше споменавал досега, като например

старото биле или беладоната, както и мандрагората. Не вярвах на всичко, което казваше, но въпреки това го записах, защото тя го бе научила от Лизи, и смятах, че е полезно да науча в какво вярва една вещица. Алис наистина умееше добре да различава гъбите от отровните им двойници, някои от които бяха толкова опасни, че една хапка можеше да накара сърцето ти да спре или да те докара до безумие. Носех със себе си тефтера и под заглавието „Ботаника“ добавих още три страници с полезни сведения.

Една нощ, когато бяхме на по-малко от един ден път пеша от Стомин, се настанихме в едно горско сечище. Току-що бяхме опекли два заека върху жаравата от огъня, докато месото започна почти да се топи в устите ни. След вечерята Алис направи нещо наистина странно. Когато се обърна с лице към мен, се пресегна и хвана ръката ми.

Дълго седяхме там по този начин. Тя се бе загледала в жаравата на огъня, а аз гледах нагоре към звездите. Не исках да се отскубвам от нея, но бях много объркан. Лявата ми ръка държеше нейната и се почувствах виновен. Чувствах се, сякаш се държа за ръка с тъмните сили, и знаех, че на Прогонващия духове не би му харесало.

Нямаше как да избягам от истината. Някой ден Алис щеше да стане магьосница... Именно тогава осъзнах, че мама имаше право. Това нямаше нищо общо с пророкуването. Виждаше се в очите на Алис. Тя винаги щеше да е някъде по средата, нито изцяло добра, нито напълно лоша. Но нима това не важи за всички ни? Никой от нас не е съвършен.

Затова не отдръпнах ръка. Просто седях там, една част от мен изпитваше удоволствие да държи ръката ѝ, което някак си ме успокояваше след всичко, което се случи, докато другата част се потеше от чувство за вина.

Алис беше тази, която се отдръпна. Измъкна длан от моята, а после докосна ръката ми там, където ноктите ѝ ме бяха порязали в нощта, когато унищожихме Майка Молкин. Белезите се виждаха ясно на сиянието от разжарените въглени.

— Оставих клеймото си върху теб — каза тя с усмивка. — Никога няма да избледнее.

Помислих си, че това е странно изказване и не бях сигурен какво имаше предвид тя. У дома поставяхме клеймо на добитъка. Правехме го, за да покажем, че принадлежи на нас и да попречим на залутали се

говеда и крави да се смесят с животни от съседните ферми. Така че как можех да принадлежа на Алис?

На следващия ден слязохме в голяма равна низина. Част от нея беше покрита с торф и най-лошите участъци представляваха влажно тресавище, но в крайна сметка успяхме да го прегазим и да се доберем до Стомин. Така и не видях лелята, защото тя не пожела да излезе и да говори с мен. И все пак се съгласи да приеме Алис, така че не можех да се оплача.

Наблизо имаше голяма, широка река и преди да тръгна за Чипъндън, слязохме по брега ѝ чак до морето. Не ме омая особено. Беше сив, ветровит ден и водата блестеше със същия цвят като небето, а вълните — високи и бурни.

— Тук ще ти е добре — казах, опитвайки се да бъда весел. — Ще е хубаво, когато грее слънце.

— Просто трябва да се възползвам възможно най-добре от него — каза Алис. — Не може да е по-зле от Пендъл.

Внезапно отново ми домъчня за нея. Понякога се чувствах самотен, но поне можех да си говоря с Прогонващия духове. Алис дори не познаваше истински леля си, а бурното море придаваше на всичко мрачен и студен вид.

— Виж, Алис, не очаквам да се видим отново, но ако някога имаш нужда от помощ, опитай се да ми пратиш вест — предложих.

Предполагам, че казах това, защото Алис беше най-близкото нещо до приятел, което имах. А като обещание съвсем не прозвуча толкова глупаво като първото, което ѝ бях дал. Всъщност не се обвързвах да направя каквото и да било. Следващия път, когато ме помолеше за нещо, щях първо да говоря с Прогонващия духове.

За моя изненада Алис се усмихна и в очите ѝ имаше странно изражение. То ми напомни казаното веднъж от татко — че понякога жените знаят неща, които не са известни на мъжете — и когато заподозреш това, никога не бива да питаш какво си мислят.

— О, пак ще се срещнем — каза Алис. — Няма съмнение.

— Сега ще трябва да тръгвам — казах, обръщайки се да си вървя.

— Ще ми липсваш, Том — каза Алис. — Без теб няма да е същото.

— И ти ще ми липсваш, Алис — казах и ѝ се усмихнах.

Щом думите излязоха от устата ми, си помислих, че ги бях изрекъл просто от вежливост. Но не бях вървял и десет минути, когато осъзнах, че съм грешал.

Бях обмислил наистина всяка дума и вече се чувствах самотен...

Написах по-голямата част от това по памет, но част от него преписах от тефтера и от дневника си. Сега съм обратно в Чипъндън и Прогонващия духове е доволен от мен. Смята, че напредвам много добре.

Костеливата Лизи е в ямата, в която Прогонващия духове порано държеше Майка Молкин. Решетките са изправени и тя със сигурност няма да получи никакви среднощни кексчета от мен. Колкото до Тъск — той е заровен в дупката, която изкопа за мой гроб.

Клетият Били Брадли е отново в гроба си извън черковния двор в Лейтън, но поне сега си има палци. Нищо от това не е приятно, но това е нещо, което просто си върви с работата. Или ти харесва, или го преглъщаш, както казва татко.

Има нещо друго, което трябва да ви кажа. Прогонващия духове е съгласен с това, което мама каза. Мисли, че зимите стават по-дълги и че тъмнината набира сили. Сигурен е, че работата става все по-тежка и по-тежка.

Така че, като имам това предвид, просто ще продължавам да уча и да усвоявам — както ми каза мама веднъж, — никога не знаеш точно какво можеш да направиш, докато не опиташ. Така че ще опитам. Ще се постарая възможно най-много, защото искам тя да се гордее истински с мен.

Сега съм просто чирак, но един ден ще съм Прогонващия духове.

Томас Дж. Уорд

Дневникът на
ТОМАС ДЖ. ЧОРД

МОМИЧЕТА ОТ СЕЛО с ОСТРОВЪРХИ ОБУВКИ

Предупреден за момичетата от село.
Хрумват им и прибягват до всякакви
номера. Особено да се внимава с момичета,
които носят островърхи обувки. На тях
не може да им се има вяра.

Запознах се с Алис, която действително носи
островърхи обувки! С мен се държа мило,
но предизвика ужас у няколко момчета от
селото.

Трябва да съм нащрек!

ИНФОРМАЦИЯ за Майка Молкин от Книгата за вещици на Прогонващия духове

Майка Молкин практикува магия с кръв. Извлича силата си от човешка кръв – основно кръв на деца! Навремето живяла в една ферма на запад от Графството. Осигурявала подслон и грижи на млади жени (без съпрузи), които били бременни. Кръвта на бебетата се използва за магии. Някои от жените никога повече не били видени. Има син на име Тъск. Изключително силен и опасен.

Години след това местните хора изровили мъртви женски тела. Костите на много от тях били счупени. Ребрата строшени. Дело на Тъск. Навсякъде, където се заселвала Майка Молкин, се случвали беди. Последното ѝ жилище било в близост до Чипъндън. Прогонващия духове прогони Лизи, а Майка Молкин затвори в яма.

ОБСЕБВАНЕТО: прокълнатите, замаяните и отчаяните

Прогонващия духове ми даде една книга от библиотеката си (горното заглавие), посветена на обсебването. Каза, че тя е основополагаща. Най-добрата книга, писана някога по този въпрос. В момента не ми беше от кой знае каква полза. Написана е на латински, език, който скоро ще започна да уча. Не знам какво означава заглавието, но съм изплашен. Самият аз съм отчаян.

Какво ми каза Алис за обсебването

Алис ми обясни заглавието на книгата –
Прокълнатите, замаяните и отчаяните.

Първата дума се използва от свещениците за хората, които според тях непременно ще попаднат в Ада. Втората дума е много полезна. Тяло, обсебено скоро, трудно балансира и непрекъснато пада. По това се разбира, че това са скоро обсебени хора. Обсебените може да са и доста гневни. Така че внезапните промени в настроението също са предупредителен знак. Спокойният и кротък човек може да стане раздразнителен.

„Отчаяна“ е състоянието на немъртва вещица, която иска да обсеби ново здраво тяло. Постигне ли го, тя отчаяно се стреми да го запази. Затова е изключително опасна. Способна на всичко.

Мъжете по-лесно биват обсебвани, отколкото жените. Става крайно опасно, ако Майка Молкин обсеби някой едър и силен като Джак.

Истинската душа остава затворена в тялото като в капан. Не може тялото да се убие, за да се отърве от обсебващия. Това е също толкова лошо, колкото убийството!

От книгата не става ясно какво може да се направи. Тази тема ми звучи незавършена.

Какво ми каза Алис за Ботаниката

Растенията имат многобройни приложения. Те могат да убиват, да лекуват и да подлудят човека! Съртоносната нощна сянка се нарича още беладона, което означава „красива жена“. Капки от нея придават блясък и привлекателност на женските очи. Беладоната е изключително рискова и опасна, но понякога веиците я ядат. Ако изядеш прекалено много, умираш или полудяваш! В ограничени количества беладоната помага да се види бъдещето. Летящите веици я използват да летят! Алис каза, че правят мехлем от нея, който втриват в тялото си. Самата тя не е виждала веица, която наистина лети.

Мандрагора. Разпознава се по бледосините цветчета и големите листа. Някои веици наричат продовете и „дяволски ябълки“. Ако ядеш от това растение, може да изгубиш съзнание. А ако си взел прекалено много, повече няма да се събудиш. Или ще се събудиш, изгубил разсъдък си. Използва се като средство за изчистване на отрови от тялото. Облекчава зъбобол и болки в ставите. Използва се и като съставка в любовните билета. Коренът ѝ има формата на човешко тяло. Твърди се, че в момента, в който се извади от земята, издава писък. Алис не го е чувала, но Костеливата Лизи казала, че е така. Най-доброто място за откриване на мандрагора е около кръстопътища, но те са рядкост в Графството.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.